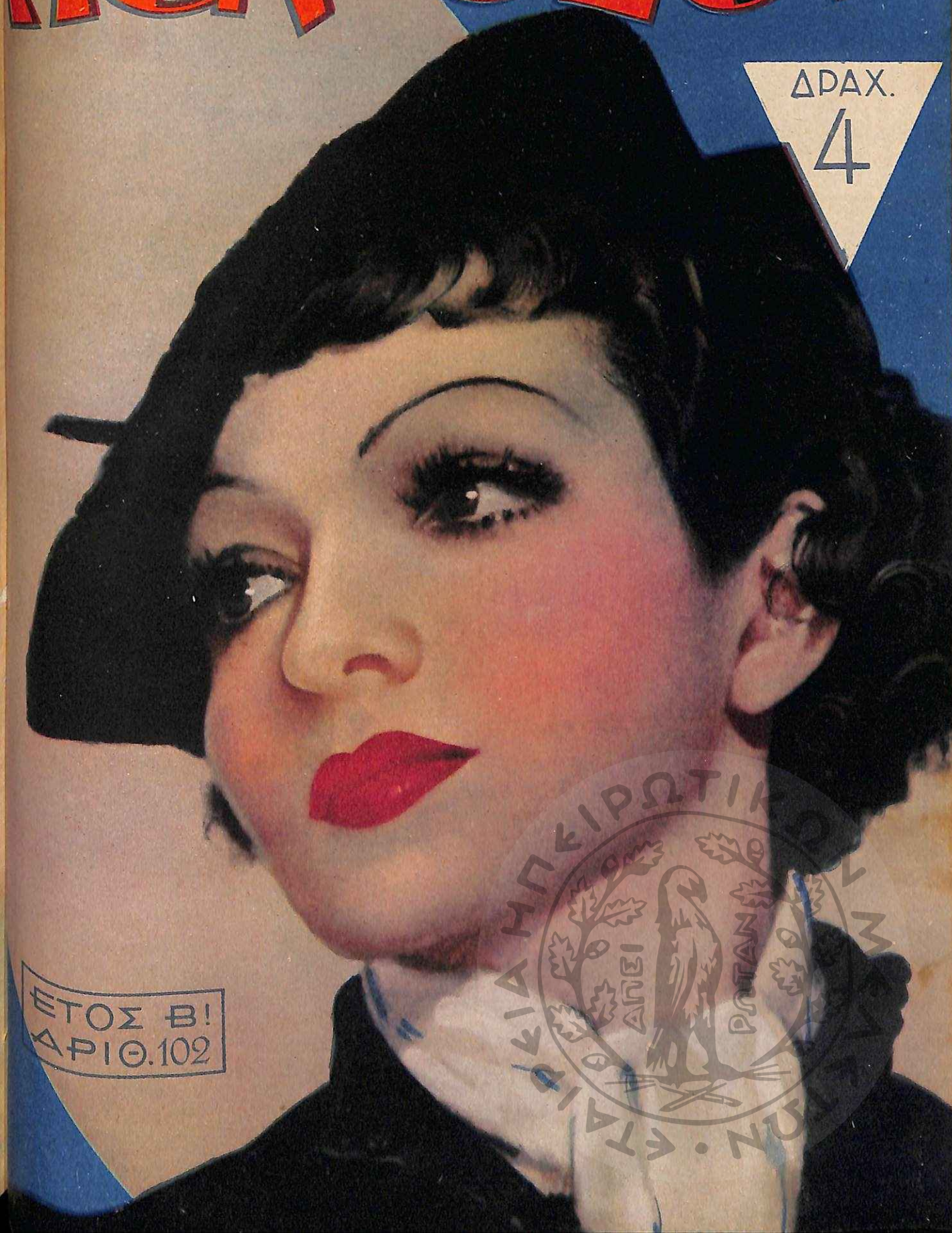

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Β!
ΔΡΙΘ.102

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΚΟΠΤΙΚΗ

Ειδική αναγνωρισμένη Σχολή Κοπτικής—Ραπτικής

ΜΠΡΕΝΤ

Το ευκολώτερο και ταχύτερο σύστημα των μεγαλύτερων Σχολών των Παρισίων

Χρυσά βραβεία και Διπλώματα Παρισίων—Λονδίνου—Βιέννης.

Τελειοποιήσεις Πρακτικών Μοδιστρών εντός 15 ημερών. Άρχαρίων εντός 3-4 μηνών.

Δίδακτρα Λαϊκά Δρ. 1500

Δι' ὅλην τὴν σειράν μαθημάτων Haute Couture Φλού, Ζαπωνέ, Μανιό, Κάπ, Ρεγκλάν, Ταγιέρ κλπ, 10 ἐπίσημον Βιβλίον τῆς Σχολῆς μας, τυπωμένον, μὲ 130 σχέδια καὶ εἰκόνας, εἶνε τὸ καλύτερον βοήθημα τῆς τελείας Κοπτικῆς.

Δίδακτρα, Βιβλίον, Δίπλωμα 2200.

Cours Οἰκιακῆς Κοπτικῆς

Μαθήματα δις τῆς ἑβδομάδος. Τετάρτη καὶ Παρασκευή 4-6 μ.μ. Δίδακτρα Δρ. 1000. Μαθήματα ἀπλοποιημένα. Ποδιές—Ἐσώρουχα—Ρόμπες—Πυτζάμες—Ἀπλά φορέματα καὶ Παλτά.

Ἐπιτρέπομεν τὴν παρακολούθησιν τῶν μαθημάτων δοκιμαστικῶς. Εὐκολίαι πληρωμῆς. Ζητήσατε πρόγραμμα καὶ Κανονισμόν. Δεκταὶ καὶ οἰκότεργοι.

Ἡ Σχολὴ μας καυχᾶται διὰ τὴν ἄνευ προηγουμένου ἐπιτυχὴν Μέθοδόν της. Ἐχομεν εἰς τὴν διάθεσίν σας τὰς εὐδοκίμουσας παντοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀποφοίτους μας. Εὐχαριστήρια καὶ συστάσεις πραγματικῶς.

ΟΙΚΟΣ BRENDES

Γυνναικεῖα φορέματα «FEMINA» Δεχόμεθα ὑφάσματα πρὸς ραφήν. Κροκὶ καὶ Modeles ἀπ' εὐθείας ἐκ Παρισίων.

ΟΔΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 19 (Ὁπισθεν Μητροπόλεως).

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

TRADE

MARK

M. V. Gramophone Machine

U. S. A.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ MAGIC VOICE

ΜΕ ΔΡΑΧ. 950 ΚΑΙ 1500

ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΣΣΑ ΕΠΙΔΙΩΡΘΩΣΙΣ ΕΠΙ ΕΝ ΕΤΟΣ

ΘΗΣΕΩΣ 7 ΣΤΟΑ ΡΟΜΒΗΣ 2-ΤΗΛ. 23-338

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
GEORGE

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8^Α

ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογήν Ἀγγλικῶν Κασμηρίων

PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Ευρίσκονται εις την ευχάριστον θέσιν
να αναγγείλουν εις την πολυπληθή
πελατείαν των, ότι από 1ης Οκτω-
βρίου παρέλαβον 3 Νέα μηχανήματα
τύπου 1936 με τὰ ὅποια θὰ παρουσιά-
σουν θαύματα Κομμώσεων διὰ τὴν
χειμερινὴν περίοδον.

Διὰ τὴν καλύτεραν ἐξυπηρέτησιν
τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων θὰ ἐξα-
κολουθήσωμεν με τὰς ἰδίας τιμὰς,
ἤτοι:

ΤΙΜΑΙ PERMANANT

Δι' ἡλεκτρισμοῦ Δραχ. 100

Δι' ἡλεκτρισμοῦ ἐξαντρίκ Δραχ. 125

Ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ Δραχ. 125

Ισοδηματικά διηγήματα

Τὸ ἀσημένιο δακτυλίδι

Ἔτζ Τρεμουά

Ὅταν ἔφτασε στὸ μονοπάτι ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Ἀ-
σπρομόντι, ἡ γρηῃ Τζίνα, σταμάτησε καὶ γιὰ λίγο πα-
τήρησε τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα ποὺ ἀπλωνόταν μπρο-
στά μάτια της. Μὰ ἡ γρηῃ Τζίνα δὲν φαινόταν νὰ ἐν-
τρεφεῖται γιὰ τίς φυσικὰς ὁμορφίαις. Εἶχε νυχτώσει πιά
καθόταν ἐκεῖ κυττάζοντας μόνο τὸν δρόμο.

— Ἀπὸ δὴ θαρρῇ! εἶπε ψιθυριστά.

Εἰς τὸν ποὺ θὰ ἐρχόταν ἦταν ὁ γυιὸς της. Τὸν εἶχε κά-
τριάντα χρόνια πρὶν, με τὸν ὡραῖο Τεομπάλντο, τὸ λα-
μπορο, με τὸν ὅποιον ποτὲ δὲν παντρεύτηκαν. Ἐπειδὴ
Τεομπάλντο ἦταν ἄγγιλος καὶ ἀπότομος, ἡ Τζίνα τοῦ εἶχε
εἰς τὸ μικρὸ Μπενίτο καὶ τὸν εἶχε στείλει σὲ συγγενεῖς
στὸ Τζινατέβα. Ἐκεῖ τὸ παιδί εἶχε μεγαλώσει μέσα
ἐν ἀγρία φύση. Μετὰ, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ἐξυπνὸς τὸν εἶχε
εἰλεῖ στὸ σχολεῖο. Στὸ σχολεῖο ὁ Μπενίτο εἶχε κάνει
πολλὰ μεγάλα προδόματα, ὥστε ἡ κοινότης τὸν εἶχε στεί-
λει ἐξοδὰ της καὶ σπούδασε στὴ Ρώμη. Ἐκεῖ βρισκό-
ντο τὴν ὥρην ὁ Μπενίτο κι' ἦταν ἕνας μεγάλος «κύριος» με

τήρηση με θέση με περιουσία. Ἡ
Τζίνα εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ μα-
κριὰ τὴν ἀνοδὸν τοῦ στα σκαλοπά-
τι τῆς ζωῆς καὶ τὸ μεγαλῶμα τῆς
καρτείας του. Ἀπὸ καιρὸ σὲ και-
ρὸ θυμόταν ὁ Μπενίτο κι' ἐστελνε στὴ
μητέρα του καμμιὰ ἐπιταγή.
Ἐπειδὴ ἐκεῖνα ἡ Τζίνα τὰ εἶχε
ἀποποιήσεται γιὰ νὰ κτίσῃ ἕνα μι-
κρὸν ἀνεξάρτητον σπιτάκι, γιὰ τὴν πο-
τὲ δὲν δέχτηκε νὰ πάη νὰ μείνῃ
ἐν Ρώμῃ ὅπως τῆς ἔγραφε ὁ Μπε-

νίτο. Μερικὲς μέρες πρὶν εἰχε πάρει ἀπὸ τὸν
πατέρα, ἕνα εὐχάριστο νέο. Ὁ Μπε-
νίτο παντρεύεται. Ἡ γυναίκα ποὺ
ἐπαιρνε κρατοῦσε ἀπὸ παλὴ καὶ
ἐπαιρνε σπῆτι. Οἱ γάμοι τοὺς θὰ γι-
νοῦσαν τὴν ἀνοιξί. Ὁ Μπενίτο
ὡς ὑποσχέθηκε ὅτι πρὸ τῶν Χρι-
στογέννων θὰ ἔκανε ἕνα ταξιδάκι
ἐν τῷ χωρίῳ γιὰ νὰ τὴν δῇ καὶ γιὰ
τῆς δαίξῃ τὴ μνηστὴ του, τὴν Μι-
ράντα. Φυσικὰ ἀγνοοῦσε τὴν οἰκο-
νομικὴν προέλευσιν τοῦ Μπενίτο
καὶ τὸν ἀγαποῦσε πάρα πολὺ ἀ-
πὸ τὸν πᾶν πρὶν τοὺς γάμους ἐκείνους.

***

Εἶχε νυχτώσει τώρα γιὰ καλὰ. Ἡ
Τζίνα, ψιθυρίζοντας ἄλλη μιὰ φορά «ἀπὸ δὴ θαρρῇ», σηκώ-
θηκε. Δὲν εἶχε κάνει παρὰ μερικὰ μόνο βήματα, ὅταν μιὰ
ἀόρατη σκιά στάθηκε μπροστά της. Ἡ Τζίνα σήκωσε τοὺς
ὤμους της. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν παλὸν της ἐραστή.

— Περὶ ἑρῆς συνάντησις, εἶπε ὁ τελευταῖος. Τί κάνεις τέ-
ρας ὥρα ἐδῶ γρηῃ;

Ἡ Τζίνα τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις καὶ γιὰ λίγο στάθηκαν
ἀλλήλοι κι' οἱ δύο στὴν ἄκρην τοῦ δρόμου, ὅπως τριάντα
χρόνια πρὶν, τότε ποὺ ἦσαν φλογεροὶ ἐρασταί.

— Τεομπάλντο, εἶπε ἁπλοῦς ἡ Τζίνα. Θὰ μοῦ προσέ-
ξῃς μιὰ μεγάλη ὀφειλή. Ἐξ ἄλλου δὲ σοῦ ζήτησα τί-
ποτε ποτέ. Ὁ Μπενίτο, θ' ἄρθῃ πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα νὰ
ἐκπληρώσῃ τὴ μνηστὴ του τὴ Μιράντα. Καὶ δὲν θέλω ἐξ-
εῖς ὁ Μπενίτο καὶ ἡ Μιράντα νὰ δοῦν σὲ χάλια τὸ σπῆτι
μου. Γιατί δὲν ἔχω ξέρεις λεπτὰ νὰ τὸ ἀποτελειώσω. Κι' οὐ
δὲν εἶναι σὲ θέσιν κανεὶς στὸ χωριὸ νὰ με δανείσῃ ὅσα
ἀπαιτῶμαι. Σὺ βέβαια θὰ ἔχῃς; «δουλέψῃ» καλὰ αὐτὰ τὰ
χρόνια ποὺ ἔχουμε χωρισμένοι. Δάνεισέ μου λοιπὸν ὅσα μπο-
ρῇς καὶ ὁ Μπενίτο θὰ σοῦ τὰ δώσῃ πίσω, σοῦ δίνω τὸ λό-
γόν μου. Δὲν μπορῶ ξέρεις νὰ τοῦ ζητήσω ἀμέσως μόλις
ἔρθῃ, λεπτὰ. Δὲν ἔχω κάνει τίποτα γι' αὐτὸν τόσα χρό-
νια. Τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἔδωσα εἶναι ἕνα ἀσημένιο δακτυ-
λίδι μετὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός του καὶ μ' ἕνα ἀητό. Τοῦ
ἔδωσα γιὰ πόρτ-μπατόν.

— Δὲν ἔχω λεπτὰ, εἶπε ἀπότομα ὁ Τεομπάλντο μετὰ
τις ποὺ ἔλαμπαν. Ὅμως ἂν θέλῃς γρηῃ μπορῶ νὰ σοῦ
προμηθεύσω ὅπως ἄλλοτε. Φτάνει νὰ με βοηθήσῃς.

— Ἀ εἰμὶ ἀνὴρ ἡλικιωμένη τώρα. τὸ βλέπεις, δὲν μπορῶ
νὰ σοῦ δώσω σπουδαία βοήθειαν.

— Ἀ, μὴ μιλῇς γι' αὐτό.

— Τί πρέπει νὰ κάνω;

— Θὰ σοῦ πῶ...

Δεκαπέντε μέρες ἀργότερα βρισκόντουσαν καὶ οἱ δύο
κρυμμένοι μέσα στὸ σκοτάδι, στὸ ἴδιο ἐκεῖνο μέρος.

Ἐφ' ἑκὰ ὁ Τεομπάλντο σηκώθηκε. Οἱ φάροι ἐνὸς αὐτο-
κινήτου ποὺ ἐρχόταν πρὸς τὸν δρόμον τῆς Ζιτάνοβα, φάνη-
καν ἀπὸ μακριὰ.

— Δὲν ἔχομε τίποτα νὰ κάνωμε παρὰ νὰ προχωρήσωμε
ἀπὸ τὸ μονοπάτι, νὰ φάσουμε στὸ μέρος ποὺ ἔχω βάλει
δύο χοντρά κλαδιά ἀπὸ δέντρο, καὶ νὰ τοὺς πάρωμε τὰ
λεπτὰ τους. Τὸ αὐτοκίνητό τους θὰ ἀνατραπῇ γιὰτί μέσα
στὴ νύχτα δὲν θὰ δρῶν τὰ ἐμπόδια γιὰ νὰ σταματήσουν.

Μόλις εἶχαν ἤδη στρίψει μιὰ στρο-
φὴ τοῦ μονοπατιοῦ γιὰ νὰ φτάσουν
στὸ ὁρισμένο μέρος, ὅταν ἕνας φοβε-
ρὸς κρότος ἔφτασε στ' αὐτιά τους, ἐ-
νῶ ταυτόχρονα μιὰ φωτιὰ ἀναβῇ στὴ
μέσῃ τοῦ δρόμου. Ἦταν τὸ αὐτοκίνητο
τῶν πλουσίων ταξιδιωτῶν, ποὺ σκον-
τάφτοντας πάνω στὰ ἐμπόδια τοῦ Τε-
ομπάλντο εἶχε ἀναποδογυριστῇ καὶ
εἶχε πάρει φωτιὰ ἀμέσως!

— Ἀς τρέξουμε γρηῃ, οὐρλιασε
ὁ Τεομπάλντο πρὶν ἢ φωτιά τὰ κα-
ταστρέψῃ όλα.

Βιάστηκαν καὶ σὲ λίγο βρισκόντουσαν
πλάι σ' ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνη-
το, τὸ ὅποιον καιγόταν με τοὺς δύο ἐ-
πιβάτες του.

Στὸ φῶς τῆς φωτιᾶς ἡ Τζίνα εἶδε
πῶς ἦταν ἕνας νέος ἄνδρας καὶ μιὰ
νέα γυναίκα ποὺ ἦδη ἦσαν νεκροί.
Ἐμφανικὰ δὲ ἡ Τζίνα ἔβγαλε μιὰ ἀ-
γρία φωνὴ καὶ ρίχτηκε σὰν τρελλὴ μέ-
σα στὶς φλόγες τοῦ αὐτοκινήτου.

— Τὸ ἀσημένιο δακτυλίδι, φώναξε.
Εἶναι ὁ Μπενίτο! Ἐνα χέρι εἶχε βγῇ
ἀπὸ τὸ σπασμένο κρυστάλλο τῆς πόρ-
τας, ἕνα χέρι πὺ φοροῦσε ἕνα ἀσημέ-
νιο δακτυλίδι.

Ἀναστατωμένη, μὴ θέλοντας νὰ πι-
στέψῃ στὴν ἀλήθειαν ποὺ φρικτῇ, ἀπο-

καρδιώτη ἡ δρομώτονος ἐκεῖ μπροστά της, ἔσκυψε πάνω στὰ
δύο πτώματα, ποὺ ἡ φωτιὰ τὴν ἔλυε μετὰ τὴν ὀλοκόκινες φλό-
γες της.

Ἡ κραυγὴ ποὺ ἔφυγε τότε ἀπ' τὰ χεῖλη της ὅταν πιά
δὲν τῇ ἀπόμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν εἶχε τίποτα τὸ
ἀνθρώπινο.

— Κακοῦργε! Σκότωσες τὸ γυιό μου, τὸ Μπενίτο, τὸ
Μπενίτο μας. Πρέπει καὶ σὺ νὰ πεθάνῃς.

Κι' ὥρμησε νὰ πνίξῃ τὸν Τεομπάλντο, ποὺ τὰς κι' αὐτὸς
σαστίσει στὴν τραγικὴ ἀποκάλυψιν. Σ' αὐτὴ τὴ στιγμή τοὺς
πρόλαβαν μερικοὶ στρατολάτες ποὺ ἦσαν προσελκύσει οἱ
φωνές της καὶ τοὺς παρέδωκαν στὴν ἀστυνομία.

Πραγματικὰ, ὅπως μάντεψε ἡ Τζίνα ἦταν ὁ γυιὸς της
ποὺ με τὴν λαχτάρᾳ περιμένε ὁ Μπενίτο μετὰ τὴ μνηστὴ
τοῦ ποὺ πῆγαινα σὲ σπῆτι της.

Οἱ δουλειές του τοῦ εἶχαν ἐπιτρέψει νὰ πάη νὰ δῇ τὴν
μητέρα του καὶ πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα ὅπως τῆς
εἶχε γράψῃ.

Κι' ἦταν — ἄλλοτε — ἐκεῖνη ἡ ἴδια ἡ μητέρα του ἐν
συνεργίᾳ μετὰ τὸν Τεομπάλντο — τὸν πατέρα του — ποὺ εἶ-
χαν σκοτώσει κι' αὐτὸν καὶ τὴ μνηστὴ του!

ΠΟΥΔΡΑ ΜΠΡΥΝΕΤ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Γιάννης ο Ατρόμητος έτρεμε. Η όδός Αγίου Μαρτίνου. Τό οίκημα Πασσαβάν! Η νεκρά του παρεκκλησίου, η φτωχή και γλυκειά έρωμένη της άλλοτε που δολοφονήθη και η κόρη... η κόρη του! Τά είχε λημονήσει όλ' αυτά.

Με τα μάτια γεμάτα μίσος και τὸ πνεύμα πολιορκημένο ἀπὸ ἀόριστους φόβους και φονικές σκέψεις, διέταξε νὰ δηγήσουν ἐμπρός του τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἑδὼν Ἀγίου Μαρτίνου.

Ο Σαϊτάνο παρουσιάσθη.

IX

Ο ΑΔΗΣ ΤΟΥ
ΑΝΑΚΤΟΡΟΥ

— Πῶς λέγεσαι; Ποίος εἶσαι; Τί θέλεις; ρώτησε ὁ Γιάννης ὁ Ατρόμητος.

— Τὸ ὄνομά μου; εἶπεν ὁ Σαϊτάνο, λίγο δέξιζε ἐξοχώτατε. Ποίος εἶμαι; ρωτήστε τὴν βασίλισσα ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖον ἐξηφορὲς ἔως τώρα ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ πόη νὰ τὸν ἰδῇ σπῆτι του! Τί θέλω; Νὰ σὰς προειδοποιήσω ὅτι ὑπάρχει ἕνας μάρτυς τῆς ὑποθέσεως τοῦ οἰκήματος Πασσαβάν!

— Τί ἀνακατεύεσαι σὺ; ἐβρυχήθη ὁ Νεβέρ.

— Γιά τὴν καλὴν σὰς φήμη, εἶπε ψυχρά ὁ Σαϊτάνο. Ὑπάρχουν οἱ πράξεις ἐξοχώτατε.

Ο Νεβέρ ἔτρεμουλίσσε! Καὶ τὸ ξίφος του βρέθη ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὴ θήκη.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ με σκοτώσετε εἶπε, ὁ Σαϊτάνο προτείνοντας τὸ χέρι! θὰ προσβάλλατε τότε τὴν βασίλισσα.

— Ἀστεῖ! ἐμουρμούρισε ὁ Νεβέρ.

Ο Σαϊτάνο ἀνωρθώθη καὶ ἐφρίκασε! Τὰ μάτια του σκοτεινίσαν ἀπὸ μιά κεραυνοβόλο ματιά! Τὸ μῖσος εἶχε γεννηθῇ στὴ σατονικὴ του ψυχῇ! Μιά λέξη! Ὁ Νεβέρ εἶχε πῆ μιά λέξη ποὺ ὁ Σαϊτάνο δὲν θὰ τοῦ τὴν συγχωροῦσε ποτέ! Μπρὸς τὴν θανάσιμη αὐτὴ ματιά ὁ Γιάννης ὁ Ατρόμητος ὁπισθοχώρησε! Κι' εἶπετα μὲ χαμηλὴ φωνή:

— Μίλα! βιάσου! Γιατί μὰ τὴν πίστι μου ἡ ζωὴ σου δὲν κρατιέται παρὰ ἀπὸ μιά κλωστή!

Ο Σαϊτάνο ἀνωρθώθη καὶ μὲ φιλὴ φωνὴ εἶπε:

— Ἐξ αἰτίας σὰς ἡ μετὶ τὴ συνεισφορά σὰς ἐγίνε ἐξοχώτατε μὰ ἀτιμία, μὰ προδοσία καὶ παρανομία.

Ο Νεβέρ ἔγινε κόκκινος! Ἐπροχώρησε πρὸς τὸ Σαϊτάνο καὶ βρυχήθηκε!

— Ἀθλίε δοῦλε τολμὰς νὰ βρίζης τὸν κύριόν σου!

Καὶ πρὶν ἢ ὁ Σαϊτάνο λάβει τὸν καιρὸν νὰ προσφυλαχθῇ τὸ χέρι του ἐσηκώθη καὶ τὸν ἐκτύπησε στὸ πρόσωπο.

Ο ἄνθρωπος τοῦ Σιτὲ ἔγινε πελιδνός! Δὲν εἶπε λέξη! Ἀλλὰ στὶς ἀπειρες ζάρες τοῦ προσώπου του μποροῦσε κανεὶς νὰ διαβάσῃ ἐκεῖνο ποὺ ὑπέφερε. Καὶ ἂν ὁ Νεβέρ, ἦ-

Η βασίλισσα τῆς Γαλλίας Ἰζαμπώ, ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅταν ἐκτύπησε δέκα ἐδιώξε τις δεσποινίδες τῆς τιμῆς καὶ βγήκε στὴ μεγάλη κλίμακα ὅπου σὲ λίγο ἔφθασε ὁ Γιάννης ὁ Ατρόμητος, ὁ δούξ τῆς Νεβέρ, κι' ἐκεῖ γονατιστὸς τῆς ὠρίζετο αἰωνία λατρεία. Η Ἰζαμπώ τοῦ θύμισε ὅτι ἦταν παντρεμμένος μετὴν Μαργαρίτα τοῦ Χαϊνῶ, κι' αὐτὴ εἶχε ἄνδρα τὸν ἐξάδελφό του, καὶ ὅτι μετὰ τὸν δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ τίποτα ζωντανό. Γιάννης ὁ Ατρόμητος τὸ ὠρίζετο, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀκούσαν ἕνα στεναγμὸ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Ἦταν ἡ Λωρὰνς ντ' Ἀμπρέμ, ἡ δεσποινὶς τῆς τιμῆς ποῦεῖχε ἀκούσει ὅλα αὐτά. Η Ἰζαμπώ ἔπῃγε τὸν δούκα στὴν κρεβατοκάμαρά της κι' ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς Λωρὰνς, τῆς ὁμορφῆς νέας ποὺ τὴν εἶχε διαφθεῖρει ὁ Γιάννης Ατρόμητος, κι' εἶχε κάνει μαζί της μιά κόρη, τὴ Ροζελίς. Ἔως τότε τοὺς φιλοξενούσε ὁ μικρὸς ἱππότης Χαρντὶ ποὺ ἐλάτρευε τὴν Ροζελίς καὶ ἡ Λωρὰνς ποὺ μετὸ τρομὸ σκεπτόταν ὅτι ἡ κόρη τῆς ἦταν νόθος—πράγμα ποὺ τὴν ἐποχῇ ἐκείνη ἦταν τὸ ἀτιμωτικότερο ἐγκλημα—τὴν εἶχε φέρεῖ ἐκεῖ νὰ τὴν ἰδῇ ὁ πατέρας της ποὺ εἶχε ἔλθῃ στὸ Παρίσι πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν γιὰ νὰ τῇ δώσῃ τὸ ὄνομά του. Η βασίλισσα τὴν ἐρώτησε ποῖο ἦταν τὸ παιδί. Κι' ὅταν ἐκείνη ὁμολόγησε ὅτι ἦταν νόθο, τῆς εἶπε ὅτι θὰ τὴν ἀφῆνε νὰ ζήσει καὶ θὰ τὴν πάντρευε μετὸν Νεβέρ. Ἐφυγε καὶ πῆγε στὸν Ἀλχημιστὴ Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τῆς ἔδωσε ἕνα κεραυνοβόλο δηλητήριο κι' ἀπ' ἐκεῖ πῆγε στὸ οἶκμα Πασσαβάν, τὴν ἐστεφάνωσε μετὸν Νεβέρ κι' ὕστερα τῇ ἔδωσε νὰ πῇ τὸ δηλητήριο. Ἐπειδὴ δὲν ἐπέθανε, ὁ Νεβέρ τὴ μαχαίρωσε. Τὴν ἴδια στιγμή μῆψε μετὸ σπαθὶ στὸ χέρι ὁ μικρὸς Χαρντὶ, ἀλλὰ τὸν ἔπιασαν, τὸν ἔβαλαν σὲ μιά βάρκα καὶ τὸν ἐπῆγιναν στὸν Σαϊτάνο. Τοὺς ξέφυγε, ἀλλὰ τὸν βοήξαν ἀνάσθητο καὶ τὸν πῆγαν στοῦ μάγου, ὅπου ὑπῆρχαν κι' ἄλλα τρία παιδιά μετὰ ὅποια ἤθελε νὰ κάνει τὰ πειράματά του. Ο Χαρντὶ συνῆλθε, ἐλευθέρωσε τοὺς ἄλλους καὶ ἔφυγε, ἀλλ' ὁ Σαϊτάνο τὸν παρηκολούθησε κι' ὅταν συνήντησε στρατιῶτες τοῦ Νεβέρ τοὺς εἶπε καὶ τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν πῆγαν στὸν κύριό τους. Ο Νεβέρ μὲν εἶχε ἀφήσει τὴν Ἰζαμπώ, ἡ ὁποία τοῦ ζήτησε νὰ σκοτώσῃ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν πατέρα του.

— Ἐξοχώτατε, τὸ παιδί, εἶναι ἐκεῖ. Αὐτὸ θὰ μιλήσῃ. Γρήγορα ἢ ἀργὰ ἔστω σὲ 20 χρόνια θὰ τὸ δῆτε νὰ παρουσιασθῇ ἐμπρὸς σας, καὶ νὰ φωνάξῃ. «Εἰ δὲ αὐτὸ δὲν με ἀφορᾷ ἐξοχώτατε. Μόνον σὰς ἀτομικῶς ἐνδιόφει!» Ἐγὼ σὰς τὸ φέρνω. Εἶναι ἐκεῖ. Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται νὰ τὸ κάνετε νὰ σιωπήσῃ. Μιά τελευταία λέξη. Μόνον οἱ νεκροὶ δὲν μιλοῦν ἐξοχώτατε.

Ο Νεβέρ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του, τὸ σακκίδιον μετὰ τὰ χρήματα καὶ τὸ ἐποθεῖτο ἐπάνω στὸ τραπέζι μπρὸς τὸν Σαϊτάνο. Ἦτο γεμάτο ἀπὸ χρυσάφι.

Ο Σαϊτάνο τὸ ἔσπρωξε, μετὴν ἄκρη τοῦ δακτύλου, ἐμειδίσατο, ὑπεκλίθη καὶ ἐμουρμούρισε μετὰ παράξενη φωνή:

— Ἀργότερα, ἐξοχώτατε, ἀργότερα, θὰ ἔχω τὴν ἀμοιβήν μου! Θὰ ξανασυναντηθοῦμε ἐξοχώτατε.

Βγήκε χωρὶς νὰ βιάζεται, κι' ἀφῆσε τὸν Νεβέρ ὑπὸ τὸ κράτος κάποιας ἀνεξήγητης ἀνησυχίας.

— Αὐτὸς εἶναι θανάσιμος ἐχθρὸς μου! ἐμουρμούρισε ὁ Γιάννης Ατρόμητος. Γιατί;

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ὁ ἱππότης Χαρντὶ ντὲ Πασσαβάν ἦταν ἐμπρὸς του. Καί, πράγμα παράξενο! Ο Νεβέρ στεκόταν ἀκίνητος, μετὰ τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ σιλήτου του, μετὰ τὰ βλέμματα καρφωμένα στὸ Χαρντὶ. Ο Νεβέρ ἤθελε νὰ χτυπήσῃ. Ἦξερε ὅτι στὸ τέλος θὰ χτυποῦσε! Ἐπρεπε αὐτὸ νὰ γίνῃ γρήγορα, μὰ δὲν κτυποῦσε! Ἀρχισε νὰ πηγαينوέρχεται ξεφυσῶντας καὶ τέλος σταθῇ κε μπροστὰ στὸ παιδί.

— Ἐχετε αἷμα στὸ πρόσωπο! τοῦ φώναξε ὁ Χαρντὶ. Ποιὸν ἐσκοτώσατε;

Ἦταν μιά φωνὴ σχεδὸν ἐξ ἐνστίκτου. Ο Νεβέρ στα-σε ἀπότομα καὶ ὁπισθοχώρησε κατακίτρινος. Εἶχε ἀπὸ τὸ μέτωπο τὸ αἷμα τῆς Λωρὰνς. Μὲ μιά μηχανικὴ ἐσκούπισε τὸ μέτωπό του καὶ ὑπεχώρησε ἀκόμη, πρὸς τὸ πόδι βλαστημῶντας, κι' ἔφθασε κοντὰ σὲ μ' ἄλλον. Ο Χαρντὶ τὸν εἶδε νὰ ἐξαφανίζεται. Νεβέρ εἶχε βρῇ τὸ μέσο νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί χωρὶς κτυπήσῃ. Ἦξε, ἐσκέφθη, ὅτι οἱ κρύπτες τοῦ πύργου Χουίντε-ερίουν τὸ θάνατο. Ἀπὸ τί πεθαίνουν οἱ αἰχμάλωτοι; ὅλους ποὺ τοὺς κλείνουν ἐκεῖ μέσα; Ἦξε ὅτι ἕνας ποὺ πολὺ γερός μόνος μπορεῖ νὰ ζήσει ἐκεῖ μέσα ὅσο. Πόσους μῆνες... πόσες ἡμέρες θὰ ζήσει τὸ παι-

... * * * ... ἔμεινε μόνος ὁ Χαρντὶ ἀνάπνευσε ὅπως ἀναπνέει πρὸς τὸν θάνατον.

Πρέπει νὰ φύγω! ἐμουρμούρισε.

Ἦξε τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἶχε μπε-ῖ. Ὁδηγοῦσε αἰθούσα, ὅπου φρουροῦσαν δώδεκα ἔνοπλοι. Τὴν ἀνέβη, ἐπῆγε πρὸς ἐκεῖνη ἀπὸ τὴν ὁποῖα εἶχε τὸ ἀνοιξε, καὶ ὑπελόγησε ὅτι εἶχε ὕψος δέκα μέ-τρα βάρβη. Τότε τὸ παραπέτασμα κι' ἀρχισε νὰ τὸ ἀνὰ νὰ φιάξῃ σχοινί.

Ἦξε ἔτελειωσε τὴν ἐργασία καὶ τὸ κεφάλι, ὑπακούον- νίστε σεις! Ἀλλὰ σὰς λέγω εἶναι ἕνας μάρτυς ποὺ αὐτὸ θὰ μιλήσῃ.

— Ἐνὰς μάρτυς! εἶπεν Νεβέρ μετὸν ἰδρωτὰ στὸ μέτωπον! Ποῖος;

— Ἐκεῖνος ποὺ ὁ Μπου- Ρεντὸν νόμιζε ὅτι τὸν σκο- τώσατε. Τὸ παιδί ἐξοχώτατε, ἱππότης Χαρντὶ ντὲ Πασ- σαβάν!

— Ἐφύγε ἀπὸ τὸν Μπου- Ρεντὸν;

— Καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον εἶπε ὁ Σαϊτάνο μ' ἕνα τόνον ποὺ ἔκαμε τὸν Γιάννη τὸν Ατρόμητον νὰ φρικιάσῃ.

Ο Νεβέρ ἐβημάτισε λίγο, ἐβρυχήθη κάποια βρυσιὰ καὶ πηγαίνοντας πρὸς τὸν Σαϊ- τάνο τοῦεῖπε.

— Αὐτὸ τὸ παιδί πρέπει ὁ- πωδὴποτε νὰ τέρβῃται! Ἀνο-

... βοήθεια! βοήθεια!

... στὴν ἀπέραντη αὐλὴ φά- σκια, ἕνας ἄνδρας ποὺ ἴ- σως ἔλαμβανε οἶκτο. Δέκα βή- ἀκόμα καὶ τὸν διέκρινε κα- ἔρα. Ντυμένος μετὰ μαῦρο βε- ἦταν τρομερὰ ἀδύνατος. Ἐβιάζε με ἀβέβαιον βῆμα, πολὺ ἀργὰ καὶ μερικές φορές πολὺ βιαστικὰ, ἐκλαίγε- ἦ ἀφῆνε γέλια ποὺ προξενούσαν φρικιάσῃ. Καὶ αὐτὸ του, στὸ σκοτάδι, τὰ ὑπερμεγέθη μάτια του

... βοήθεια, βοήθεια! ἐφώναξε ὁ Χαρντὶ. Ὅποιος κι' ἐ, βοηθήστε με...

... φανταστικὴ ὑπαρξῇ, ἡ τυραννικὴ ὁπτασία τοῦ σκό- τατοῦ εἶπε καὶ μὲ μιά ὑπόκαφη καὶ τρεμουλιαστὴ

... με εἰρωνικὸ καὶ ταυτοχρόνως τραγικὸ παράπο- πτε:

... Ἄλτ! Ποῖος πηγαίνει ἐκεῖ καὶ ποῖος με καλεῖ;

... Ο βασιλεὺς, εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δεσμοφύλακες.

... Ο τρελλὸς, βασιλεὺς! ἐμουρμούρισε ὁ ἄλλος.

... τρελλὸς ἔσκυψε καὶ εἶπε.

... εἶναι αὐτός;

... αἰχμάλωτος τοῦ κράτους Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ δε- σπότης.

... βοήθεια! βοήθεια! ἐπανέλαβε ὁ Χαρντὶ. Κύριε, εἰ- νή; Ἀκούστε με! βοηθήστε με! ὦ, φεύγει! βοή- θεια!

... ὁ κολοσσὸς ποῦεῖχαν σταματήσει γιὰ μιά στιγμή,

τὸν ἔσυραν καὶ πάλι. Ο τρελλὸς, ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς και- νοῦργας ιδέας, γάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι, τρέχοντας εἰς καταδιώξιν τοῦ δνεῖρου του...

Οἱ δεσμοφύλακες ἐβάδιζαν γρήγορα. Δυὸ κῆποι, ἄλλες αὐλές, τέλος ἕνα ἀχανὲς γήπεδο, στὸ ἄκρον τοῦ ὁποῖου, ἀπομονωμένος, θλιβερός, σκοτεινὸς, ἀνυψοῦτο ὁ πύργος τοῦ Χουίντελόνε. Πίσω ἀπὸ τὸν πύργο, πέρα ἀπὸ τὰ τεῖχη τοῦ Σαῖν Πῶλ, διεγράφετο ὁ ἐπιβλητικὸς ὄγκος τῆς Βα- σιλλῆς, ποὺ λίγο καὶ πρὶν εἶχε κατασκευάσει μετὰ 8 ὑρ- γους ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ὁμπρυόλ, τότε ὅπως τὸν ἔβλε- παν καὶ μετὰ τετρακόσια χρόνια, τότε ποὺ μιά Ἰουλιανὴ ἡμέρα ὁ λαὸς τοῦ Παρισιῦ τὸν ἐγκρέμισε.

Στὰ σύνορα λοιπὸν τοῦ Σαῖν Πῶλ, στὸ βάθος τοῦ γη- πέδου μετὰ τὶς πελώριες τσουκνίδες καὶ τὰ σουβλερὰ ἀγκά- θια ὑπῆρχε ὁ Ἄδης τοῦ πύργου Σαῖν Πῶλ. Ἡ Χουίντελό- νε ἦτο σχεδὸν ἐρείπια. Δυὸ πατώματα ἦταν κατωκνημένα ἀκόμα, ἄλλοτε αἰθουσαι τῶν δ'πλων ἢ τῶν ἐορτῶν καὶ τῶ- ρα καταφύγια τῶν δεσμοφυλάκων.

Μιά σιδερένια πόρτα ἀνοίγε στὴ σκάλα ποῦφερνε στὰ κρησφύγετα Ὁ δυστυχὴς ποὺ τὴν περνοῦσε, δὲν ἔβλεπε πιά τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ξαφνικὰ ὁ Χαρντὶ ἀνασηκώθη ἀ- πὸ τοῦ χέρια. Εἶχε ἀμυδρὰ τὴν συναίσθησιν ὅτι τὸν ἐκατέ- βαζαν ἀγνωστον σὲ ποῖο βάθος. Ἡσθάνθη ὅτι τὸν ἀφῆσαν- καὶ ἔπεσε στὰ γόνατα, εἰς ἕνα ἔδαφος γεμάτο βούρκο. Ταῦτοχρόνως ἀκούσε τὸν ἦχο μιᾶς πόρτας, ποὺ ἐκλείνε.

Ἀνάπνευσε μετὰ δυσκολία. Εἶχε τὴν φρικώδη ἐντύπωση μιᾶς νεκρικῆς σιγῆς στὰ σκοτάδια τοῦ τάφου κι' ἔπεσε λιπόθυμος, ἐνῶ ἐμουρμού- ριζε:

— Ἀντίο, Ροζελίς! Κακόμοιρη μικρούλα Ροζελίς...

X

ΡΟΖΕΛΙΣ!

Εἴμεθα ἀναγκασμένοι ν' ἀφήσω- με πρὸς στιγμὴν, τὸν Χαρντὶ καὶ ν' παρακολουθῶμε τὴ Ροζελίς, αὐτὴ ποὺ θυμήθηκε τὸ ἥρωϊκὸ παιδί, κα- τὰ τὴν τρομερὴν ἐκείνην στιγμήν του. Τί ἀπέγινε ἡ μικρούλα; Ἴδου, μετὰ λίγα λόγια:

Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ τὴν ἔλεγαν Ζερῶντ, κι' ἐπαρουσιάσθη στὸ πα- ρεκκλήσιο τοῦ οἰκήματος Πασσα- βάν, ἐδέχθη ἀπὸ τὸν γραμματέα τῆς βασίλισσας: λεπτομερεῖς ὁδη- γίες. Ἦταν ἀπὸ τὰ πλάσματα ἐ- κείνα, τὰ ἱκανὰ νὰ κάνουν κανέναν ν' ἀηδιάσῃ τὸ ἀνθρώπινο γένος. Ο Γιάννης Ατρόμητος ἦταν μιά σύν- θεσις τοῦ ἐγκλήματος, ἡ Ἰζαμπώ μιά ἀχαλίνωτη μαστίχ, ἕνα μετέω- ρο φλογὸς ποὺ τὸ σπρωχνε ἕνας στρόβιλος πάθους. Ἀλλὰ σκέψεις, αἰσθήματα, διαστρεφόμενα ἐδονοῦντο μέσα τους! Ὑπὸ τὴν ἐν- νοῖαν αὐτὴν ἦσαν ἀνθρώπινα ὄντα! Ἡ Ζερῶντ ἔμαθε, ἦ- ταν ἕνα κομμάτι ἀπὸ πέτρα, ἔβλο, κάρβουνο, ὅτι θάθε- λε κανεὶς, ἦτον ἡ ἀνάσθησιν. Βέβαια, γιὰ ὅτι ἐγκλημα ἔκανε, πληρωνόταν. Ἀλλὰ τὰ ἔκανε ὅχι, γιὰ τὸ χρέμα, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ βλέποντας ἕναν ἄλλον νὰ βα- σανίζεται.

Ἀνέβη στὸ ἀμάξι ποῦεῖχε διατάξει ἡ βασίλισσα νὰ πε- ριμένην στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Μαρτίνου κι' ἔβαλε τὴ Ροζελίς νὰ καθῇ δίπλα της. Στὴν πύλη Σαῖν Ντενίς, οἱ τέσσαρες φύλακες ποὺ τὴν συνώδευσαν ἀντεκατεστάθησαν ἀπὸ 8 ἱππεῖς τοῦ οἴκου τῆς Βουργώνης ποὺ ἐπὲρμεναν ἐ- κεῖ πρὶν ἀπὸ δυὸ ὥρες.

Ο γραμματεὺς εἶχε εἰπῇ στὴ Ζερῶντ ὅτι ἔπρεπε νὰ χα- θῇ ἡ μικρὴ τόσο μακριὰ καὶ τόσο καλά, ὥστε νὰ μὴν μπορῇ νὰ τῆς ἔλθῃ ποτὲ ἡ ἰδέα νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Πα- ρίσι, κι' ὅτι τὸ καλλίτερον θάῃταν νὰ τὴν ὑποβιβάσῃ κάποι- ος χωρικός ποὺ νὰ μὴν ξέρῃ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν. Φαίνεται πῶς οὔτε ἡ βασίλισσα, οὔτε ὁ Γιάννης Ατρόμητος, ἔκριναν ὅτι ἔπρεπε νὰ χύσουν κι' ἄλλο αἷμα, ἀφοῦ ἡ Ροζελίς ὅταν θὰ υἱοθετεῖτο ἀπὸ τὸν χωρικό, θάῃταν ἐξ ἴσου ἐξαφανι- σμένη ὅπως ἡ Λωρὰνς ποὺ ἐπέθανε.

Τὸ ἀμάξι πῆρε τὸ δρόμο τοῦ βορρᾶ, πέρασε ἀπὸ τὸ Νταμαρτιέν κι' ἐφθάσε στὸ Βίλλερ Γκοτερὲς μιά πόλην ποῦ ἦταν τότε σπουδαιότερη ἀπὸ ὅ,τι εἶναι σήμερα. Λίγο ἔξω ἀπ' αὐτὴν ἡ συνοδεία καὶ τὸ ἀμάξι σταμάτησαν. Τὸ μέρος ἦτο ἔρημο. Σ' ἓνα χωράφι ἐκεῖ κοντὰ σπαρμένο βρώμη, ἐργαζόταν μιά γυναίκα. Εἶδε τὸ ἀμάξι ποῦ συνώδευαν 8 ἱππεῖς ποῦεῖχαν στὸ στήθος τοὺς τὸν κόκκινον σταυρὸν τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου. Εἶδε νὰ κατεβαίνει ἡ Ζερὼντ ποῦ ἐπρωχώρησε περὶ πρὸς τὴν πόλιν, σέρνοντας ἀπὸ τὸ χέρι ἓνα μικρὸ κοριτσάκι φτωχικὰ ντυμένο. Αὐτὸ ἐπροκάλεσε τὴν περιέργειάν της, κι' ἀπὸ ἓνα σύντομο μοιόπατι, γρήγορα—γρήγορα—ἔφθασε στὴν εἰσοδὸν τῆς πόλεως γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ.

Ἡ Ροζελίς δὲν ἔκλαιγε, δὲν ἔκλαιγε πιά. Ἀλήθεια, ἡ πιὸ τρομερὴ στιγμή γι' αὐτὴν ἦταν ἐκεῖνη κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ζερὼντ τῆς ἔβγαλε μέσα στὸ φορεῖο τὴν ὁμορφὴ φορεσιά της γιὰ νὰ τὴν μεταβάλῃ σὲ κορίτσι χωρικῶν!

Ὅταν τὴν ἐπῆραν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, ἡ Ροζελίς ἔκλαιγε κι' ἐφώναζε τὴν μητέρα της καὶ τὸν Χορντί. Ὅταν εἶδε ὅτι ἔβγαίνει ἀπὸ τὸ Παρίσι κι' ἐκάλποζαν γύρω της 8 ἑνοπλοὶ, ὁ τρόμος τὴν ἔκανε νὰ ριγῇ. Δὲν ἐννόησε ὅμως τὴν ἔκτασιν τῆς δυστυχίας της, παρὰ τὴ στιγμή ποῦ ἡ σιωπηλὴ Ζερὼντ, μὲ τὸ μάτι παγερὸ, τὸ στόμα σφιγμένο καὶ τὰ χέρια σκληρὰ, τὴν ἐντυσε μὲ ροῦχα καθαρὰ ἀλλὰ καὶ σκληρὰ. Τότε ἔπαυε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ παρακαλῇ κι' ἔμεινε ἀκίνητη σὲ μιά γωνιά τοῦ ἀμαξιοῦ. Κι' ἂν ἡ Ζερὼντ δὲν ἦταν ἀναίσθητη, ἂν ἔσκυβε στὴ μικρὴ Ροζελίς ἔστω καὶ χωρὶς οἶκτο, θὰ διερωτᾶτο γιὰ τὰ μεγαλωμένα ἀπὸ τὸν κόπο μάτια της στεκόνταν ἀκίνητα.

Ὅταν κατέβηκαν, περπατοῦσε χωρὶς νὰ καταλαβαίνει, ὅτι ἐβάδιζε. Ἡ Ζερὼντ τὴν ἐπῆγε στὴν ἐκκλησίαν, κι' εἶπε στὸν ἐφημέριον ὅτι εἶχε πάρει αὐτὸ τὸ κορίτσι ποῦνταν χωρὶς ὄνομα, ἀλλ' ἐπειδὴ βιαζόταν νὰ πᾶν στὴν δουλειὰ της κι' ἐκεῖνο δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τὸ ἀφήσῃ ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸ υἱοθετήσῃ, ἂν ἤθελε κάποιος χωρικός.

Κορίτσι χωρὶς ὄνομα! Ὁ παππᾶς ἐσταυροκοπήθη καὶ τὸ ἐξώρκισε. Ὁ κληρικὸς ἀνάφτης ἐφρόντισε νὰ τὸ βροῖ, γιὰ νὰ σώσῃ ἑαυτὸν τὴ ψυχὴ του. Ἡ Ζερὼντ, ἔφυγε κι' ὁ τελάλης ἀνήγγειλε στὴν πολίχνην ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ ἓνα κορίτσι χωρὶς ὄνομα πὺ μποροῦσε νὰ τὸ υἱοθετήσῃ ὅποιος ἤθελε.

Κόσμος πολὺς συνεκεντρώθη στὴν ἐκκλησίαν. Γυναῖκες ἐπῆγαν γιὰ νὰ βροῖσιν τὴν μητέρα καὶ τὴν μικρὴν, παιδιὰ γιὰ νὰ τὴν κτυπήσουν, χωρικοὶ ἀπὸ περιέργειαν. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐσκέφθη νὰ τὴν υἱοθετήσῃ.

Τὴν υἱοθετῶ ἐγώ! εἶπε ἡ χωρικὴ ἐκεῖνη ποῦεῖχε ἰδεῖ τὸ ἀμάξι κοὶ τοὺς 8 ἐνόπλους, κι' εἶχε σκεφθῇ πὼς πιθανόν αὐτὸ τὸ κορίτσι νῆταν ἡ τύχη της.

Τὴν ἴδια στιγμή ἐφάνη νᾶρχεται πρὸς τὰ ἐκεῖ μιά μεγαλοπρεπὴς συνοδεία. Τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ φωνάζῃ.

— Ζήτω ἡ Ὁρλεάνη! Ζήτω!

Στὸ μέσον ἑνὸς λόχου ἀνδρῶν μὲ χαλύβδινες πανοπλίες, καὶ πλῆθος ἐξ ἱππῶν εὐγενῶν ποῦ ἀνέμιζαν τὰ μεταξωτὰ ἐπανωφόρια τοὺς, ὑπῆρχε ἓνα ἀμάξι μὲ τέσσαρα κάτασπρα ἄλογα, ἀμάξι ντυμένο μὲ πορφύρα καὶ στολισμένο μὲ τὰ σήματα τοῦ Λουδοβίκου τῆς Ὁρλεάνης, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ β'. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀμάξι στὸ ἐμπρὸς μέρος τοῦ ὁποῦ ἐστέκοντο τρεῖς ἄνδρες τῆς τιμῆς, ἐκάθητο ξαπλωμένη σ' ἀναπαυτικὰ μαξιλάρια τοῦ μιά γυναίκα μὲ εὐγενικὸ καὶ γλυκὸ

πρόσωπο, ντυμένη μὲ χαριτωμένη πολυτέλεια. Ἦταν ἡ Βαλεντίνη τοῦ Μιλατόν δούκισσα τῆς Ὁρλεάνης, ποῦ ἐγύριζε ἀπὸ τὸ ἐξοχικὸ ἀνάκτορον ποῦεῖχε πρὸ ὀλίγου οἰκοδομήσῃ ὁ ἀντρας τῆς στὸ Πιερρόφοντ.

Εἶχε τὴ φήμην μιάς ἀγίας. Εἶχε τὴν ἐξαισίαν ἐκείνην ἐν γένειαν μιάς ὑψηλῆς διανοητικότητος, π' ὕψην ἀνωτέρα κάθε χα ἡλῆς φιλοδοξίας. Ἡ καρδιά της δὲν ἐγνώριζε τὸν μῖσος ποτέ. Νέα, ὡραία, κολακεύονταν γιὰ τὴν ὁμορφίαν, καὶ τὴν ὑψηλὴ θέσιν της, ἀλλὰ ἔμενε μετριόφρων καὶ γλυκεῖα. Στὴ φλογερὴ μάχη ποῦ γινότανε ἐργάζονταν νὰ γύρω ἀπὸ τὸν θρόνον, προσπαθοῦσε νὰ ἐπιβάλῃ λίγη ντροπὴ.

Εἶδαν πρὸ ὀλίγου μιά μορφήν ἐκείνην ἀπὸ τὸν ἀνθρωπότητος στὸ πρόσωπό της Ζερὼντ. Νὰ καὶ μιά ἄλλη, στὴν ἀγγελικὴ αὐτὴν τὸν τρόπον βλέπουμε τὰ πιὸ περίεργα ρεκὸρ καὶ μὴ μορφή τῆς Βαλεντίνης. Πόσες φορὲς ποῦ μπορεῖ νὰ συλλάβῃ ἄνθρωπος νοῦς ὅπως εἶναι ἐκατὰ τὴς ἡμέρας τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, τῶν οἰνοποτῶν, τῶν ὁδοιπόρων δταν οἱ δρόμοι τοῦ Παρισιοῦ μεταβάλλονται, πόδια κτλ. Ἀλλὰ σημειοῦνται ἀκόμη καὶ πιὸ λονο σὲ πεδία μαχῶν, δὲν εἶδαν τὴν ὁμορφίαν : ἡ μὲς ἔντα Ἀσσελιν, ἐπὶ παραδειγματι, καδούκισσα νὰ παρουσιάζεται μέσα στὸν ὄψον τοῦ ρεκόρ, ξεσκονισματος! Ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ κίνδυνον γιὰ νὰ σώσῃ ἑκατοντάδες ἀπὸ ἐεῖνες τὶς ὑπηρετίες ποῦ ἀφαίρον τὴ σκόνη ἀπὸ ἓνα μέρος καὶ τὴν ρίχνουν εἰς τὸ ἄλλο, ἢ γιὰ κεί ποῦ προσποιούνται πὼς περνοῦν τὸ «φερόν» ἐπάνω ἀπὸ ἐκονισμένα ἐπιπλα. Ἡ ἔντα ἔχει συ εἰδηση σὲ ἐτὴν ἐκκλησίαν, τὴ στιγμή ποῦ ἡ Ροζελίς σωριαζότανε χάμω σὰν νᾶειχε πάθει ἔρροιστο μήκους ἐπὶ τὰ μέτρων καὶ πλάτους δύο μέτρων, παρὰ λυση. Ἡ Βαλεντίνη εἶδε τὸ παιδί τὸν ἀνδρὸν ὁτιὸς δευτερόλεπτα κατὰ τέτοιο ντρόπον, ὥστε αὐτὸ στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας, κυκλῶν ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς δὲν κατῶρθωσε νὰ βρῇ ἓνα μόνον σκόνης.

Ἡ συνοδεία ἐπέρασε ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, τὴ στιγμή ποῦ ἡ Ροζελίς σωριαζότανε χάμω σὰν νᾶειχε πάθει ἔρροιστο μήκους ἐπὶ τὰ μέτρων καὶ πλάτους δύο μέτρων, παρὰ λυση. Ἡ Βαλεντίνη εἶδε τὸ παιδί τὸν ἀνδρὸν ὁτιὸς δευτερόλεπτα κατὰ τέτοιο ντρόπον, ὥστε αὐτὸ στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας, κυκλῶν ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς δὲν κατῶρθωσε νὰ βρῇ ἓνα μόνον σκόνης.

— Ἐνα παιδί ἐκτεθειμένο! ἐμουργίσε. Κακόμοιρο παιδί!

Διέτοξε κι' ἐσταμάτησαν. Ἐκατέβη κι' ἐπλησίασε τὴν μικρούλα. Τῆς διηγήθησαν τί συνέβη, ἡ γυναίκα ποῦεῖχε ἰδεῖ τὴ συνοδείαν στὰ χωράφια ἐδῆλωση ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὸ υἱοθετήσῃ. Ἡ δούκισσα τῆς ἔδωσε δυὸ χρυσὰ νομίσματα γιὰ ν' ἀποῦρη τὴν αἰτήσῃ. Κι' ὅταν τῆς διηγήθη τὴν εἶχε ἰδεῖ στὰ χωράφια, ὅτι τὸ ἀμάξι τὸ συνώδευον ὀκτὸ ἔφιπποι μὲ τὸν κόκκινον σταυρὸ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου, ἡ Βαλεντίνη ἐφρικίωσε.

— Ὁ σταυρὸς τῆς Βουργῶνης ἐμουργίσε. Ἐξαγόρασε τὰ δικαιώματά της μ' ἓνα σκακίδιο χρυσάφι, κι' ὁ κόσμος ποῦ σπρωγνόταν ἐκεῖ, εἶδε κατὰ τὸν κατέπληξε. Εἶδε τὴν δούκισσαν τῆς Ὁρλεάνης, τὴν μεγαλύτερα γυναίκα προσωπικότητα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, νὰ πέρνῃ στὰ χέρια της τὴν κορούλα χωρὶς ὄνομα καὶ μὲ τὰ φτωχικὰ φορέματα καὶ νὰ τὴν πηγαίνει στὸ ἀμάξι ποῦ εἶχε ὡς σύμβολο τὰ ἐνδοξότερα ὄπλα τῆς Γαλλίας.

Τὸ πλῆθος παραμέρισε ἐκπληκτο. Οὔτε μιά φωνή. Ἀλλ' ὁλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἔσκυψε βαθύτερα στὸ πέρασμα τῆς δούκισσας καὶ πολλὰ μάτια ὑγράνθησαν. Μόνον ὅταν ἡ Βαλεντίνη ἐγάθη μέσα σ' ἀμάξι της, μιά φρενιτιώδης ζήτω κρυγὴ ἀνέβη ἔως τὸν οὐρανόν.

Ἡ Βαλεντίνη ἐποθετῆσε τὴν λιποθυμισμένη Ροζελίς στὰ μαξιλάρια, ἔκλεισε καλὰ τὸ ριντώ, καὶ καθὼς οἱ κυρίες τῆς τιμῆς τὴν κυριοῦσαν κατὰπληκτες, μὲ τὸ γλυκὸ τῆς χαμόγελο εἶπε.

— Οὔτε μιά λέξη σὲ κανέναν γι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμα σήμερα..

— Ἡ κυρία δούκισσα, θέλει νὰ κρύψῃ τίς καλὲς της πράξεις; ρώτησε μιά ἀπὸ τίς κυρίες.

— Ὁχι, καλήμου Σιαντιγιόν! Πρόκειται γι' αὐτὸ τὸ ὥραϊο παιδί, τοῦ ὁποῦ ἡ ζωὴ θὰ ἐκινδύνευε, ἂν ἐμάθαιναν διὰ τὸ πῆρα ἐγώ.

— Καὶ γιατί, κυρία; ρώτησε ἡ δούκισσα τοῦ Σιαντιγιόν μὲ ἐνδιαφέρον.

Ἡ Βαλεντίνη ἀπάντησε.

— Ὁ Βουργῶν ἢ ὁ Νεβέρ, ὁ ἓνας ἢ ὁ ἄλλος—δὲν ξέρω ποῖος ἀπ' τοὺς δυὸ—θὰ τὸ μάθῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΤΙΣ ΑΠΙΣΤΕΥΤΕΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ

ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΡΕΚΟΡ

Ἐν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς ὁ αἰὼν ποῦ ζοῦμε εἶναι ἐκείνος τῶν καταπληκτικῶν προδῶν καὶ τῶν πλεόν ἔργων ρεκόρ! Κάθε ἀνθρώπινη ἐνέργεια ἔχει ἀποβεῖ εἶδος σπὸρ στὸ ὁτοῖον σημειοῦνται καὶ τὰ σχετικὰ ὅ, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶναι πολὺ ἐφήμερα γιὰτὶ ἀμέσως καταστρέφονται ἄλλοι μὲ τὴν μανίαν νὰ τὰ συστηματοποι- αὐτὸν τὸν τρόπον βλέπουμε τὰ πιὸ περίεργα ρε- κὸρ ποῦ μπορεῖ νὰ συλλάβῃ ἄνθρωπος νοῦς ὅπως εἶναι ἐκατὰ τὴς ἡμέρας τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, τῶν οἰνοποτῶν, τῶν ὁδοιπόρων δταν οἱ δρόμοι τοῦ Παρισιοῦ μεταβάλλονται, πόδια κτλ. Ἀλλὰ σημειοῦνται ἀκόμη καὶ πιὸ λονο σὲ πεδία μαχῶν, δὲν εἶδαν τὴν ὁμορφίαν : ἡ μὲς ἔντα Ἀσσελιν, ἐπὶ παραδειγματι, καδούκισσα νὰ παρουσιάζεται μέσα στὸν ὄψον τοῦ ρεκόρ, ξεσκονισματος! Ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ κίνδυνον γιὰ νὰ σώσῃ ἑκατοντάδες ἀπὸ ἐεῖνες τὶς ὑπηρετίες ποῦ ἀφαίρον τὴ σκόνη ἀπὸ ἓνα μέρος καὶ τὴν ρίχνουν εἰς τὸ ἄλλο, ἢ γιὰ κεί ποῦ προσποιούνται πὼς περνοῦν τὸ «φερόν» ἐπάνω ἀπὸ ἐκονισμένα ἐπιπλα. Ἡ ἔντα ἔχει συ εἰδηση σὲ ἐτὴν ἐκκλησίαν, τὴ στιγμή ποῦ ἡ Ροζελίς σωριαζότανε χάμω σὰν νᾶειχε πάθει ἔρροιστο μήκους ἐπὶ τὰ μέτρων καὶ πλάτους δύο μέτρων, παρὰ λυση. Ἡ Βαλεντίνη εἶδε τὸ παιδί τὸν ἀνδρὸν ὁτιὸς δευτερόλεπτα κατὰ τέτοιο ντρόπον, ὥστε αὐτὸ στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας, κυκλῶν ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς δὲν κατῶρθωσε νὰ βρῇ ἓνα μόνον σκόνης.

«ἄνθρωπος μεγάλωνο!»

Ὁ Τζαίμς Ἀγκόρντ ἀπὸ τὸ Ὀρντ τῆς Νεμπράσκας, ὡ- σθη ὁ «ἄνθρωπος—μεγάλωνο», γιατί ἔχει μιά ἔντα ὅσο δυνατὴ καὶ ἡχητικὴ, ποῦ μπορεῖ ν' ἀκουσθῇ ἀπὸ ἀπόστασιν δέκα χιλιομέτρων! Κανεὶς δὲν κατῶρθωσε μέχρι σήμερα νὰ ἀφαιρέ- τὸ πρωτότυπο αὐτὸ ρεκόρ ἀπὸ τὸν Τζαίμς Ἀγκόρντ, ὁ ὁποῖος λέγει πὼς δὲν ἔχει ἀνάγκη τηλε- ρου θταν θέλῃ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μ' ἓναν κάτοικον ἔρρεκεται στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ χωριοῦ του. Ἀρ- μόνον νὰπροβάλλησθὲ παράθυρό του καὶ νὰ τὸν ἰδῇ.

Ὁ Ἀγκόρντ ἔγινε πασίγνωστος σὲ πολὺ κόσμον πολλοὶ περίεργοι πηγαίνουν καὶ τὸν ἐπισκέ- νται.

Τὸ «μπριτζ» ποῦ διήρκεσε 13 ἔτη!

Τὸ ρεκόρ διαρκείας στὸ παιχνίδι «μπριτζ» ἐκερ- ῆν ἀπὸ δύο οἰκογενειῶν τῆς πόλεως Κιγκινάτι: ἐκεῖ- τοῦ Λίκουϊστ καὶ τοῦ Λή- τὴ παρτίδα, περίφημη σ' ὅλον τὸν κόσμον ἀρχι- στὴ 1921 καὶ ἀπεφασίσθη νὰ μὴν σταματήσῃ πρὶν νὰ μὴ ἓνα ἑκατομῦριο 4 πόντων.

Ὁ τέταρτος παίκτης ὁ ὁποῖος δὲν θὰ συμπληρώσῃ τὸν ἑνὸς ἀριθμόν, θὰ ἐπληρώσῃ ἓνα πλουσιώτατον γεῦμα. παρτίδα ἐτελείωσε τὸν... παρελθόντα Δεκέμβριον καὶ κα- τὴν στιγμήν τῆς καταμετρήσεως τῶν «πόντων» ἡ κυρία Λίκουϊστ (ἔχε φθάσει στοὺς 1.066.718 πόντους ἐνῶς Τζῶν Λή- μένος μόνον στοὺς 981.598! Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρτίδας ἐσημειώθη ἓνα δυσάρεστον γεγονός. Ὁ πατέρας Τζῶν Λή ἐπέθανε στὸ τραπέζι τοῦ παιχνιδιοῦ ἀλλ' ἀν- τεστάθη ἀπὸ τὸν υἱόν ὁ ὁποῖος καὶ ἔχασε τὸ παιχνίδι.

Τουζίνες στρεΐδια

Ἡ ὡραία καὶ νεαρὰ Ροζίτα Ρούνεϋ, ἀπὸ τὸ Κέντρωςφωλς Ὀρντ, Ἰσλαντ κατέχει τὸ πιὸ.. νόστιμο ρεκόρ τὸ ὅτι δη- λῶν ποῦ μπορεῖ νὰ τρώγῃ ἀρκετὰς ντουζίνες στρεΐδια σὲ ἓνα φαγητό της. Ἡ Ροζίτα εἶναι μόλις δέκα ὀκτὼ χρόνων καὶ ἡ ὁρεξὴ δὲν τῆς λείπει ποτέ τόσο κατὰ τὴν ἡμέραν, ὅσο καὶ τὴ νύχταν!

Τὸ πέρασμα τῆς βελόνας

Κάτι ποῦ δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐ- κολο πρᾶγμα εἶναι τὸ πέρασμα τῆς βελόνας. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο στὸ Ντένβερ τῆς Ἀμερικῆς ἔλαβε χώραν ἓνας πρωτότυπος δι- γωνισμὸς «πέρασματος βελόνας» καὶ τὸ πρῶτον

βραβεῖον ἐκέρδισε ὁ ράπτης Ἐντὸν- περ ὁ ὁποῖος κατῶρθωσε νὰ περάσῃ τριάντα ἔξη βελόνες μέσα σ' ἓνα λεπτό τῆς ὥρας. Ἐπίσης ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς ράπτης ἠθέλησε νὰ ἐπιδεῖξῃ καὶ μιὰν ἄλλην ἱκα- νότητά του κατῶρθωσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν τρύπα μιᾶς βελόνας 18 κλωστές.

Παλτό.. Μαθουσάλας..

Καὶ τώρα ἐρχόμεθα σ' ἓνα χρήσιμο ρεκόρ, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν διάρκειαν τῶν ἐνδυμάτων. Τὸ ρεκόρ ὅμως αὐτὸ ἐ- κέρδισε ὁ πᾶστωρ Νταβίντ Βαλντῆ, ὁ ὁ- ποῖος φορεῖ ἐπὶ τριάντα δύο ἔτη τὸ παλ- τεσοῦ ποῦ ὁ πατέρας του ἐφόρεσε ὁ ὁ- λη του τὴ ζωὴ! Τὸ ἔνδυμα αὐτὸ εὐρί- σκεται ἀκόμη σὲ καλὴ κατάστασιν πρὸς ὅ- μα ποῦ μᾶς δίδει τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὸ κληρονομήσῃ κι' ὁ υἱὸς τοῦ Ντάβιντ ὁ ὁποῖος προρρίζεται κι' αὐτὸς γιὰ πᾶ- στωρ. Ἐτσι τὸ ρεκόρ αὐτὸ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ περιέχε- ται ἀπὸ παπποῦ σ' ἐγγόνια μέχρις ὅτου λυώσῃ! Ποῖος ξέρει ὅμως πόσα χρόνια ἀκόμη θὰ διατηρηθῇ! Τὸ ρεκόρ

ὅμως αὐτὸ ἀποτελεῖ ἓνα μέρος τῆς ἐξαιρετικῆς ἱκα- νότητος τοῦ πᾶστορος νὰ διατηρῇ τὰ ἐνδύματά του. Ὁ περίεργος αὐτὸς ἄνθρωπος φορεῖ ἐπὶ 15 ἔτη τὸ ἴδιο καπέλο καὶ ἐπὶ 12 ἔτη τὰ ἴδια παπούτσια. Δέον ὅμως νὰ ληφθῇ ὅπ' ὅψιν διὰ τὰ παπούτσια αὐτὰ ἐπῆ- γον ἀρκετὰς φορὲς στὸν τσαγκάρη γιὰ σιόλες καὶ τακούνια! Ἐν τέλει, ἡ ποιμενικὴ ράβδος τοῦ πᾶ- στορος Ντάβιντ, ἀποτελεῖ ἓνα οἰκογενιακὸν κειμή- λιο ποῦ περιερχεται ἀπὸ πατέρα σὲ υἱὸ ἀπὸ ἐδῶ καὶ τρεῖς ὁλόκληρους αἰῶνες!..

Κινητὴ πινακοθήκη..

Τὸ τσάμπιον τοῦ κόσμου στὸν «στιγματισμό» εἶ- ναι ἓνας ἀμερικανὸς βετεράνος ποῦ τὸ σῶμα του εἶται τόσο γε αἰο ἀπὸ διάφορες στιγματισμένες παραστάσεις εἰκόνες καὶ ἱερογλυφικά ὥστε ὁ- γυμνὸς ὀφθαλμὸς δὲν εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀνακαλύψῃ ἔστω καὶ ἓνα τετραγωνικὸν ἑκατοστόμετρον λευκῆς ἐπιδερμίδος.

Τὸ ρεκόρ ὅμως αὐτὸ ἔσωσε τὴ ζωὴ τοῦ ἀμερικα- νοῦ βετεράνου δταν ἔτυχε νὰ πέσῃ στὰ χέρια τῶν ἀνθρω- ποφάγων τῶν Φιλιππίνων νήσων. Οἱ τελευταῖοι, ἀφοῦ συν- ἔλαβον τὸν ἀμερικανόν, θέλοντας νὰ τὸν φάγουν, ἀρχισαν νὰ τὸν γδύνουν, ἀλλὰ μόλις τὸν ἐξεγύμνωσαν καὶ ἀντίκρυ- σαν δὲα ἐκεῖνα τὰ στιγματισμένα σχέδια, ἀπεφάσαν νὰ μὴ καταστρέψουν ἐκεῖν τὴν ὁλόκληρη.. πινακοθήκη. Ἀμέ- σως τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ τὸν ὠνόμασιν ἀρ- χηγὸ τῆς φυλῆς των μὲ τὴ συμφωνία ὅμως νὰ παραμένῃ πάντα γυμνὸς γιὰ ν' ἰαποτελῇ τὸ ζωντανόν. Μουσεῖον τῆς περιφέρειας ἐκείνης.

Ὁρεκτικό ἀπὸ 60 αὐγά!

Ἐνα ἄλλο ρεκόρ ποῦ κατέχει ἐπὶ τοῦ παρόντος κάποιος κατόικος τῆς πόλεως Εὐρῆκα τῆς Νόρθ-Ντακότα, ὀνόματι Θεόδωρος Φραχάιτ, εἶναι ἐκεῖνο τοῦ «ρουφήγματος» τῶν περισσοτέρων ὡμῶν αὐγῶν.

Πράγματι ὁ κύρ Θεόδωρος αὐτὸς μπορεῖ μὲ τὴν μεγα- λυτέραν εὐκολίαν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ του, τόσο τὸ μεσημέρι ὅσο καὶ τὸ βράδυ, νὰ ρουφήξῃ οὔτε πολὺ οὐ- τε λίγο, ἔξηντα αὐγά!

Συλλογὴ μπουκαλιῶν

Μιά ὡραία νέα ἀπὸ τὸ Λὸς Ἀντζελες κατέχει τὸ ρε- κόρ τῆς πλουσιωτέρας συλλογῆς μπουκαλιῶν λικέρ. Ἡ ἐκ- θεση τῆς συλλογῆς αὐτῆς ἀποτελεῖ ὁλόκληρον κατάστημα, γιὰτὶ τὰ μπουκάλια εἶναι τοποθετημένα κατὰ σειρὰν σὲ ριφια καὶ κάτω ἀπ' τὸ καθένα ὑπάρχει ἓνα χαρτονάκι ποῦ δείχνει τὴ χρονολογίαν τοῦ μπουκαλιῦ

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΟΜΜΑΤΙ

ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΜΟΝΟ

“Τ Α Γ Κ Ο,”

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΘΑΥΜΑ

ΤΡΙΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΕΡΓΟ

Εἰς τὸ μουσεῖον περιέργων ἀντικειμένων τοῦ Λονδίνου, ἐδωρήθη τελευταίως ἓνα βιβλίο, ποῦ ἀποτελεῖ θαῦμα μικρογραφίας καὶ κομψότητος. Τὸ βιβλίο αὐτὸ διαστάσεων 12,5 χιλιοστούμετρων, εἶναι σὺν κύβος, ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ ἑκατὸ φύλλα ἑκ ριζοχάρτου καὶ περιλαμβάνει μιά συλλογὴ Βραχμανικῶν τραγουδιῶν τῆς τάξεως τῶν Μαχαρρατῶν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὁποίων καὶ εἶναι γραμμένον.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι γραμμένον καλλ.γραφικώτατα με γυαλιστερό μελάνι καὶ κάθε σελίδα του ἔχει κόκκινο περιθώριο. Τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς καλλιγραφίας καὶ τῆς μικρογραφίας, εἶχε κλαπεῖ ἀπὸ κάποιο Ἀγγλο στρατιώτη ὑπηρετήσαντα στὰς Ἰνδίας καὶ εἶχε πωληθῇ σὲ κάποιον Πλάντον, οἱ κληρονόμοι τοῦ οὗοιου τὸ ἐδώρησαν στὸ Μουσεῖο. Τέλος τὸ βιβλίο αὐτὸ, τοῦ οὗοιου ἡ ἀξία εἶναι μεγίστη εἶναι κλεισμένο σὲ μικρὴ κρυστάλλινη θήκη καὶ τοποθετημένο ἐντὸς μιᾶς ἄλλης προθήκης περικλειούσης σπάνια χειρόγραφα.

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΗ ΤΟ 1936

Αἱ διάδοχοι τῆς μακαρίτιδος μαντᾶ ντὲ Τέμπ, τῆς περιφήμου γαλλίδος προφήτιδος, ἡ ὁποία εἶχε ἀποκτήσει παγκόσμιον φήμην καὶ κύρος, ἐδημοσίευσαν κατ' αὐτάς εἰς τὰς Γαλλικὰς ἐφημερίδας τὰς προβλέψεις των διὰ τὸ 1936.

Εὐτυχῶς αἱ προβλέψεις ὅλων, μολοὶ ὅτι πολὺ διάφοροι εἰς πολλὰ σημεία, δὲν εἶναι καθόλου ἀποκαρδιωτικαὶ διὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος.

Ὁ φόβος πολέμου, ποῦ κρατεῖ σήμερον εἰς ἀγνοίαν τὴν ἀνθρωπότητα, θὰ διασκεδασθῇ τελείως, ποὺ συντόμως. Ἡ Ἰταλοαἰθιοπικὴ σύρραξις δὲν θὰ ἐκταθῇ εἰς τὴν Εὐρώπην συμφώνουν ὅλοι.

Διαφωνοῦν ὅμως ριζικῶς ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τῆς Ἰταλοαἰθιοπικῆς ρήξεως καὶ τὸν χρόνον τῆς λήξεώς της.

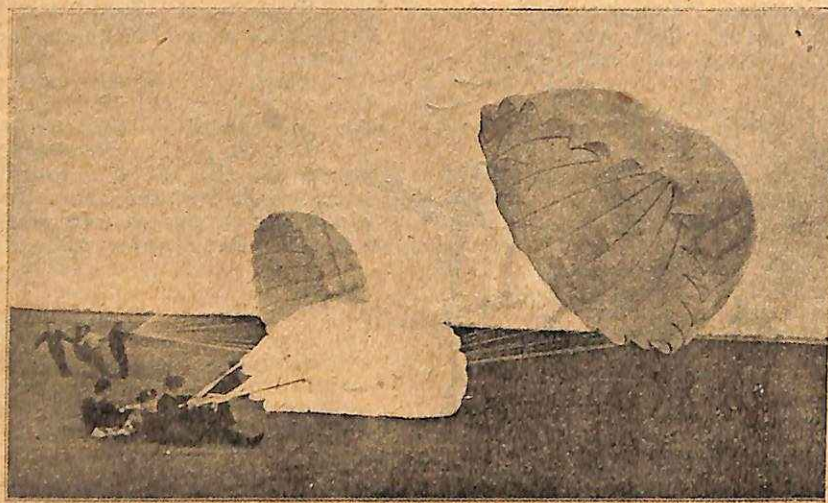
Αἱ Λεονία Σοβὰ καὶ Μαρία—Τερέζα Ἀντριώ, βεβαιοῦν ὅτι ὁ πόλεμος θὰ λήξῃ τὸ 1936 μετὰ πλήρη ἡττάν τῆς Ἰταλίας. Αἱ Σολάνς Μπερνιὲ καὶ Μαντὰ Χ, προβλέπουν λήξιν τοῦ πολέμου κατόπιν διαπραγματεύσεων κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1936, χωρὶς καιρίαν ἡττάν οὐδενὸς τῶν ἀντιπάλων.

Ἡ δεσποινὶς «Μυστήριον» προβλέπει συντριβὴν τῆς Ἰταλίας καὶ πτώσιν τοῦ Μουσσολίνι κατὰ Νοέμβριον τοῦ ἐρχομένου ἔτους.

Τέλος διὰ τὴν Εὐρώπην προβλέπουν τὸν θάνατον ἑνὸς πολιτικοῦ ἀνδρὸς διαδραματίζαντος σημαίνοντα ρόλον κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον καὶ μακράν εἰρηνικὴν περίοδον. Ἐπίσης τὴν ἐναρξιν καλλιτέρων οἰκονομικῶν συνθηκῶν.

Ὡς περιμένουμε, λοιπόν, νὰ δοῦμε, ποιά ἐξ ὅλων ἔχει δίκαιον.

ΑΛΜΑΤΑ ΜΕ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟΝ

Οἱ μαθηταὶ τῆς ἀεροπορικῆς σχολῆς τῆς Τσεχοσλοβακίας καθιέρωσαν ἓνα νέον ἀεροπορικὸν σποῦ τὸ οὗοιον εἶναι «ἄλματα με ἀλεξιπτωτα». Τὸ νέον αὐτὸ σποῦ ἐπιτρέπει στοὺς μαθητὰς νὰ ἐκτελοῦν ἄλματα μήκους 1200—1500 μέτρων καὶ ἀποτελεῖ μίαν ἐκγύμνασιν γιὰ τὰ μετέπειτα ἄλματα ἀπὸ ἀεροπλάνου καὶ ἀπὸ μεγάλου ὕψους. Ἡ φωτογραφία ποῦ παραθέτουμε παρουσιάζει μίαν ὁμαδικὴν προσγείωσιν.

ΤΟ ΠΛΑΣΤΙΚΟΝ ΦΙΛΜ

Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ πλαστικοῦ φιλμ, τοῦ οὗοιου ἔκαμεν ἡδὴ, πρὸ τριῶν καὶ πλέον μηνῶν, δοκιμαστικὰς προβολὰς ὁ κ. Λουὶ Λ. υμὲρ ἐνώπιον τῆς παρισινῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, πρόκειται νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν. Προσεφέρθησαν ἤδη γαλλικὰ κεφάλαια πρὸς χρηματοδότησιν τῆς βιομηχανίας τῶν πλαστικῶν ταινιῶν καὶ ὁ νεαρὸς ρεζισέρ Πιερ ντὲ Κουβιὲ θὰ σκηνοθετήσῃ δύο τοιαῦτα φιλμ, ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν τεχνικὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Λουμιέρ. Τὸ ἓνα θὰ ἔχῃ μήκος 1200 μέτρων καὶ θὰ φέρῃ τὸν τίτλον «Ὁ φίλος τοῦ κυρίου».

Τὸ ἄλλο θὰ ἔχῃ μήκος 2800 μέτρων. Ἀμφότερα θὰ εἶναι ἔτοιμα κατὰ τὸν Νοέμβριον θὰ προβληθῶν δὲ κατὰ τὰς ἐπισήμους διαβεβαίωσεις τοῦ κ. Λουμιέρ εἰς τὴν Σορβὸνν ἢ εἰς τὴν μεγάλην Ὀπεραν.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΤΡΕΜΕ ΛΟΥΙΣ

Ἐὰν πιστεύσωμεν εἰς ὅσα γράφουν τὰ Ἀμερικανικὰ Ὑλλὰ, ὁ νικητὴς τοῦ Μπάερ, δὲν θὰ κρατήσῃ ἐπὶ πολὺ τὸ πυγμαχικὸν πρωτάθλημα. Πολὺ σύντομα θὰ τοῦ τὸ διεκδικήσῃ καὶ θὰ τοῦ τὸ κερδίσῃ ἀσφαλῶς, ὁ Φιλλανδὸς Βάιλο Μυλλυρίνν, ποῦ ἀναχωρεῖ προσεχῶς ἀγκαρισθεὶς ἀπὸ ἓναν Ἀμερικανὸν ἱμπερσαρίον, διὰ Νέαν Ὑόρκην.

Ὁ Βάιλο Μυλλυρίνν, ποῦ εὕρσκεται σήμερον εἰς Βερολίνον, εἶναι εἰκοσαετής τὴν ἡλικίαν, ὕψους 2,48 μέτρων καὶ βάρους 175 κιλῶν. Ὁ ἄνθρωπος αὗτός, οὐρανοξύστης, εἶναι παλαιστής, πυγμάχος καὶ.. τενόρος, θιαν δὲ ἐμφανίζεται εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Βερολίνου, σύρει ὀπισθεν του.. τεχνιότα, πλήθη θαυμαστῶν.

Εἶναι περιττὸν νομίζομεν νὰ σημειώσωμεν διὰ εἰς οὐδὲν λεωφορεῖον ἢ τράμ, δύναται νὰ χωρήσῃ ἀναπαυτικὰ καὶ διὰ τὴν διὰθετὴν εἰδικὸν κρεβάτι διὰ τὸν ὕπνον του.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἱμπερσαρίος τὸν ἀγκαζάρισε μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν θέσῃ ἀντιμέτωπον τοῦ Τζιμ Λόντου διὰ τὴν πάλην καὶ τοῦ Τζόε Λούις διὰ τὸ μπόξ, ἐλπίζει δὲ νὰ συντρίψῃ ἀμφοτέρους καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ἔτσι τεράστια κέρδη.

ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΤΕΡΑΣ

Ἐνα περιέργο τέρας ἐγεννήθη ἀπὸ μίαν ἀγελάδα λαχάτως εἰς τὸ Ἰάσιοντῆς Ρουμανίας. Πρόκειται περὶ ἑνὸς μύσχου μετρεῖς κεφαλὰς ἐξαρτωμένας ἐκ τοῦ αὐτοῦ λαιμοῦ, ἀλλ' ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεμία εἶναι κεφαλὴ μύσχου. Αἱ δύο εἶναι κεφαλὰὶ προβάτων καὶ ἡ τρίτη αἰγός, μόνον ὅς ὁ κορμὸς εἶναι ὁμοίος πρὸς μύσχου. Τὸ τέρας ἔζησε τέσσαρες ἡμέρας.

ΑΣΦΥΞΙΟΓΟΝΑ ΠΙΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Ἐνῶ εἰς τὴν Αἰθιοπίαν τὰ ἀσφυξιογόνα χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν ἐξόντωσιν τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ βαμῶν καὶ ἐστιῶν καὶ συνεπῶς εἰς οὐδένα κατ' οὐδὲν πταισάντων, εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἔχουν προορισθῇ δι' ἓνα ἄλλον κατὰ πολὺ ἀγριότερον σκοπὸν. Διὰ τὴν ἐξόντωσιν τῶν γκάγκστερς οἱ ὁποῖοι παρ' ὅλην τὴν δίωξιν ποῦ ἀπηνῶς τελευταίως ἀσκεῖται αὐτῶν Ἀστυνομία, διαρκῶς πληθύνονται.

Πρώτη ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου ἔγινε πρὸ εἰκοσαημέρου εἰς τὸ Σικάγον, εἶχε δὲ ἐπιτυχὴ ἀποτελέσματα. Ἡ ἔμπνευσις δόφειλετο εἰς ἓνα ντετέκτιβ, ὅστις θιαν ἀντελήφθη τρεῖς γκάγκστερς νὰ προσπαθοῦν νὰ παραβιάσουν ἓνα χρηματοκιβώτιον τῆς τραπέζης τῆς ὁποίας ἦτο φρουρὸς, ἐφόρσε τὴν μάσκα του καὶ τοὺς ἐξετόξευσε μὴν ἀμπούλαν ἀσφυξιογόνων. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ταχύτατον. Καὶ οἱ τρεῖς ἔπεσαν κεραυνόπληκτοι.

ΜΙΑ ΓΝΩΜΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ὁ νευρολόγος Τζάκ Μάθιους δημοσιεύει τελευταίως στήν «Ἐπιστημονικὴ Ἠχώ τοῦ Σικάγου» μιά πραγματεία περὶ γυναικῶν, ποῦ δὲν κολακεύει διόλου τὰς ἀπογόνους τῆς Εὐας. Ἰδοὺ τί λέγει ἐν συνόψει ὁ κ. Μάθιους :

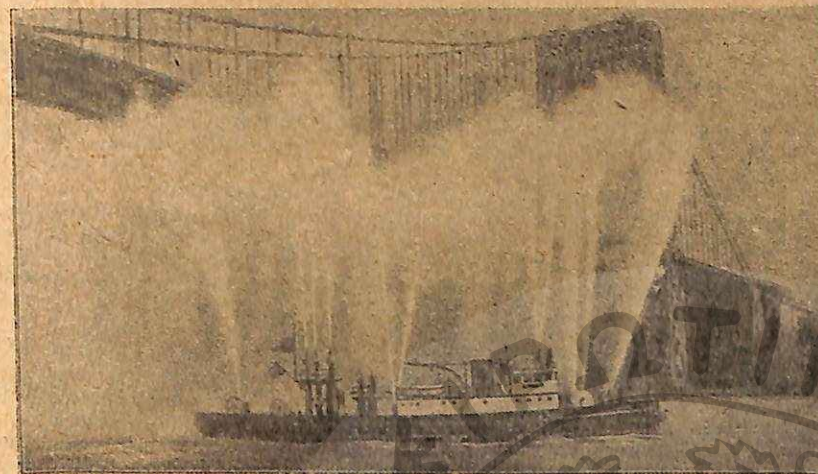
ΠΑΝΘΕΟΝ

«Ἡ γυναῖκα εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὑποδεεστέρα τοῦ ἀνδρός. Ἐχει κρανίον σχετικῶς μικρότερον, εἶναι δὲ ὀλιγώτερον ἐπιτηδεῖα τοῦ ἀνδρός σὲ κάθε ἐργασία, ἀκόμα καὶ στὰς καθαρῶς γυναικεῖας. Ἡ ἠθικὴ τῆς γυναικὸς δὲν προέρχεται ἀπὸ τῆς λογικῆς. Ἡ ἠθικὴ ἀπὸ τὰ αἰσθήματά της. Ὁ ἔρωας καὶ ἡ ἀφοσίωσις της, ναὶ μὲν κάνουν θαύματα ἀλλὰ πολὺ σπάνια φαίνεται ἔχουσα ἀντίληψιν τοῦ δικαίου. Ἐχει ἰσχυρὸ μνημονικόν, ἀντιλαμβάνεται καλὰ... ἀλλ' ὄχι πάντοτε. Εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ σοφὴ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ βρῇτε πῶς ἀκολουθεῖ μιά ἐπιστημονικὴ μέθοδον πιστά. Ἀναπτύσσεται βέβαια ἡ γυναῖκα ταχύτερον τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ χάνει πολὺ ἐνωρίτερα ἐκείνου τὴς πνευματικῆς δυνάμεις της.

ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΜΥΡΙΖΩΜΕ ΑΣΧΗΜΑ

Νὰ καὶ κάτι ποῦ δὲν περιμέναμε νὰ τ' ἀκούσουμε ποτέ, ἐμεῖς οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν λευκὴν φυλὴν : Ὁ ἰάπων ἱατρὸς Σοκοχίμο, διὰ πραγματείας του δημοσιευομένης εἰς ἰαπωνικὸν ἐπιστημονικὸν περιοδικόν, μὰς κατηγορεῖ διὰ μυρίζομεν ἀνυποφόρως.

Ο ΝΙΑΓΑΡΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ

Τελευταίως κατεσκευάσθη στήν Ἀμερικὴ ἓνα πλοῖο—ἀντλία τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ μεγαλύτερον καὶ τὸ ταχύτερον σὲ εἶδος του. Οἱ ἀντλίες τοῦ πλοίου αὐτοῦ ἀπορροποῦν τὸ νερὸ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ τὸ ἐκσπενδονίζουν σὲ ὕψος 75 μέτρων, διὰ παχυτάτων σωλήνων, οἱ ὁποῖοι ὑψίστανται πίεσιν 90.000 λιτρῶν νεροῦ κατὰ λεπτόν. Τὸ πλοῖον αὐτὸ πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ πρὸς κατάσβεσιν πυρκαϊῶν, ἐκρηγνυομένων ἐπὶ τῶν ἐντὸς τοῦ λιμένος ὁρμούντων πλοίων. Στὴ φωτογραφία ποῦ παραθέτουμε φαίνεται τὸ πλοῖον—ἀντλία εἰς μίαν ἐπίδειξιν τῶν μηχανημάτων του καὶ δίδει τὴν ἐντύπωσιν τοῦ... Νιαγάρα ἀπὸ τὴν ἀνάποδιν.

Ἡν ἀποπνέουν οἱ λευκοὶ, ὁ κ. Σοκοχίμο, ἐπικαλεῖται τὴν μαρτυρίαν μερικῶν ἐθνογράφων, οἱ ὁποῖοι εἰς τὰ βιβλία των κάμνουν λόγον περὶ τῆς ἰδιαίτης ὁσμῆς τῶν κατοίκων τοῦ Βροῦνοβικ τῆς Σαβοΐας καὶ τῆς Νορμανδίας, οἵτινες εἶναι κατ' ἐξοχὴν κρεωφάγοι.

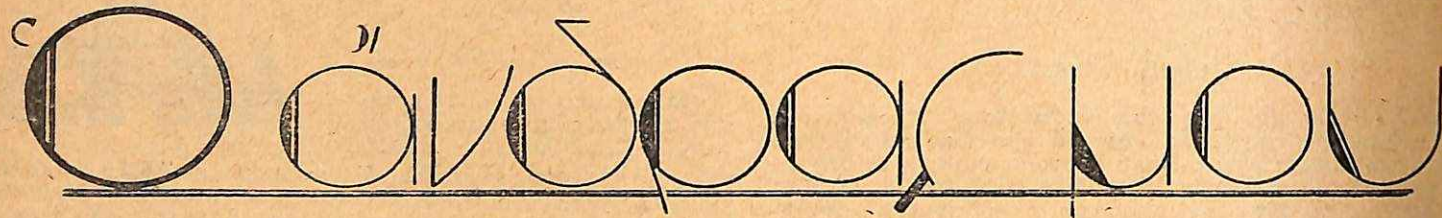
Ὡστε, ἀγαπητοὶ ἐν χρώματι ἀδελφοί, ὥς περιορίσωμεν τὴν κρεωφαγικὴν μας διάθεσιν, γιὰ νὰ παύσωμε ἐνοχλοῦντες ἐφεξῆς τὰς ρίνας τῶν Ἰαπώνων.

Ο ΝΕΟΣ ΠΛΩΤΟΣ ΚΟΛΟΣΣΟΣ

Μιά ἐκκλησία, ἓνα σκένιν-ρίγκ, ἓνα μεγάλο θέατρο, δύο δεξαμενὲς κολυμβήματος, καὶ τρεῖς κινηματογραφικὲς αἰθούσες, θὰ ὑπάρχουν σὲ τὸ μεγάλο ἀγγλικὸν ὑπερκαθεναῖο τοῦ οὗοιου αὐτὲς τὴς μέρες συμπληρῶνται ἡ κατασκευὴ. Ἐννοεῖται διὰ τὸ σκάφος αὐτὸ ποῦ ἀνωμαστικὴ ἦδη «Βασίλισσα Μαρία» θὰ εἶναι μεγαλειότερον ἀπὸ τὴν «Νορμανδία».

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΤΕΡΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΞ ΝΤΕ - ΒΕΖΙΤ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Επρόκειτο να με παρουσιάσει ως σύζυγόν του σε μία ομάδα ανθρώπων, που θα διέδιδαν παντού την είδηση. Αυτό ήταν η κοσμική σφραγίδα που θα έπρεπε να στηρίξει την επιτυχία του. Αυτό μου δίνε την εντύπωση ότι απλώνοντο γύρω μου όρατες αλυσίδες, για να παραλύσουν τη θέλησή μου και να μ' εξαναγκάσουν σε πράγματα δυσάρεστα. Σαν να κατάλαβε τις σκέψεις μου, μου συνέστησε να μη δώσω σημασία σ' αυτή την παρουσίαση αφού εκτός του Τζών οι άλλοι ήταν εύκολοι να διωχθούν, αν δεν μου άρεσαν.

Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα κι' έφάνη ο Τζών. Πίσω του ήταν μαζεμένοι καμιά δεκαριά υπηρέτες και υπηρέτριες.

—Εάν οι έξοχοι της τους το επιτρέπουν, οι άνθρωποι των θάβρων να ευχθουν το «καλώς ήρθε» ή νέα μας λαίδη.

Μου πρόσφεραν ωραία άνθη, άλλ' εγώ δεν είχα την ευχέρεια να τους είπω περισσότερα από τα τυπικά λόγια πεύνηται άπαραίτητα, και σ' αυτό με βοήθησε πολύ ο λόρδος Άντερσον, που μου παρουσίαζε έναν—έναν τους υπηρέτες.

—Όταν καθήσεται στο τραπέζι, έπιασα πολλές φορές τη διαπεραστική ματιά του λόρδου Άντερσον, που ήταν καρφωμένη επάνω μου με παράξενη επιμονή. Για μία στιγμή εκυττάχθηκα στον καθρέφτη. Δεν βρήκα τον εαυτό μου καθόλου άσχημο, το βράδυ εκείνο. Γιατί τ' έχνα τα μάτια του φαίνοντο έκπληκτα στην αδιάκριτη ούτη περιέργεια; Είς πείσμα της στενοχώριας που μου έκαναν, και την όποια ο λόρδος Άντερσον έκαιταλάβαινε καλά, οι ματιές του έρχονταν άκατάπαυστα να στήρζωνται επάνω μου.

—Ίσως γιατί ήταν η πρώτη φορά που ο σύντροφός μου μ' έβλεπε χωρίς καπέλλο. Βέβαια ξεσκουφώτη ήμουν διαφορετικά από ό,τι με ήξερε ο λόρδος. Για μία στιγμή μάλιστα μου έφάνη ότι τα μάτια του άστραφταν. Ένα άριστο χαμόγελο ο άνθρας στα χείλη του, που κατέληξε σε λίγο σε ένα λαφρό γέλιο σχεδόν σκωπτικό. Ανελέηθη την έκπληξή μου.

—Δεν μπορείτε να πιστέψετε πόσο βρήσκω παράδοξη την κατάσταση μου, είπε όταν έφυγαν οι υπηρέτες. Σας βλέπω εκεί εμπρός μου και με δυσκολία προσπαθώ να πείσω ότι δεν όνειρεύομαι. Μου εδόθη άγνοηση, ώστε δεν έχω μπορούσα να σας αναγνωρίσω χωρίς καπέλλο, τόσο διανοητική μου φαίνεται από ό,τι σας έγνωρίσα προ όλίγου. Και όμως εγώ σας παρουσιάζω για γυναίκα μου και δεν θα φύγετε ποτέ από το σπίτι μου. Α, αν μου λέγαν

—Η Σιμόνη Μοντανιά, άναγνώστριά της κ. Ντορντάν, έλαβε ένα γράμμα από τον συμβολαιογράφο του Έβρο, κ. Νταρζίλ να περάσει από το γραφείο του για υπόθεση που την άφορούσε. Στο γράμμα που της έστειλε, μαζί με το πατρικό της όνομα την έλεγε «σύζυγον Βάλτερ Άντερσον» και η νέα που ούτε παντρεμένη ήταν, ούτε ποτέ είχε άκούσει το όνομα αυτού του Άντερσον, πήγε στο Έβρο να μάθει περί τίνος επρόκειτο. Ο συμβολαιογράφος την έπληροφόρησε ότι είχε πεθάνει ο κληδών της Μπερτράν, κι' ότι στα χαρτιά του βρήκε τη ληξιαρχική πράξη του γάμου της που έγινε στο Λονδίνο τον Ιούλιο του 19... δηλαδή πριό τεσσάρων και πλέον ετών. Κατάπληκτη εκείνη έβεβαίωσε ότι δεν είχε παντρευτεί ποτέ, αλλά μόλις προ όλίγων μηνών έφυγε από τις καλόγριες. Ο συμβολαιογράφος δεν μπορούσε να την πιστέψει. Είχε εκεί εν τάξει όλα τα χαρτιά, που απέδεικνυν ότι η Σιμόνη Μοντανιά είχε παντρευτεί τον Άντερσον κι' άπόδειξε ότι ο άνδρας της της έστειλε επιχορήγηση τριάντα χιλιάδες το χρόνο. Βρήκε άκόμη μια άπόδειξη διά 5.000, τα έξοδα ενός ταξιδιού της στο Λονδίνο. Η Σιμόνη δεν άρνήθη ότι πήγε εκείνον τον καιρόν στο Λονδίνο συνοδευόμενη από μία καλόγρια, αλλά, δεν είχε παντρευτεί τον Άντερσον. Ο κ. Νταρζίλ την συνέβούλευσε τότε να πάει στο Λονδίνο, και να συναντήσει τον συμβολαιογράφο κ.Κουρ ντέ, στον όποιον είχε γράψει και ο όποιος θα την έφερνε εις επαφήν με τον Βάλτερ Άντερσον. Επειδή δεν βρήκε στο Λονδίνο τον Κουρντέ πήγε και εύθεται στο λόρδο και του έπεισε ότι ήταν, αλλά εκείνος διέταξε και την έβγαλαν έξω. Γύρισε στο ξενοδοχείο της και την άλλη μέρα έλαβε πρόσκληση από τον συμβολαιογράφο, κι' όταν πήγε στο γραφείο του βρήκε εκεί το λόρδο Άντερσον. Ο συμβολαιογράφος της έξηγήσε ότι είχαν εξαπατήσει τον πελάτη του παρουσιάζοντας άλλη για Σιμόνη κι' ότι διά λόγους κληρονομικούς ο γάμος δεν έπρεπε να διαλυθί. Την έπεισε έπειτα ιδιαιτέρως και της άπεκάλυψε ότι ούτη ήταν η επιθυμία του νουνού και της μητέρας της, και στο τέλος αναγκάσθη να δεχθί. Έπληγαν στο ξενοδοχείο της, από όπου έπηρε μερικά πράγματα, κι' έπειτα στο σπίτι του λόρδου, όπου της άνεκοίνασε ότι ήταν άπαραίτητο να την παρουσιάσει στο ύπηρετικό προσωπικό.

—Αν, δεν άνησυχώ γι' αυτό. Λίγο ένδιαφέρομαι για την άγρια. Απόψε δεν βλέπω παρά την ευχάριστη όψη των πραγμάτων!

—Δεν β έπω ότι μπορεί να είναι διασκεδαστικό αυτό! άπληνθησά σκεπτική. Δεν έχετε τίποτα για το παρελθόν μου, αλλά σεις τουλάχιστον έχετε την πείρα της ζωής, έχετε την έμπιστοσύνη που δίνει η παρουσία, τη δύναμη που έξασφαλίζει η μεγάλη σας φήμη ως συγγραφέως. Ότι κι' αν συμβή είσθε βέβαιος ότι θα βγήτε άθικτος από την περιπέτεια.

—Ενός σεΐς; ρώτησε εκείνος.

Μια ά, νία! πέρασε από τις κόρες των ματιών μου. —Είμι! μόνη! είπα με χαμηλή φωνή, τρομακτικά μόνη! Δηλαδή, χωρίς φίλους, χωρίς στήριγμα, χωρίς οικονομικό άσυλο. Χωρίς τίποτα που θα μπορούσε να με συγκρατήσει στη ζωή, ή να με σώσει από την άπελπισία. Στα θήτε—έξακολουθήσα ζωηρότερα, —εάν σας άρεσε να τελειώσετε αυτή την περιπέτεια, όπως την λέτε, χωρίς να στενοχωρηθίτε πολύ άκόμα από την παρουσία μου, θα μπορούσατε να με συντηρήσετε κι' έπειτα να εξαφανίσετε το ίχνος μου. Κανείς ποτέ δεν θα άνησυχούσε για την εξαφάνισή μου.

Με άκουγε σοβαρός. Στα τελευταία μου λόγια έγέλασε

ένα τέτοιο πράγμα το μεσημέρι, έστω, που έτρωγα σ' αυτό το τραπέζι, μόνος μου! Είναι πολύ άστείο, πολύ άπίθανο. Πρέπει να γελάσω.

Και αυτή τη φορά το γέλιο του ήχησε άκράτητο, πονηρό μαζί και παιδιάτικο.

Για πρώτη φορά παρετήρησα ότι φαίνονταν συνομήλικός μου. Άλλ' εκείνος έξηκολούθησε να βολική την άλλη, θινη ευχάριστη στο παράξενο της καταστάσεώς μας.

—Μόλις τώρα άνακαλύπτω ότι είσθε μελαγχολική και λεπτή, ενώ εγώ προτιμώ το αντίθετον Κοκκινίζετε για το τίποτα, και τα μάτια σας έχουν τη διάθεση να μεταβληθούν σε φωτιές πιστολιού. Ποια είναι τα γούστα σας, ο χαρακτήρ, οι συνήθειές σας; δεν ξέρω τίποτα. Είσθε το αίνιγμα, και όμως είσθε εκεί, σάν να σας είχα διαλέξει μεταξύ πολλών, και θα δεχθώ όλα σας τα έλαττώματα, και όλα τα γούστα σας.

—Άλλοίμονο! Το ίδιο συμβαίνει και σε μένα!

—Προφανώς! Δεν άρνούμαι ότι η τύχη σας είναι όμοια, άλλ' όμολογήστε ότι η ένωσίς μας είναι η πιο άσυνήθιστη περιπέτεια που μπορεί να φαντασθί κανείς.

—Τόσο άσυνήθιστη, ώστε η καρδιά μου να είναι σφιγμένη

από την άγωνία για τις ήμέρες που θα έπακολουθήσουν.

—Α, δεν άνησυχώ γι' αυτό. Λίγο ένδιαφέρομαι για την άγρια. Απόψε δεν βλέπω παρά την ευχάριστη όψη των πραγμάτων!

—Δεν β έπω ότι μπορεί να είναι διασκεδαστικό αυτό! άπληνθησά σκεπτική. Δεν έχετε τίποτα για το παρελθόν μου, αλλά σεις τουλάχιστον έχετε την πείρα της ζωής, έχετε την έμπιστοσύνη που δίνει η παρουσία, τη δύναμη που έξασφαλίζει η μεγάλη σας φήμη ως συγγραφέως. Ότι κι' αν συμβή είσθε βέβαιος ότι θα βγήτε άθικτος από την περιπέτεια.

—Ενός σεΐς; ρώτησε εκείνος.

Μια ά, νία! πέρασε από τις κόρες των ματιών μου. —Είμι! μόνη! είπα με χαμηλή φωνή, τρομακτικά μόνη! Δηλαδή, χωρίς φίλους, χωρίς στήριγμα, χωρίς οικονομικό άσυλο. Χωρίς τίποτα που θα μπορούσε να με συγκρατήσει στη ζωή, ή να με σώσει από την άπελπισία. Στα θήτε—έξακολουθήσα ζωηρότερα, —εάν σας άρεσε να τελειώσετε αυτή την περιπέτεια, όπως την λέτε, χωρίς να στενοχωρηθίτε πολύ άκόμα από την παρουσία μου, θα μπορούσατε να με συντηρήσετε κι' έπειτα να εξαφανίσετε το ίχνος μου. Κανείς ποτέ δεν θα άνησυχούσε για την εξαφάνισή μου.

Με άκουγε σοβαρός. Στα τελευταία μου λόγια έγέλασε

—Μα την πίστη μου, να μία λύση που δεν είχα σκεφθί ποτέ. Και σας ευχαριστώ γιατί μου την ύποδείξατε.

—Ελάω όμως να πιστέψω πως αν καμιά φορά μου όρχόταν έμπνευσις να σας συντηρώ, δεν θα άφήνατε να το κάνω χωρίς να διαμαρτυρηθίτε.

—Η καλή του διάθεση άρχισε να μεταδίδεται και σε μένα.

—Άσφαλώς, είπα, δεν θα άφηνά να σφαγώ για να έξαπατήσω την ευτυχία σας.

—Ενας ύπρητης μήκε φέρνοντας ένα φασιανό ψητόν. Ο Βάλτερ Άντερσον έγινε σοβαρός.

—Έδωκα διαταγές να μας σερβίρουν τον καφέ στο διέοριό σας. Έσκέφθηκα ότι θα σας ήταν ευχάριστο να έσνα άνταποδώσετε άπόψε τις τιμές του σπιτιού σας... Δεν θα ξαγρυπνήσωμε, άλλως τε, πολύ γιατί θα είσθε κουρασμένη.

—Επιδοκίμασα με το κεφάλι χωρίς να έννοήσω, γιατί δεν έλα να το όμολογήσω μπροστά στον ύπρητη. Σπίτι μου, είχε είπη. Που ήταν αυτό το σπίτι μου; Όχι στο δωμάτιό μου ύποθέτω;

Δεν είχα τον καιρό να σκεφθώ αυτή τη λεπτομέρεια και ξαναέλασε δυνατά μόλις έφυγε ο ύπρητης.

—Πολύ σίκ η λύση που μου είπατε! είμαι ύπερήφανος γιατί σας την ένέπνευσα. Πρέπει να την μελετήσω προσεκτικά, άφου με βεβαιώνετε ότι δεν θα πάρη είδηση κανείς.

Αυτή τη φορά με έρωνεύσαν. Άρχισα να γελάω μαζί του, ούτο ήταν προτιμότερο, παρά να πάρω στα τραγικά την ευδιαθεσία του. Άλλως τε άπ' εκείνη τη στιγμή ένα σοβαρός.

XI

Μετά το δείπνον ο Βάλτερ Άντερσον μου έπρόσφερε μπράτσο και ένώ προπορευόταν ένας ύπρητης κρα,

—Με έπαινε, με έζήγησε με έπιστημόνα στο σαλόνι δίπλα στο δωμάτιό μου. Είχαν βάλει ένα μικρό τραπέζακι στην θερμάστρα όπου έκαίγε μία αλη φωτιά. Άνθη, μπομπόνια, διάφορα λικέρ έσκέπαζαν το δαντελωτό τραπέζι.

Ο συνοδός μου με έβαλε να καθίσω εις ένα ύψηλο ευρύχωρο κάθισμα και έζήτησε να του φέρουν την άμείνια καφετιέρα, που την έτοπονήσε σ' ένα άναμμένο καμινέτο. Έπειτα άφου έδωξε τον ύπρητη έπήγε προς μεγάλη μου έκπληξη να βάλει ύπρητη της πόρτας.

—Ούρ! είπε. Έπί τέλους μόνοι!

—Η άναφώνηση αύ ή έδειχνε ότι το ύπρητη άρχονταν η εύθυμία. Ένα έρωτικό μείλιμα άνθοσε επάνω στα χείλη του. Άλλ' εγώ, κατάπληκτη γιατί έλα το σύρτη, έμεινα άφωνη, σχεδόν τριβική. Δεν έφάνη να παρετήρησε την κυριαρχία μου.

—Δεν βρίσκετε αυτή τη στιγμή τίποτ έξοφρητό από όλες; είπε ένώ καθίταν άπέναντί μου, στο άλλο μέρος της θερμάστρας. Έπί τέλους μόνοι! Ο νέος σύζυγός δεν έπιθυμεί αύ τη θέα στιγμή, κατά την όποιαν

α κάνει πραγματικά δική του τη νεαρή σύζυγό του; Και σ' αυτή τη στιγμή η πολυπλοκή της σ' όλους τους ανθρώπους, έγγει για μένα! Για πρώτη φορά η γυναίκα μου, ή μοναχική, ή άληθινή μου λαίδη Άντερσον είναι εμπρός μου, και μεθα έπί τέλους μόνοι στην πιο τέλεια οικειότητα που μπορούσε να ευχθί ένα νεαρό ζευγάρι.

Μιλούσε με άδύνατη φωνή χωρίς να με κυττάξω, σάν να με έπαινε σε μία άόρατη ύπαρξη που θα μπορούσε να τον άταλάβη και να συμμερισθί την εύθυμία του. Έθέλη να διακόψω, να είπω κάτι για ν' άλλαξω με αυτή την λιγυρό έννοητική συζήτηση, αλλά δεν τόκανα. Τόν είδα να μιλά ένα ποτηράκι λικέρ και να το πίνη μονομιάς. Έπει έπήρε ένα πούρο και με ρώτησε.

—Μπορώ να καπνίσω; Η μυρωδιά, του καπνού;

—Δεν μ' άνοχλεί.

—Ευχαριστώ!

Τό άναψε.

—Σας έλεγα λοιπόν... επανέλαβε.

—Ότι είσταν βαθειά συγκινημένος—διέκοψα πέρνοντας λίγο θάρρος από την εύθυμη στάση του.

—Συγκινημένος; πότε έγινε αυτό; είπε λίγο αστισμένα.

—Όταν παντρευθήκατε τη γυναίκα σας... προ τεσσάρων έτών.

—Έκανε ένα μορφασμό.

—Γιατί μου μιλάτε για το άτομο αυτό;

—Γιατί, την άγαπήσατε και έξ αίτίας της άισθανθήκατε τα θέια συναισθήματα τοι «έπί τέλους μόνοι» και είσθε πολύ τζέντλεμαν για να μην τα λησμονήσετε τόσο γρήγορα.

—Ίσως είχα διαλέξει άσχημα το άντικείμενον της συζήτησός. Συνεκράτησε μία κίνηση άνυπομονησίας, αλλά μη θέλοντας να με πληρώσει με το ίδιο νόμισμα έσηκώθη.

—Άπόψε είμαι στις διαταγές σας και θα έκτελέσω την ύπρησιάν είπε πέρνοντας το μπρίκι. Τι πίνετε; τσάι ή καφέ;

—Προτιμώ τον καφέ!

—Κι' εγώ το ίδιο.

—Έπίστευα ότι οι Άγγλοι προτιμούσαν το τσάι.

—Γενικώς! Μη λησμονείτε όμως ότι η μητέρα μου είναι Γαλλίς και ότι περνούσα όλες τις σχολικές παύσεις στην Γαλλία. Μοιραίως λοιπόν έπήρα γούστα και συνήθειες και από τις δυο ράτσες.

Γρήγορα έγέμισα τα δυο φλυτζάνια μας.

—Νά, που υπάρχει κάτι κοινό μεταξύ μας! είπε.

—Η άγάπη του καφέ;

—Άκριβώς! Έτσι το προσωπικό δεν θα δυσκολεύεται πολύ.

—Πράγμα που δεν είναι μικρό πλεονέκτημα! είπα χαμογελώντας.

—Μόνον, έξηκολούθησε με ένα άσχετο φλέγμα, να μη με πιάνει ποτέ ο πειρασμός να σας πετάξω το περιεχόμενο του φλυτζανιού μου στο πρόσωπο! Κάντε μου μία χάρη: Άποφεύγετε να μου μιλάτε για κείνη—που προηγήθη από σας! είμαι διατεθειμένος να ταύποφω όλα άλλα, δεν θ' άνεχθώ να σας άκούω να μου ύπενθυμίζετε την άλλην, που φαίνεται ότι το φάσμα της σας έρεθίζει τον οίστρον!

—Εάν το πρόσωπον αυτό σας είναι τόσο δυσάρεστον δισον όφηνετε να καταλάβω, δεν θα το άναφέρω ποτέ πλέον, σας το ύπόσχομαι μ' όλην μου την καρδιά. Σας έξομολογούμαι όμως ότι κάνω μία πολύ μεγάλη θυσία, γιατί θα μ'ω στον πειρασμό αυτόν πολλές φορές από την έπιθυμία να βεβαιώσω αν έπλησας να χύσετε το περιεχόμενο του φλυτζανιού σας στα μούτρα μου.

—Μην παίζετε μ' αυτό. Δεν ύπόσχομαι τίποτα ποτέ, χωρίς να τηρήσω την ύπόσχεσή μου! Μην άμφιβάλτε.

—Και καθώς δεν πρέπει να πειράζω με τους τρελλούς λέγει μία Γαλλική παροιμία, θα άποφύγω να σας δώσω την ευκτρία γιατί αυτό δεν θα ήταν χειρονομία άνταξία ενός τζέντλεμαν όπως σεις.

—Η γοητεία εξακολουθεί, παρετήρησεν εκείνος! Δεν έχομεν τίποτα το κοινόν, ούτε την παραμικρότερη άνάμνηση! Η συζήτησή μας μοιάζει λίγο με ένα ταξίδι άνιχνεύσεως για ν' άνακαλύψη ο ένας τον άλλον. Κι' έτσι τα λόγια σας κρύβουν πάντοτε κάποια τραχύτητα που δεν την έπερίμενα.

—Άλλά καθόλου δεν ζητώ να σας είμαι δυσάρεστος διαμαρτυρήθηκα.

— Δέν ἀμφιβάλλω, εἶπε χαμογελώντας. Ἐδῶ καὶ λίγες ὥρες ἐβάλαμε βελούδινα γάντια! Ἄ! Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἐξακολουθήσε σοβαρευθεὶς ξαφνικά, μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐπαναλάβετε ἐκεῖνο πού σᾶς εἶπε τόσον ἐμπνευστικά πρὸ ὀλίγου ὁ κ. Κουρνέτ!

— Ποῖα στιγμή;
— Ὅταν, μετὰ τὸ τέλος τῆς μεταξύ σας συνεννοήσεως, σᾶς ἐμίλησε μὲ χαμηλὴ φωνή!
— Πῶς μπορεῖτε νὰ τὸ ξέρετε; Κρυφακούγατε λοιπόν;
εἶπα ἐκπληκτῇ!

— Τὸ ψιθύρισμα τῆς φωνῆς σας ἦταν ἀρκετὰ ὑψωμένον ἀλλ' ἐπειτα ἐγίνε δυσδιάκριτο.

Ἐσκέφθηκα ὅτι μᾶς εἶχε ἀκούσει.
— Δέν θυμᾶμαι νᾶναιε τὸ πρᾶγμα καμμιὰ σπουδαιότητα.
— Ἄλλὰ τί ἄλλο σᾶς εἶπε;

Τὸ τόξο τῶν φρυδιῶν μου μεγάλωσε ἀπὸ ἐκπληξῆς! Ἡ περιέργειά του περνοῦσε τὰ ἐπιτρεπόμενα ὅρια.

— Ἄν ὁ κ. Κουρνέτ ἔκρινε ὠφέλιμον νὰ κατεβάσῃ τὴν φωνὴν σὰ μιά στιγμή, οὐτὸ προφανῶς σημαίνει ὅτι δέν ἤθελε νὰ ἀκουσθῇ.

— Ἀκριβῶς.
— Νομίζω λοιπόν ὅτι ἡ διάκρισις μου ἐπιβάλλει νὰ μὴ κοινολογήσω ἐγὼ αὐτὸ πού δέν ἤθελε νὰ γνωσθῇ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δέν ἀγαποῦσε τὴν ἀντίρρηση. Μιὰ λάμψη θυμοῦ ἔδωκε ζωὴ στὰ γαλανὰ μάτια του. Ἐν τούτοις ἡ φωνὴ τοῦ ἐτήρησε ὅλη τὴν εὐπρέπεια.

— Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀποψη, ἀλλὰ ἀφοῦ σᾶς ζητῶ νὰ μὴ μοῦ τὸ κρύψετε, θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι θὰ ἰκανοποιήσετε τὴν ἐπιθυμίαν μου.
Ἐσῆκῶσα τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀπαντήσω.

— Εἶναι λοιπόν πολὺ σοβαρὸ αὐτὸ πού σᾶς εἶπε;
— Σᾶς διαβεβαίωσα ὅτι ἦταν χωρὶς σημασίαν.

— Γιὰ σᾶς πικρὸν! ἀλλὰ ἀφοῦ ὁ κ. Κουρνέτ ἔκρινε φρόνιμο νὰ χαμηλώσῃ τὴν φωνήν, αὐτὸ σημαίνει ὅτι μὲ ἀφορροῦσε καὶ φοβόταν τὴν δυσἀρεσκείαν μου!

— Δέν τὸ φαντάζομαι. Ἦτο μιὰ προσωπικὴ του γνώμη πού δέν ἀφοροῦσε παρὰ ἑμένα μονάχα.
— Ἐμπρὸς λοιπόν! ἔάν ἦτο ἔτσι, δέν θὰ τὸ κρατοῦσατε κρυφόν.

— Καὶ μὰ τὴν πίστιν μου ἔχετε δίκαιον, ἐξήγησα λίγο ξερά. Δέν βλέπω γιὰτὶ ἄρνούμαι ν' ἀπαντήσω, παρὰ μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ δέν μ' ἀρέσει νὰ μοῦ κάνε ε αὐτὴν τὴν ἐξέτασιν.

Ἐφάνη ν' ἀντελήφθῃ τὸ ἀπρεπὲς τῆς ἐρωτήσεώς του!
— Προφανῶς δέν ἔχω διάκριση! εἶπε ἀργά. — Αὐτὸ συμβαίνει γιὰτὶ μοῦ εἶναι πολὺ δυσἀρεστον τὸ νὰ σκεφθῶ ὅτι ὁ Κουρνέτ πού εἶναι ἕνας ἄνθρωπος τῶν ὑποθέσεων μου καὶ πληρῶνεται ἀπὸ μένα, μποροῦσε νὰ ἀναμιχθῇ στὸ ζήτημά σου, ἐπὶ ζημία μου.

— Ὁ κ. Κουρνέτ δέν ἐξήτησε ποτὲ νὰ σᾶς ζημιώσῃ, σᾶς δίδω τὸν λόγον μου!

Στάθῃ χωρὶς νὰ μιλήσῃ μὲ τὸ μέτωπο αὐλακωμένον ἀπὸ μιὰ πιτυχὴ δυσἀρεσκείας.
— Θά ρωτήσω τὸν Κουρνέτ, εἶπε ξαφνικά μέσα στὰ δόντια του.

Ἐσκέφθηκα ὅτι ἡ ἐπέμβαση τοῦ Λόρδου Ἄντερσον θὰ μ' ἐστεροῦσε τῶν καλῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἀγγλοῦ συμβολαιογράφου. Αὐτὸς βέβαια θὰ μὲ μισοῦσε γιὰτὶ τὸν ἔκανα ὑποπτόν στὰ μάτια ἐνὸς πελάτου του τέτοιου, ὅπως ἦταν γιὰ αὐτὸν ὁ «ἀνδρας μου».

— Ἀφοῦ ἀποδίδετε σημασίαν σ' ἕνα πρᾶγμα πού μοῦ φαίνεται ὅτι δέν ἔχει, νομίζω ὅτι εἶναι καλύτερον νὰ σᾶς ἐπαναλάβω τὰ λόγια τοῦ συμβολαιογράφου σας.

Θὰ μπορέσετε ἔτσι νὰ κρίνετε ὅτι αὐτὸ δέν κρύβει τίποτε τὸ σοβαρόν. Ὁ κ. Κουρνέτ στὸ τέλος τῆς ὁμιλίας μᾶς ἐπέμεινε ἰδιαιτέρως στὸ νὰ μὴ ἀμελήσω τίποτε πού θὰ μποροῦσε νὰ ἐξασφαλίσῃ μετὰξὺ μᾶς καλὰς σχέσεις.

— Ἐξηγηθῆτε καλλίτερον εἶπε ξηρά.

— Μοῦ εἶπεν «πρέπει νὰ προσπαθήσετε νὰ ἀγαπήσετε τὸν ἄνδρα σας».

— Αὐτὸ μόνον;

— Παρντόν! Ἐπρόσθεσα ἀμέσως. «Πρέπει νὰ κάνετε ὥστε ν' ἀγαπηθῆτε ἀπ' αὐτόν».

Δέν ἐπερίμενα ὅτι τὰ λόγια μου θὰ προξενοῦσαν τέτοιο ἀποτέλεσμα.

Ἐτινάχθη ἐκπληκτος. Ἐνα γέλιο, ξηρὸ σὰν σφύριγμα, βγήκε ἀπ' τὰ σφιχτὰ χεῖλη του!

— Ἄ! Ἄ! ἤξερα ὅτι εἶπε κάτι τι τὸ σοβαρό! Ἄλλ' ἔθελον ὁ κ. Κουρνέτ εἶναι θαυμάσιος! Πρέπει νὰ κατορθώσετε ν' ἀγαπηθῆτε ἐκ μέρους μου!

Νευρικὰ ἐσηγώθη καὶ διασκέλιζε τὸ διαμέρισμα μὲ ταραχήν.

— Μοῦ δίνει μιὰ συμβουλή, ἐξηκολούθησε, σερβίρει καὶ σὲ σᾶς μιὰ ἄλλη! Καὶ ἐπειτα μὲ τὴν συνείδηση ἤσυχον γιὰ ὅτι θὰ βγῇ ἀπὸ τίς καλὰς του ὑπηρεσίας τρίβει ὑποκριτικὰ τὰ χέρια του.

Ἐμεινὰ ἄφωνη ἀπὸ τὸν θυμὸν του, πού δέν ἐπερίμενα καὶ ρωτοῦσα τὸν ἑαυτὸ μου ποῖά ἀπὸ τίς λίγες λέξεις πού ἐπρόφερα, τοῦ τὸν ἐπροξένησε.

Ἐἰ λοιπόν εἶπε βίαια σταματώντας μπροστὰ μου, τί περιμένετε λοιπόν γιὰ νὰ πέσετε στὸν λαιμόν μου; δέν εἴσθε καὶ σεις ὅπως καὶ κάθε ἄλλη γυναίκα ἐξ ἰσοῦ ἰκανὴν ἀπαρασύρετε ἕναν ἄνδρα; Σᾶς εἶπαν ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπηθῆτε ἀπὸ ἐμένα.

— Δέν ξέρω ποῖά ἐννοία ἀποδίδετε οἱς συμβουλές τοῦ κ. Κουρνέτ οἱ ὁποῖες μοῦ φανονται συνετές καὶ ἐπικαίρες. Ἀφοῦ δεχθῆκαμε καὶ οἱ δύο νὰ κάνωμε μιὰ δοκιμὴ τέτοια, εἶναι ἀρκετὰ φυσικὸ νὰ μὴ βάζωμε περιορισμοὺς στὴ μέση. Γιὰτὶ λοιπόν ἐκπλήττεσθε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ συμβολαιογράφου σας; Σᾶς ἔδωκε συμβουλὲς διαφορετικές;

Ἐάν μοῦ μιλοῦσε διαφορετικὰ σᾶς βεβαίω ὅτι ἐγὼ δέν θὰ ἀκούγα! Δέν ἤλθα ἐδῶ ἀπὸ εὐχαρίστηση νὰ ἰδῶ τοὺς χαρακτήρας μᾶς νὰ συγκρούωνται. Ἦλθα μὲ σκοπὸ δὲ χι ἐχθρικό καὶ γιὰτὶ πιστεύω ὅτι ὑπακούω σὲ μιὰ ἐπιθυμία τῆς μητέρας μου.

Ἐφάνη ὅτι οἱ ἐξηγήσεις μου τὸν ἐμαστίγωναν.

— Ἐχετε δίκαιον! εἶπε ἥσυχον. Μόνον δέν μπόρεσα νὰ κρύψω τὸ συναίσθημά μου στὴν ιδέα αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος πού ἤθελε νὰ μᾶς ἐπιβάλῃ. «Πρέπει νὰ ἀγαπάτε τὸν ἄνδρα σας καὶ πρέπει νὰ ἀγαπηθῆτε ἀπ' αὐτόν». Ὁ Κουρνέτ δέν ἀμφιβάλλει γιὰ τίποτε καὶ μιλάει γι' αὐτὸ μὲ πεποίθησιν. Ἀλλὰ... διάβολε. Δέν ξεύρω γιὰτὶ χαλῶ τὴν δρεξίν μου γιὰ αὐρίον. Ἡ ἀποψινὴ βραδυὰ μόνον μᾶς ἐνδιαφέρει ἐπὶ τοῦ παρόντος. Νά, εἶναι 11 ἡ ὥρα. Θέλετε νὰ δεχθῆτε νὰ περάσω τὴν βραδυὰ κοντὰ σας;

Λίγο ἔλειψε νὰ σκάσω στὰ γέλια. Τόσο λίγη σχέση εἶχε ἡ πρότασή του μὲ τὴν ἀγανάκτηση πού ἐδοκίμασε πρὸ ὀλίγου.

— Δέν μιλάτε σοβαρά! εἶπα εἰρωνικά.

— Ἀπ' ἐναντίας μιλῶ πολὺ σοβαρά. Νά μιὰ καλὴ εὐκαιρία γιὰ σᾶς, νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὲς καλὰς συμβουλές τοῦ συμβολαιογράφου.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, δέν ἔχω ζήλο.

— Πῶς; ἀρνεῖσθε; Δέν εἴσθε πρακτικῇ! Στοιχηματίζω ὅτι βάζετε λίγο πείσμα στὴν ἀρνήσή σας!

— Ἀκριβῶς γιὰτὶ λείπει τὸ πείσμα δέν οἶσθε πέρνω στὰ σοβαρά.

— Καὶ προφανῶς ἔχετε δίκαιον γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δέν θὰ μὲ κατηγορήσετε ὅτι δέν σᾶς ἔδωκα τὴν εὐκαιρία.

— ὦ! σᾶς εἶμαι πολὺ εὐγνώμων.

— Καὶ ὁμως ἐπιμένετε νὰ ἀρνεῖσθε;

— Καὶ πόσο!

Μισο—σοβαρός, λίγο χολιασμένος ἐγέμισα ἕνα νέο πού τῆρι λικέρ.

Περιπετειώδη Διηγήματα

Μιά νύχτα στὴ ζούγκλα

Ο μηχανικός Μπόμπ Τσέστερ εἶχεν ἔλθει στὸ Κεντὺρ τῶν Ἰνδιῶν γιὰ νὰ μελετήσῃ τὴν προέκταση τῆς σιδηροδρόμου κατὰ γοαμίας πρὸς Βορρᾶν.

Τὸν συνόδευε ἡ νεαρὰ σύζυγός του Γκλόρι, τὸν μολὶς τὸ μνημόν, τὴν εἶχε παντρευτῇ.

Ἀπὸ βραδὺς εἶχαν μαλώσει καὶ τὸ πρῶτ' ὁ Μπόμπ ντύθηκε ἄγρια, φόρεσε τὴν κάσκα του καὶ κατευθύνθη πρὸς τὴ ζούγκλα, ἀπλυνόνταν διακόσια περίπου μέτρα ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο πού εἶχε ἐγκατασταθῇ.

— Μὴν πᾶς στὴ ζούγκλα! τοῦ φώναξε ἡ Γκλόρι ἀπὸ τὸ παράθυρον. Μὴν προχωρήσῃς γιὰτὶ εἶναι ἐπικίνδυνον!

Ὁ Μπόμπ οὔτε κἂν ἐγύρισε νὰ τὴν κυττάξῃ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἔχασε τὸ δρόμον του.

Περπατοῦσε σχεδὸν μιὰ ὥρα μέσα στὴ ζούγκλα, ὅταν μιὰ στιγμή κατὰ τὴ γλυστήρησε ἀνάμεσα στὰ πόδια του. Ἦταν ἕνα φεῖδι. Ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δένδρων οἱ μαϊμούδες ἄρχισαν νὰ χτυποῦν μὲ καρδιές καὶ ἄγρια φροῦτα. Τὸ ἔδαφος γινόταν ὁμαλὸν καὶ μαλακὸν ἀπὸ τὰ πόδια του ὡς πού ἄρχισε νὰ παρυσίαζῃ λάσπη καὶ νερό. Τὰ χαμόδενδρα μπλεκόνταν στὰ πόδια καὶ τὸν ἐμπόδιζαν νὰ περπατήσῃ.

Σκέφτηκε νὰ προσανατολισθῇ: δέν εὗρισκε ὅμως κανένα μοτίβον. Ἀκαθόριστοι θόρυβοι ἔφταναν ὡς τ' αὐτιά του Μπόμπ, ἀπορησιαστικὰ σφυρίγματα, μουγκριὰ. Τὶ νὰ ἦταν; Φεῖδια; θηρία; πίθηκοι;

Βοήζε κάποιον μονοπάτι καὶ τὸ ἀκολούθησε μιὰ, δυὸ τρεῖς,

ἔκατάλαβε ὅτι εἶχε πάρει τὸν δρόμον καὶ ἄλλαξε διεύθυνσιν. Ἦνεν μουρασθῇ πιά καὶ τ' ἄγρια φύλλα καὶ οἱ ἀγκαθωτὲς βέργαι τοῦ εἶχαν ξεσχίσει τὸ κουστοῦν του μέχρι πού τοῦ μάτωναν τίς ὤφες. Μπροστὰ του, δέν ἔβλεπε πλεον ἄλλο παρὰ μιὰ ὀργιώδη ἀσπίδα γεμάτη χίλιων εἰδῶν, ἀπὸ τὸν καθένα τοῦ ἀπειλοῦν τὴ ζωὴ.

Ἡ ἀγωνία τοῦ Μπόμπ γινόταν ἔνα πῦρ μεγάλῃ. Περπατοῦσε ὁμαλῶς ὡς χωρὶς νὰ βιάσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς ἐπιστροφῆς. Ἐπὶ πλέον πείνα τὸν θέριζε καὶ ἡ δίψα τοῦ λαίμου. Ἦθελε νὰ σκύβῃ καὶ νὰ πιῇ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ διάφορα ἐκεῖνα ρυάκια πού ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα, ἀλλὰ πῶς νὰ τοῖς μῆσῃ;

Ἦξερε καλὰ πῶς σὲ κάθε ρυάκι βόταν ὁ θάνατος γιὰτὶ τὰ φεῖδια ἔχουν τὸ φαρκάκι τους. Ἀλλὰ, πῶς νὰ μείνῃ χωρὶς νερό; Οἱ ὥρες περνοῦσαν ἀτέλειωτες.

Ἀρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ. Σὲ λίγο θάπερτε ἡ νύχτα. Ἡ νύχτα τῆς ζούγκλας ὅπου ὅλα τὰ ζῶα ξυπνοῦν γιὰ ν' ἀρχίσουν τὸ κυνήγι καὶ πού τὰ φεῖδια γλυστροῦν μαλακὰ καὶ ἀθόρυβα γιὰ νὰ φθάσιν τὴν λεία τους πού κοιμᾶται...

Οἱ μαϊμούδες ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν ἀνατριχιαστικά, ἐξωτικά καὶ ἄγρια τρομαχτικὰς κραυγὰς, ἐνῶ ἄλλος θόρυβος γεννιόταν ἀπὸ τὸν δυστυχῇ Μπόμπ: σφυρίγματα, πηδημάτα, μουγκριὰ, οὐρλιάσματα...

Ὁ Μπόμπ περπατοῦσε ὁλοένα μ' ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια, κουρασμένος, αἱματομένος, ἀγνώριστος, σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸν τρόμον. Γιὰ μιὰ στιγμή ὅμως, ἀντίκρουσε ἕνα μονοπάτι, φαρόν, ἀτενιότατον... Ἀρπάχνεται ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα, σέρνεται μέσα στὸ βούρκο ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία, τὸν τρόμον καὶ τὴν κούρασιν!

Γιὰ μιὰ στιγμή, εἶδε κατὰ νὰ γυαλίσῃ μπροστὰ στὰ μάτια του. Ἦσαν οἱ γραμμὲς τοῦ σιδηροδρόμου. Ἐπὶ τέλους! Μιὰν ἐλπίδα πηλὴς πλημμυρίζει τὸ στήθος του, ἀλλὰ ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα θέριζον. Τὰ γόνατά του ἐλύγιζαν, ἡ ἀναπνοὴ του γίνετο πῦρ καὶ τέλος ἐσφοδίσθη χάμω, μισολιπόθυμος ἐπάνω στὴν ἄμμορον τοῦ τραίνου. Μιὰ σκέψη τὸν βασανίζει: «ἂν δέν τὸν ἴδῃ ὁ μηχανικός γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸν συρμό; Τότε θὰ βοῇ οἰκτρὸν κατὰ ἀνάμεσα στοὺς τροχοὺς του. Θὰ τὸν κάνουν ἕναν πολὺ σάβανον καὶ δὲν θὰ εἶδῃ ἡ φοβερὴ σκέψη τὸν κάνει νὰ σπρῇ πέρα ἀπὸ τὴ γραμμὴ. Ἐκεῖ θὰ περμιένῃ νὰ περᾷ τὸ τραῖν καὶ σταματήσῃ, νὰ τὸν πᾶρουν νὰ τοῦ δέσουν τίς πληγὰς του πού

αἰμόρραγοῦσαν, νὰ τοῦ δώσουν νερό καὶ φαγητό...

Ἄγριες φωνὲς καὶ μουγκρητὰ ἀντίκρουν στὴ ζούγκλα: ἕνα τεράστιον φεῖδι, ἕνας πύθων ξεσφένεται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ πεσμένα φύλλα, ἐπᾶν στὸ βούρκο καὶ κυττάζει μὲ τὰ φωτεινὰ μάτια του τὸν Μπόμπ πού σὰν μιὰ λευκὴ κηλὶδα, βρίσκεται πλάγι στὸ ὑψωμα τῶν γραμμῶν.

Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ πηδοῦσε ἐπάνω του, θὰ τὸν ἐσφίγγε στὰ τρομερὰ καὶ ἀδιάσπαστα δακτυλῖδια του, θὰ τὸν θανάτωνε γιὰ νὰ τὸν καταβροχθίσῃ ἀργότερα.

Τὸ τέρας, τώρα, μὲ ἀνοιχτὸ τὸ ἀπαίσιον στόμα του, ἀφίνει μιὰ σουβλερὴ γλώσσα πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἕνα διαπεραστικὸ σύριγμα ἀκούγεται μέσα στὴν νύχτα. Κυττάζει τὸ θῆμα του μὲ τὰ μικρὰ καὶ σκληρὰ μάτια καὶ σέρνεται σιγὰ καὶ μαλακὰ πρὸς αὐτό.

Ὁ Μπόμπ, ἀντικρύζει τὸν θάνατον πού τὸν περιμένει, προσπαθεῖ μὲ τίς λιγοστὰς δυνάμεις πού τοῦ μένουν ἀπὸ τὸν ξεφύγει, ἀλλὰ τ' ἀποκαμωμένο κορμί του ἔχει ἐξαντληθῇ πιά ἀπὸ τὴν αἰμόρραγίαν καὶ τὸν τρόμον, καὶ δέν μπορεῖ οὔτε κἂν νὰ σπρῇ. Μιὰ ἀγωνία ἀνέκφραστη τὸν κλονίζει σύγκορμον.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ κατὰ σὴν μαυρὸς ὄγκος κινεῖται ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρους τῶν γραμμῶν τοῦ τραίνου. Δυὸ φοβερὰ μάτια λάμπουν μέσα στὸ σκοτάδι καὶ ὑστερὰ ξεχωρίζει ἡ σιλουέττα μιᾶς μεγάλης τίγρεως πού μὲ σπρᾷ βήματα τὸν πλησιάζει. Ἐνα ἀνατριχιαστικὸν μούγκρισμα ἀκούγεται, ἕνα πηδημα, ἕνα χτύπημα νυχθίων ξεσχίζει τὸ δέρμα τοῦ φειδιοῦ καὶ τὰ δυὸ θηρία ῥίχνονται

στὴν πάλιν. Παλεύουν γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν λεία τους.

— Ὁ Μπόμπ δέν ἀκούγεται πιά. Λιποθύμησε; πέθανε;

Τὰ δυνατόν μουγκρητὰ τῆς τίγρεως ξεσχίζουν τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ τὰ συνοδεύουν τὰ τρομαχτικὰ σφυρίγματα τοῦ φειδιοῦ πού παλευεῖ μανιασμένον.

Ὁ Μπόμπ δέν ἀκούει, δέν βλέπει. Μὲ σφίγγμένα τὰ δόντια καὶ κλειστὰ τὰ μάτια περιμένει τὸν νικητὴ τῆς πάλης νὰ τὸν πλησιάζῃ καὶ νὰ τὸν καταπιῇ ὅλοι κληροῦν ἡ νῆστον κατασπασμένη. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἕνας θόρυβος ἕνα δυνατό σφυρίγμα, ἕνα μουγκρισμα, ἀκούγεται. Τὸ τραῖν πλησιάζει. Σὲ λίγο, ἡ ἀτμομηχανὴ γλυστροῦ ἐπάνω στὶς γραμμὰς πού γυαλίζουν καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκούγεται ἕνα τρομερὸν μούγκρισμα, ἕνα πνιγμένον σφυρίγμα.

Τὰ δυὸ θηρία πολτοποιοῦνται κατὰ ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἀτμομηχανῆς!

Τὸ τραῖν σταματῇ. Οἱ δυὸ ἰθαγενεῖς μηχανικοὶ ἐπήδησαν κάτω καὶ ἀντικρύζουν κατὰπληκτοὶ τὸ ἀπαίσιον θέαμα τῶν δυὸ διαιρησμένων θηρίων, ὅταν ἕνα παράπονον, μιὰ ἀδύνατη φωνὴ σὰν κλάμμα τοὺς ἔκανε νὰ γυρίσουν πρὸς τὰ καὶ ἀπὸτομα.

— Ἐνας ἄνθρωπος! ξεφώνισε ὁ θερμιστής.

Ναί, ἦταν ὁ Μπόμπ. Ἐνα ἀνθρώπινον κουρέλι, ξεσχισμένον, μισοπεθαμένον, ἀγνώριστον, καταματωμένον, τὸν ἀνέβασαν στὸ τραῖν, τὸν ἔσυραν κοντὰ στὰ φῶτα τῆς ἀτμομηχανῆς. Ὁ Μπόμπ ἔκλεισε τὰ μάτια, ἐνῶ ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως καὶ ἐλπίδας, ἐσφυγε ἀπὸ τὸ στήθος του. Ὁ συρμός ξεκίνησε, ἔναπῃσε τὸν δρόμον του κατὰ μῆκος τῆς ζούγκλας.

Ὅταν ὁ Μπόμπ ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ ἀντίκρουσε κοντὰ του τὴν Γκλόρι, τοῦ φάνηκε πῶς ἔπληνε ἀπὸ ἕνα φοιτὸ ὄνειρον. Ἐκάνε νὰ σηκωθῇ ἀλλὰ δέν μπόρεσε. Τὸ κορμί του, τὸ κεφάλι του καὶ τὰ χέρια του ἦσαν τυλιγμένα μ' ἐπιδέσμους. Τότε κατὰλαβε πῶς δέν εἶχε ἰδῇ ὄνειρον, ἀλλὰ ἔζησε μιὰ νύχτα ἀνείπωτης ἀγωνίας, ὅπου ἀντίκρουσε μὲ τὰ ἴδια τοῦ τὰ μάτια τὸν πῦρ τρομερὸν κίνδυνον. Ἐρρίξε μιὰ ματιὰ στὴ Γκλόρι, τῆς πήρε τὸ χερὶ τὸ ἐσφίξε στὸ στήθος του καὶ ἔκλεισε τὰ δακρυσμένα του μάτια.

KARLO NTE RISKI

Βρήκε στο σπίτι ένα μπιλιέτο της Παολίνας που έγραφε: «Πάρτε το τραίνο κι' έλθετε άμέσως». 'Ο Ζώρζ κατσούφιασε λιγάκι, άλλ' άμέσως άπεφάσισε να φύγη, γιατί από έδω και δέκα χρόνια που γνώριζε την Παολίνα ποτέ δεν έτόλμησε να της πη δχι, αν και ήταν μια φίλη του.

'Ο Ζώρζ έφθασε την κανονική ώρα στο Σταθμό' μιά κομψή κυρία τον πλησίασε με χαμόγελο τον πήρε από το μπράτσο και του είπε: «Έδω δεν υπάρχει κανένας άνδρας που να μπορέσει να κάνει τον 'Αρμάνδο να ζηλέψη' άπεναντίας όμως πολλές γυναίκες με κάνουν κι' ύποφέρω. Ζω μέσα σε μιά διαρκή άγωνία. 'Ακουσέ με, Ζώρζ. Θά φλερτάρεις μιά γυναίκα που προσπαθεί να σύρη στα δίχτυα της τον 'Αρμάνδο.

'Ο Ζώρζ κύτταξε την Παολίνα στα μάτια και άπήντησε.

—Τι γυναίκα είναι αυτή που φλερτάρει ο άνδρας σας;

—Μιά γυναίκα άκατανόητη, ένας βλάκας!

'Ο νέος σκέφτηκε πώς ή γυναίκα εκείνη θα ήταν άρκετά έξυπνη και ή έξυπνέριση που άνελάμβανε θα του ήταν κάπως δύσκολη.

Χωρίστηκαν με την ύποχεση πώς άργότερα, όλως τυχαίως, θα συναντιόνταν στο σπίτι την ώρα του φαγητού.

Δυό ώρες άργότερα ο Ζώρζ ήταν έτοιμος ν' άρχισή τον άγώνα. Τους βρήκε στον κήπο να ρουφούν άκόμα την πορτοκαλάδα τους.

'Η κυρία όνομαζόταν Νέλλυ Τζιανέλλι, κι' είχε τα μαλλιά όλόξαν-και τα μάτια βελούδινα.

'Ο Ζώρζ, την κατάλληλη στιγμή είπε μιά από εκείνες τις φράσεις που σκέφτηκε δυό ώρες πριν γίνη εκείνη ή συνάντηση.

—Έχω κάποιο συναίσθημα που με κάνει να νοιώθω πώς κάτι μου σφίγγει την καρδιά...

—Τι ποιητικές φράσεις!

—Χρειάζονται οι ποιητικές φράσεις σε μερικές στιγμές που τις άναζητά ή ψυχή. Πώς θά σας φαίνονταν αν σας έλεγα άποτόμως: Σας άγαπώ, κυρία!

—Καθόλου παράξενο! Είναι μιά ψυχική έκδήλωση κι' αυτή, που πολλές φορές όμως δεν είναι άληθινή—άπήντησε ή κυρία κυτώντας τον στα μάτια.

—Εσηκώθηκαν κι' οι δυό όρθιοι και πρόχωρησαν προς το βάθος του κήπου.

'Ο 'Αρμάνδος κι' ή Παολίνα, την στιγμή εκείνη δέχτηκαν ένα φιλικό άνδρόγυνο και έκάθησαν κάτω από την κληματαριά όπου ήταν τοποθετημένο ένα ψάβινο σαλονάκι.

—Μπράβο Ζώρζ, του είπε άργότερα ή Παολίνα. Έκάναντε θάματα! Τη πιμεινάτε. 'Ο 'Αρμάνδος έχει σκάσει από το κακό του. Επ' συγχρητήρια μου για την ίκανότητά σας.

Τρεις ήμέρας άργότερα ο 'Αρμάνδος άνήγγειλε στην Παολίνα πώς μιά έπείγουσα ύπέθεση τον άνάγκασε να φύγη με το τραίνο του μεσονυχτιού.

—'Ωστε λοιπόν, 'Αρμάνδε...; 'Ηθελε να πη. 'Ο Ζώρζ σοού την σκάρωσε: «Άλλά συγκρατήθηκε και πρόσθεσε: Πολύ καλά, πηγαινε και καλές δουλειές.

'Ο αν το αυτοκίνητο του 'Αρμάνδου έστριψε στη γωνιά του δρόμου, άρπαξε άμέσως το τηλέφωνο κι' έκάλεσε τον Ζώρζ.

—Μπράβο Ζώρζ, θαυμάσια άποτελέσματα —είπε ή Παολίνα.

—Βεβαίως, άπήντησε ο νέος. Σωστάς θρίλαμβος!

—Έλάτε λοιπόν να σας συγχαρώ, είσθε ένας έξαιρτικός άνθρωπος!

—'Ηλθον, είδα.. ένίκησα! Δεν σας φαίνεται πώς μπο-

ΜΙΑ ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

ρω και εγώ να έπαν- λάβω τημεγαλειώδη σ' τη φράση: Τόν πήρε από το μπράτσο και τον ώδήγησε στην βεράντα, που την ώρα εκείνη ήταν φεγγαρόλουστη.

—'Ωστε Ζώρζ νίκησατε την ιδιόρρυθμη εκείνη γυναίκα που είχε πάρει τα μυαλά του 'Αρμάνδου! Την κάνανε να πιστέψη σε χίλιες δυό φαντασίες και γλυκά λόγια; Είσαθε θαυμάσιος. 'Ωστε, τα ψέμματα χωρούν πιο καλά μέσα στην καρδιά της από τ'ν άλήθεια;

—Πολύ, δεν της είπα ψέμματα.

—Κι' άλλο ψέμμα, άκόμη;

—Δεν σας μίλησα άκόμη. Δεν ξέρετε τίποτε άπ' ό,τι θά σας πω, 'Υπήρξε κάτι το άπρόοπτο, το περίεργο...

—Δεν καταλαβαίνω. Πώς, τι πράγμα;

—Αυτή ή άγάπη.

—'Η άγάπη; Ποιά; Δεν σας καταλαβαίνω Ζώρζ, πιστέψτε με.

—Πολύ εωστά, γιατί μου φαίνεται πολύ παράξενο και σε μένα. 'Ενα τák-τάκ στήν καρδιά και όλα πέρνουν μιάν άλλη όψη. Τό είπα και στη Νέλλυ, πώς ζούμε περιμένοντας κάτι το καινούργιο στη ζωή που ξεφύγει από τη σκέψη μας. Δεν θέλω να σας πω τις ίδιες συνηθισμένες φράσεις. Μη γελά'ε.

—Δεν γελάω.

—Ναι, ζούμε, σάν ύπνωτισμένοι. Αυτή ή ζωή που ζούμε 'μείς, της λεγομένης άοιστοκρατίας και των γραμμάτων, δεν είναι άλλο όπιο μιά μάσκα που μας πιέζει το πνεύμα, μας χαλαρώνει τη φαντασία και πνίγει τη σκέψη. Τώρα είμαι ευτυχισμένος, Παολίνα. 'Η Νέλλυ μ' άγαπά κι' εγώ τη λατρεύω. Δεν είχα άγαπήσει ποτέ τρεύω. Δεν είχα άπαγορεύσει οι μου, μου το είχαν άπαγορεύσει οι διάφορες γυναίκες που έτυχε να γνωρίσω στο γκόλφ. στο τένις, στο μπρίτζ, στις κοούρσες, στα γεύματα, στο λυπημένο ζύνημα όστερα από μιά έρωτική νύχτα Βαρέθηκα πια την προσποίηση μέ-σα στους κοσμικούς κύκλους, τη ζωή του μεγάλου κόσμου. Έκεί μέσα βράζω μιά κρύα όμορφη χωρίς ζωή. Θά παντρευτώ τη Νέ-
 ***
 λυ και θα ζήσω σάν άστρο, σάν έργατης. Και τώρα μιά τελευταία έξομολόγηση: 'Η Νέλλυ σας... ζηλεύει!..

Τό φεγγάρι έδυσε πίσω από ένα όμορφο βου ό, άφήνον-τας να λάμπουν στο γκρίζο στερέωμα χιλιάδες άστέρια. 'Η νύχτα άπλωνόταν ήρεμη, όμως ή καρδιά ζήτουσε την ήσυχία και τη γαλήνη μέσα σ' ένα φλογερό έρωτα.

'Η Παολίνα κλονίστηκε σύγκορμη, όπως ένα δυνατό-ταικο άεράκι ρυτιδώνει τα ήσυχια νερά μιάς λίμνης. 'Υστερα μιά ήρεμία, γλυκειά, άυσιρή, άπλώθηκε στο πρόσωπό της και έσφριξε την καρδιά της ένας πόνος.

—'Υστερα από δέκα χρόνια Ζώρζ, ναί είναι περίεργο.

Ζήτησε να βρή τα λόγια σχεδόν με τα χέρια, άπλώνον-τάς τα λευκά και τρεμουλιάρικά μέσα στο σκοτάδι.

—Νοιώθω μιά λύπη στην ψυχή μου Ζώρζ, άνυτόφορη γιατί... σ' άγαπούσα.

Τόν συνώδεψε ως την πόρτα. τον χαιρέτησε με την καρ-διά κομμάτιασμένη, τα χέλη ώχρα, τ'ν μάτια βαθυλωμένα στις κώχες τους, χωρίς να προφέρει ούτε μιά λέξη, παρά μόνον δυό φλογισμένα δάκρυα πόνου κύλησαν στα μαγυλά της, ενώ κατάπινε τους λυγμούς που την έπνιγαν.

—'Όταν έκλεισε την πόρτα, ένιωσε πώς ήταν τόσο μόνι-δσον ποτέ!

Μ. ΤΣΙΑΤΕΡΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ

Η Λίλια δεν κοιμόταν' ήταν άκίνητη και σκεπτική με τα χέρια σφιχτοδεμένα και με τα βλέμματα προσηλωμένα σ' ένα σημείο του δωματίου, σάν ένα νεκρό πλάσμα τυλιγμένο σ' ένα σκοτεινό πέπλο.

Τό έλαφρό σκοτάδι σκέπαζε το ήμιγυμνο κορμί της το μαυρισμένο από τον ήλιο και το λώδιο. Τό κάθε τί είχε σταματήσει μέσα της: σκέψη, ψυχή, κορδιά.

—'Όχι, δεν έπρεπε να σκέπτεται για να μην ύποφέρη και πρό πάντων να μην βλέπη το πρόσωπο της μητέρας της που με γλυκό και σαγηνευτικό χαμόγελο, μιλούσε στον ξένον.

'Η μητέρα της άγαπούσε εκείνον τον φίλο που ήρθε από μακριά για να σκορπίση στις καρδιές των τόν σπόρο της διχόνοιας και της ζήλειας; 'Αν αυτός την άγαπούσε γιατί να μην τό πη; Γιατί τότε κυτιούσε την Λίλια με τα μεγάλα του, ύγρα και γαλάζια μάτια που έμοιαζαν σάν μίγμα του ήλιου και της θάλασσας με τις μεταλλικές τους άποχρώ-σεις, στολίδια ενός μπρούντζινου και τολμητού προσώπου,

άλλά γλυκά σάν ένα φευγαλέο χάδι;

Γιατί εκείνο το πρωί την βοήθησε να δέση το χρωματι-στό σάνδαλό της και τα χέρια του χάιδεψαν το γυμνό της πό-δι το μαυρισμένο από τον ήλιο, και τα χέλη του κινήθηκαν σάν να ήθελαν να πούν κάτι το φο-βερό και το άφάνταστο;

Γιατί, άκόμη, στο χάδι εκεί-νο ή Λίλια είχε νοιώσει μιά χα-ρά, έναν πόθο που της άγγιξε την καρδιά; 'Ηταν άγάπη, έ-κείνη; άμέσως τα νεύρα της, έ-ρεθισμένα από την ζήλεια για τη κυριαρχία που εκείνος ό αν-θρώπος έξασκούσε στη μητέρα της—νέα άκόμη που έδειχνε πώς ήταν γεμάτη από έρωτικές επιθυμίες—την έκαναν να ξε-στομίσουν αυτά τα λόγια:

—Πότε θα μου κάνετε τη χάρη να φύγετε; 'Ο ξένος με πρόσωπο ώχρο και λυπημένο, έδωσε την άπάντηση:

—Τόσο βάρος σας δίνω, μικρή μου;!

'Η Λίλια έτρεξε στο δωμάτιο της, ρίχτηκε μπρούμιτα στο κρεβάτι της κι' έκλαψε πολύ με μιάν άκατανίκητη πικρία. Μιά σκέψη όμως την έκανε να συνέλθη: 'Ο Πάολο Ζαντιάνο θάφευγε την άλλη μέρα.

—Φέρθηκες πολύ άσχημα, Λίλια—της είπε ή μητέρα της ψυχρά. Δεν μπορώ να φτάσω στην ταπεινή σου σκέψη. Ξέρεις πολύ καλά πώς δεν άφαιρώ τίποτε από σένα αν ζητώ άκόμη από τη ζωή λίγην εύτυχία. 'Ο έγωισμός σου όμως καμιά φορά είναι τόσο άσπλαχνος...

'Η Λίλια έσφριξε τα χέλη της για να μη της ξεφύγουν λόγια σκληρά. Τόσο επιπόλαιη ήταν ή μητέρα για να έρω-τεύεται στη θέση της; Τόσο ιδιότροπη είχε γίνει για να ή μπορεί να παρσχωρήση τον έρωτα στη κόρη της;

Αυτά συλλογιζόταν ή Λίλια έξαπλωμένη στο κρεβάτι της κι' έκλαιγε με λυγμούς ή άδυναμία του πόνου της ξεσπούσε έτσι σε φλογισμένα δάκρυα.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε ένα τρίξιμο στη σιδερένια πόρτα του κήπου.

—Αυτές είναι!

'Η Λίλια ήταν βέβαιη. 'Ενα σκοτεινό προαίσθημα την κράτησε όλόκληρες ώρες ζυπνή, προσεκτική με τ' αυτιά τεταμένα, με τα μάτια όρθάνοικτα μέσα στο σκοτάδι σάν ένα θηρίο σ' ένεδρο. Γλύστρησε από το κρεβάτι της φό-ρεσε το κιμονό επάνω στο γυμνό της κορμί, ενώ την ίδια στιγμή έ α ανέκφραστο μίσος που το έδημιούργησαν οι όντομοι παλμοί της καρδιάς της, της φλόγης τα δάκρυα που έσφριγαν επάνω στο στήθος της τις μεταξωτές πτυχές του κοιμονό. Τί ζητούσε εκείνος;

—'Ισως, ή μητέρα να τον περιμένη!..

Τό δωμάτιο της μητέρας βρίσκεται από το άλλο μέρος, προς την θάλασσα αλλά ή Λίλια, από ύποψία είχε κλείσει

την σιδερένια πόρτα. 'Ω! αν αυτός προχώρουσε άσφαλώς θα περνούσε κάτω από το παράθυρό της!

'Η Λίλια δεν ήταν πια κοπέλλα με όνειρα μόνον και ό-μορφιά. Είχε γίνει γυναίκα, είχε νοιώσει σκοτεινές ζή-λειες, σκληρές και άνεξήγητες επιθυμίες είχε μάθει να ύ-ποφέρη. Στο κατώφλι του δωματίου, για μιά στιγμή, ή σκέψη της έσταμάτησε. 'Εννοίωσε ένα μαλακό χέρι να της χαιδεύη τον ώμο σάν να ήθελε να την σταματήσει από ένα τρελλό διάβημα: το χέρι του Πάολο.

Μόλις άνοιξε την πόρτα του ίσογειου, όπως ή Μαρία του είχε πη, ο Πάολο έπροχώρησε προς τις σκάλες, όταν για μιά στιγμή παρουσιάστηκε μπροστά του κάτι σάν φάντασμα.

'Ηταν ή Λίλια, αλλά έντελώς διαφορετική. 'Ωχρή στο πρόσωπο μ' όρθάνοικτα μάτια και με τρεμουλιάρικά χέρια και χέλη. 'Η Λίλια ήταν μισόγυμνη. Τό λεπτό ρόζ κιμονό που τό συγκρατούσε με τα χέρια είχε ξεφύγει και με όλό-γυμνο σχεδόν το κορμί, παρου-σίασθη σαγηνευτική σάν άγαλ-μα, άρμονική σάν θείο τραγούδι!

—Λίλια! είπε ο Πάολο κυτ-άζοντάς την κατάπληκτος.

'Αλλ' άμέσως σκέπασε τα μάτια με την παλάμη του, σάν εκείνο το θέαμα να τον έκανε να ύποφέρη σκληρά.

—Δεν με κυττάτε; είπε μιά άδύνατη και τρεμουλιάρική φω-νή. Κι' όμως είμαι πιο όραία από τη μητέρα μου!

—Μην βλαστήμας, Λίλια!

Κι' άμέσως τέντωσε τα χέρια ίκετεύοντας:

—Παιδί μου...

Κι' ή Λίλια έτρεμε. Θά ήθελε, μη εξαίροντας άκριβώς το γιατί, να γονατίση μπροστά στον λα-τρευτόν εκείνον άνδρα, και να κλώση, να παρηγορηθή, από ή-κείνη τη φωνή σάν ένα άρρω-

στο παιδάκι'ν άνακουφισθή από τα φλογερά χάδια και τα θερμά του φιλά. 'Αμέσως όμως εξαφανίστηκε. 'Ο Πάολο την είδε ν' άπομακρύνεται σάν μιά άδύνατη φλόγα που σβύνει. 'Ετρεξε και την έφθασε, την έκράτησε και την έσφριξε στην άγκαλιά του.

—Λίλια, παιδί μου!

'Ενα δυνατό τρεμουλιασμα συνεκλόνησε σύγκορμη την ταραγμένη Λίλια, και τα δακρυσμένα μάτια της τεντώθη-καν στην έκροση μιάς καταπληξέως. 'Όλα στριφογύρι-ζαν γύρω της. 'Ηταν στην άγκαλιά του άνθρώπου που ά-γάπαγε κι' εκείνος την φιλούσε ψθυρίζοντα.

—Λίλια παιδί μου... άγαπημένο μου παιδί...

Έχρειάσθη να περάσουν πολλές στιγ. ές για να κα-ταλάβη.

Και σιγά—σιγά έσβυσε στο πρόσωπό της ή έκφραση του μίσους και του άμαρτήματος. Βρισκόταν τώρα στην άγκα-λιά του Πάολο, του άνθρώπου που την λάτρευε από χρό-νια χωρίς ποτέ να τολμήση να την φιλήση ή να της πη τό-νομά της και που δεν ήταν άλλος από τον πατέρα της..

—Ετσι, όπως την κρατούσε, την πήγε στη μητέρα της σάν άκοιμισμένη και της τα διηγήθηκαν όλα.

'Η Μαρία έκλινε το κεφάλι επάνω στο στήθος της, δα-κρύζοντας. Θά έχη άρα γε τη δύναμη να τό σηκώση για να δείξη στη κόρη της το πρόσωπο μιάς ένοχης μάννας;

'Η χαρραγή βρήκε τη μιά γυναίκα πλάι στην άλλη. Και οι δυό ήταν ήσυχες. Πλάσματα που άνήκαν στον ίδιο άν-θρώπο, με διαφορετικήν άγάπη.

Τό παράθυρο εκείνου του δωματίου, άνοιχτό εξ αίτίας της ζέστης της άτέλειωτης εκείνης νύχτας, έβλεπε φωτι-σμένο προς την άκρογιάλια. 'Ενα έλαφρό άεράκι φυσούσε κι' ή θάλασσα μουρμούριζε άνάλαφρα τό αιώνα τραγούδι της, στο άκρογιάλι.

Τό άμάρτημα της μητέρας είχε εξαγνισθή...

Μ. ΤΣΙΑΤΕΡΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΚΛΕΦΤΟΚΟΤΤΑΣ

Τὴ διάβολο ἐγύρευεκά θε λῆγοκαί λιγάκι ἐκεῖνος ὁ μπιρμπάντης, ὁ κρεμανταλᾶς ὁ Μαθιὸς κοντὰ στὸν ὄρνι-
θῶνα; Σχεδὸν κάθε νύχτα, ὅταν ἐβγαίνει ὁ Βλακάρης γιὰ
νὰ ἰδῇ ἂν οἱ κόττες εἶναι καλὰ σφαλισμένες στ' ἀχοῦρι
καὶ στὸ κελλάρι, ἐβλεπε μιά σκιά ἀνθρώπου νὰ ξεγλυστῇ
ἐκεῖ κοντὰ στὸ κοτέτσι καὶ νὰ χάνεται σὺν ξωτικό καὶ σὺν
φάντασμα ἀπ' τὸν χαμηλὸ αὐλόγυρο. Πίσω μου σ' ἔχω
σατανᾶ! Κάποιος κλεφτοκοττᾶς βέβαια θάνα. Χωρὶς ἄλλο
θᾶνα ἐκεῖνος ὁ Μουρντάρης ὁ Μαθιός. "Α! τὸν λιχουδὴ!
Κάποια παχειὰ κόττα θάβαλε στὸ μάτι καὶ ὅλο τριγυρ-
εῖ ἐκεῖ, γιὰ νὰ τὴν βάλῃ στὰ βρόχια. Τὸν ἔξερε πὼς τρελλαι-
νότανε γιὰ τὶς ξένες κόττες, καὶ μάλιστα παραγεμιστὲς
μὲ μπόλικο κουκουναρι καὶ σταφίδες.
—Βρὲ γυναῖκα, ἐρωτᾷ ἕνα πρωτὶ τὴ Βλακάραινα, δὲ
μοῦ λές πόσες κόττες ἔχουμε; Εἶναι σωστές;
—Πόσες κόττες;.. Μὰ... ἔχουμε κάμποσες..
—Σὰν πόσες δηλαδὴ πάνω κάτω;
—Δυὸ—τρὲς ντουζίνες... δὲν θυμάμαι καὶ καλὰ.
—Γιὰ ἔλσ νὰ τὶς μετρήσῃς μπροστά μου.
—Νὰ τὶς μετρήσω;.. καὶ γιατί;..
—Χμμ! ἔχω μιά ἰδέα πὼς μᾶς τὶς κλέβουε. "Εχουμε
ἕνα γείτονα, ποῦ ὅλο δῶ στὸ κοτέτσι τριγυρίζει τὰ βρά-
δια. Βέβαια, γιὰ κάτι λαθρεμπόριο θάρχεται..
—Τὶ λές, βρὲ ἄντρα μου; Μπᾶ! τὸν γαῖδαρο! ποῖος
νᾶναι αὐτός;
Καὶ διευθύνθη στὸν ὄρνι-
θῶνα.
—Μιά, δυὸ, τρεῖς, πέντε...
ἄρχισε νὰ μετρήῃ ἡ Βλακάραινα! Καὶ μιά, ὀχτώ καὶ μιά..
δέκα... καὶ μιά...
"Αλλά ὅστερα ἀπὸ τὰ δέκα
ἡ Βλακάραινα τὶς ἐσύγγιζε·
δὲν μπορούσε νὰ μετρήσῃ
περισσότερα.
—Οὐφ! χριστιανέ!.. σωστὲς
θᾶναι... δὲ λείπει καμμιὰ.
—"Η ἄσπρη μὲ τὴ μεγάλη
σκοῦφια ποῦναι;
—Νὰ τὴνε!
—"Αμ' ἡσταχτιά μὲ τὶς μπότες;
—"Η σταχτιά... γιὰ στάσου!
θαρρῶ πὼς τὴ σφάξαμε τὴν
ἀποκρηά.
—Θυμάσαι καλὰ; τὴ ρώτη-
σε ὁ Βλακάρης μὲ κάποια δυσπιστία.
Θάπιανε νὰ τὶς μετρήσῃ ὁ ἴδιος μονάχος του, ἀλλὰ κι'
αὐτὸς δὲν ξεκαβατζάριζε πέρα ἀπ' τὰ δέκα.
—Τέλος πάντων, βρὲ γυναῖκα, σφίλισε καλὰ τὸ κοτέ-
τσι. Καὶ τὸν γείτονα, ἂν τὸν πιάσω καμμιὰ νύχτα, ἀλλοί-
μονό του.
—Καὶ βέβαια; ἔτσι τοῦ χρειάζεται τοῦ μασκαρᾶ.
Βγῆκε ἔξω. Βρῆκε τὸ Μαθιό.
—Ξέρεις; τοῦ λέει. Εἶμαι γιὰ ταξίδι.
—Καὶ ποῦ, ἂν θέλῃ ὁ θεός;
—Γιὰ τὸ Καπανδρίτι· πεθαίνει ὁ καυμένος ὁ Κόλιας ὁ
ξαδερφός μου. Θὰ λείψω ἕνα—δυὸ μερόνυχτα ἀπ' τὸ χωριό.
—Καὶ θὰ κοιμηθῇς ἐκεῖ ἀπόψε; τὸν ρώτησε ὁ Μαθιός.
—Καὶ μπορῶ νὰ κάνω ἄλλο ὥτικα; "Αχ! τὸν καυμένο!
Ραίξεταί ἡ καρδιά μου.
Καὶ ξεδίπλωσε ἕνα μεγάλο μαντήλι χρωματιστὸ μὲ κί-
τρινα καὶ κόκκινα κλαδιά, νὰ σφουγγίσῃ τάχατες τὰ βουρ-
κωμένα μάτια του.
—Αἱ! ὑπομονή! κάνε κουράγιο κι' ὁ θεὸς ἔς βῆλῃ τὸ χέ-
ρι του. Κ' ἐμένα ἔτσι μοῦρχεται νὰ τὸν κλάψω τὸν ἀραχλό!
Μήνικλαῖς, ἄμε στὸ καλὸ. Καλὸ κατευόδιο! Καὶ χαιρετίσματα.
—"Εννοια σου, ἂν δὲν τὰ πιάνῃ καὶ τὸν προφτάσω
ζωντανό, θὰ τὸν πῶ. Γεῖά σου!
Τὸ κοντόβραδο, ὁ Βλακάρης ἐφόρεσε τὴν καλή του τὴν
μπλούζα, τὰ καινούργια κοντοβράκια του, τὸ σκολιανό του
φέσο, τὸ σιδερωμένο μαβὶ ζωνάρι του καὶ τράβηξε ἐπιδεικτι-
κὰ τὸ δρόμο, τάχα γιὰ τὸ Καπανδρίτι.
"Ο Μαθιὸς τὸν ἐξάνοιξε ἀπ' τὴν ταβέρνα, ποῦ καθότανε,
καὶ τοῦστελε ἕνα γκαρδιακὸ χαιρετισμό:
—Στὸ καλὸ! ἡ ὥρα ἡ καλή.

τράβηξε ἕνα λοξὸ μονοπάτι, πῆρε τὸ δάσος, καὶ σὺν νύχτα
καλὰ, ξαναγύρισε καὶ κρύφτηκε κοντὰ στὸ κοτέτσι.
"Εκεῖ κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ποῦ κλεινε ἡ ταβέρνα τοῦ Σταμά-
τη καὶ οἱ γνωστοὶ κρυσσοπατέρες τοῦ χωριοῦ ἐβγαίνουν νὰ
πᾶνε νὰ κοιμηθοῦνε, νὰ σου, μ' ἡ μάτια μου, καὶ σιμῶνε μὴ
σκιά σιγά-σιγά στὸ σκοτάδι, τόσο σιγὰ κι' ἀνάλαφρα ποῦλές
κι' εἶχε πόδια μαλλιαρὰ σὺν τῆς γάτας. Βρὲ τὸν μασκαρᾶ! Ἐ-
κεῖνος ἦταν ἰδιόμορφος Μαθιός. "Ο Βλακάρης τὸν ἀνεγνώρισε.
"Ο Μαθιός, πατώντας στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν, κοντοζυ-
γώνει ὅλο ἕνα. Μόλις δυὸ—τρὲς δρασκειλὲς ἀπ' ἐκεῖ ποῦ καρ-
τέραγε ὁ Βλακάρης. Τινάζεται αὐτὸς ἔξαφνα μ' ὀρμὴ καὶ τὸν
ἀδράχνει τὸν καλὸ σου τὸ Μαθιό ἀπ' τὸν λαιμό.
—Σὲ τσάκωσα κλέφτη! τοῦ φωνάζει καὶ τοῦ σφίγγει τὸ
λαρύγγι, τόσο, ποῦ πῆγε νὰ τὸν πνίξῃ.
—Βρέ, ἄμάν! καὶ ποῖος εἶσαι σύ, μωρέ! ξεφωνίζει ὁ Μαθιός.
—Τώρα θὰ σοῦ δεῖξω ἐγὼ ποῖος εἶμαι!

—Μπα! ἐσύ σαι, Βλακάρη! Στάσου,
βρὲ ἀδερφέ καὶ μ' ἔπνιξε.
—Μ' αὐτὸ γυρεύω, κι' ἐγώ.
—Μωρέ, Βλακάρη, δὲν πῆγες στὸ
Καπανδρίτι;
—"Εἶσαι φαίνεται, πὼς δὲν πῆγα.
—"Ὅστε μὲ κορόιδεψες δηλαδὴ;
—Τὸ πιστεψες αἱ; "Αμ! τὴ θάρρε-
ψες, πὼς θὰ μοῦ ξεφύγῃς, ρε κλέφτη!
—Κλέφτης; Σὲ καλὸ σου, μω-
ρὲ Βλακάρη! "Εγὼ κλέφτης;
—"Αμ! τί γυρεύεις στὸ κοτέτσι, αἱ;
Μίλα ντὲ! "Ηρθες νὰ μοῦ σου-
φρώσης καμμιὰ κόττα, αἱ;
—Τὶ λές βρὲ ἀδερφέ Βλακάρη; Ἐ-
γὼ νὰ κλέψω κόττα δική σου; Γιὰ
τέτοιον ἰδιόμορφον ἄνθρωπον μὲ παίρνεις;
—"Αμ! τὸ λοιπὸν τί γυρεύεις ἐδῶ;
—"Εγὼ τί γυρεύω; "Οχι, βέβαια
γιὰ νὰ κλέψω. Τέτοιο πράγμα νὰ
βάνης στὸ νοῦ σου γιὰ ἐλδού
μου, μ' ἀγγιάξεις στὸ φιλότιμο
μωρὲ Βλακάρη!
—Μὰ διάολε τί γυρεύεις ἐδῶ;
—Νὰ... ἐρχόμουν αὖτὴν τὴν
σοῦ λέω... ὄχι γιὰ τὶς κόττες...
ἐρχόμουν γιὰ τὴ... Βλακάραινα...
κάτι εἶχα νὰ τῆς κουβεντιάσω...
ὄχι γιὰ τίποτις κακὸ.
—Γιὰ τὴ γυναῖκα μου;
—Ναί, γιὰ τὴ Βλακάραινα.
"Αμ! τί; Γιὰ νὰ κλέψω κόττες;
"Ακούς ἐκεῖ... κλεφτοκοττᾶς, λέει,
ἐγὼ! Μὲ πῆρες τάχα γιὰ κανένα
ἄτιμο!
—Βρὲ, μίλα καλὰ!

—Νὸ ξεραθοῦν τὰ χέρια μου ἂν σοῦ λέω ψέμματα. Σοῦ
ἀμώνω στὴ φιλία μας, μωρὲ Βλακάρη, πὼς ἐρχόμουν νὰ
νάχα γιὰ τὴ Βλακάραινα. Πιστέψ' με, ἔτσι νὰ χαρῆς τὸ
στεφάνι σου. Εἶναι ἁμαρτία κι' ἀπ' τὸ θεὸ νὰ βάνης τέ-
τοια ὑποψία γιὰ μένανε... πολὺ μοῦ κακοφαίνεται.
"Ο Βλακάρης ἄρχισε νὰ μαλακώνῃ λιγάκι.
—Τὶ νὰ σοῦ πῶ βρὲ Μαθιέ! τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό νὰ
μοῦ βάζαν, θάλεγα πὼς εἶχες βάλεϊ στὸ μάτι τὶς κόττες.
—Μπᾶ, σέ καλὸ σου!.. "Ας εἶναι... νάχης χάρι ποῦ
δὲν κρατᾷς θυμὸ, καυμένο Βλακάρη, ἀλλοίωτικα μὲ τὴν
προσβολὴ ποῦ μοῦ κάνας, θὰ γινώμαστε ἀπὸ δυὸ χωριά.
—Τότενες τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ ἀδερφέ! νὰ μὲ συμπαθῇς.
Λάθος ἔκανα... Αἱ! ἄθρῶποι εἶμαστε... Ὀλοὶ λαθεύουμε..
—"Ας εἶναι... Σοῦ τὸ συχωρᾶω... Βέβαια, οἱλοὶ κάνουν
μὲ λάθος... ἐδῶ λαθεύουν οἱ παπαδιές... "Ερχεσαι νὰ σέ
ράσω ἕνα κρασί; ὁ Σταμάτης δὲν σφάλιζε ἀκόμη... πᾶμε
ἐγὼ κερνάω.
—Πᾶμε!..
—Μ' ἀφήνεις νὰ πᾶω νὰ πῶ δυὸ λόγια τῆς Βλακάραι-
νας; Δὲν θ' ἀργήσω.
—Αἰεντε Μὰ γλήγορα, Μαθιέ, νὰ μὴ κλείσῃ ὁ Σταμάτης.
(Μίμησης)

"Αλλά ὁ Βλακάρης
σὺν κουτοπόνηρ
ποῦ ἦταν, μόλις βρῇ
κεῖ ἔξω ἀπ' τὸ χωριό

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΒΙΛΛΑΣ

ΤΟΥ ΣΤΑΝΙΣΛΑΣ ΣΤΗΜΑΝ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Σεῖς; ἀνεφώνησεν τέ-
ος ὁ "Ερνέστος Ζωπέν! "Ετσι!
Σεῖς εἰσθε ἐκεῖνος ποῦ...
"Ο Βένς ἐκούνησε τὸ
κεφάλι.

—Τὸ ἤξερα πολὺ καλὰ
στὸ τέλος θὰ μ' ἀναγνώ-
ριζατε. Χαμογέλασε μὲ κα-
λὴ σὺν.

—Δὲν εἰσθε θυμωμένος;
ἀρῶ μοι, ἐλπίζω; "Αν καμμιὰ
ὥρα δὲν ρίχνωμε κάπου
ἀλλοῦ πιπέρι, τότε ἡ ζωὴ θὰ
ᾖν τόσο μονότονη! Θέλη-
νὰ νὰ σὰς κάμω μιά ἐκπλη-
ρῶν. "Εξεκούμπωσε ἄργα τὸ
κακὶ του καὶ ἀπὸ μιά ἐ-
κτεκτικὴ τσέπη ἔβγαλε ἕνα
μικρὸν πορτοφόλι.

—Νὰ ἡ περιουσία σας κ.
Ζωπέν!
Νευρικά ἐκεῖνος τὸ ἄρπαξε
καὶ ὥχλησε.

—Σεῖς... ἐπιθύρισε... καὶ
ἀφῆκε κτυπώντας τὴ γρο-
ύ του ἐπάνω στὸ γραφεῖο.

—"Αθλιε, κλέφτη! φώνα-
ξε. "Υπῆρχε στὸ πορτοφόλι
ἐνὶ ἑνὶ πακέτι ποῦ τὸ πῆ-
ρε.

—"Ο θυμός του τὸν ἔκανε νὰ
εἰς τὰ δόντια. "Επῆρε ἀνα-
πνέον ἐξακολουθῶν.

—Καὶ τὸ ὅποιον θὰ μοῦ
δῶτε, θὰ μοῦ τὸ δώσετε ἀ-
μέσως, γιατί ἄλλοιως..
"Ο Βένς τὸν διέκοψε.

—"Επιτρέπατέ μου. Δὲν ἔ-
πραξα τίποτα ἀπὸ ἐκεῖνα
οὗ σὰς ἀνήκουν. Τὶ εἶχε τὸ
πακέτι αὐτό, γιὰ τὸ ὅποιον
λάτε;

—"Ο "Ερνέστος ἔπεσε στὴν παγίδα.
—"Επιστολές! τὸ ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα.
—"Επιστολές! τί εἰδους ἐπιστολές;
—Λίγο ἐνδιαφέρεται. Ξέρετε λοιπὸν ὅτι ἀπέδιδα σ' αὐ-
τὴ μιά μεγάλη ἀξία, μιά ἀξία ἀναμνήσεως.
—"Αναμνήσεως; Γιὰ τί δὲν τὸ ἐλέγατε ἀμέσως. "Επιστο-
λὴς τῆς μητέρας σας ἴσως; "Α! πόσον λυπᾶμαι..
"Ο Ζωπέν τοῦ ἔρριξε μιά τρομερὴ ματιά.
—Θέλω τὶς ἐπιστολὰς αὐτές. "Αν δὲν μοῦ τὶς δώσετε
μέσως θὰ πᾶω στὸ Εἰσαγγελεῖα ἂν εἶναι ἀνάγκη... ἐμμορ-
φώρισε.

—"Γιατί ὁ κύριος εἶναι ἀστυνομικὸς, πιστεύει ὅτι μπο-
ρεῖ νὰ μὴ στὰ ξένα σπίτια καὶ νὰ κλέψῃ τὸν κόσμον!!!
"Εἶναι παράνομο! Μὲ ἐννοεῖτε; Καὶ αἰσθάνομαι τὴν
ἀνάγκην..

Τὰ δυὸ ἀδελφία, ὁ Οὐμβέρτος καὶ ὁ "Ερρίκος Λεπάρν, ἀγρυ-
πνοῦσαν ἐναλλάξ δίπλα στὸ κρεβάτι τοῦ πατέρα τους, ποῦ ὁ γι-
ατρὸς φοβόταν ὅτι θὰ πέθαινε τὴν αὐγὴ. "Ο "Ερρίκος πῆγε ξαφνι-
κὰ στὸ δωμάτιο, κι' εἶδε ὅτι ὁ ἀδερφός του εἶχε ἀνοίξει ἕνα συρ-
τάρι ὅπου τὰ κοσμήματα κι' ἐκάθησε τότε νὰ ξαγρυπνήσῃ μα-
ζὶ τοῦ κι' αὐτός. Σὲ λίγο ὁ ἐτοιμοθάνατος ἀνοίξε τὰ μάτια του
κι' ἐξήγησε τὸν "Ιάκωβο. Τὰ δυὸ ἀδελφία δὲν ἀπήνησαν τίπο-
τα. "Η αὐγὴ ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἐρρόδιζε "Απὸ τὴν βίλλαν τῆς κ.
Ρουβὲτ ἡ συνοδὸς κυρία Κλεμάνς Μπὶλ ἐτηλεφώνησε στὴν ἀστυ-
νομία, ὅτι βρῆκε σκοτωμένη τὴν κυρίαν τῆς καὶ ἕνα ἐπιθεωρη-
τῆς πρώτα καὶ σὲ λίγο ὁ ἀνακριτὴς Μπέρ, ὁ γραμματεὺς του, ἔ-
νας γιαντρός, καὶ διάφοροι ἰδιόμορφοι, ἔτρεξαν στὴ βίλλα, κι' ἄρχισαν
τὴν ἐρευνήσιν. "Η πεθαμένη ἦταν πεσμένη δίπλα στὸ τραπέζι,
κοντὰ στὸ παράθυρο, κι' εἶχε ἕνα μαῦρον σημάδι στὸ κρανίον. Ξαφνι-
κὰ μῆλκε τρομαγμένη στὸ δωμάτιο ἡ μαγεῖρισσα Μαρία κι' ἀνε-
κοίνωσε ὅτι εἶχε βοῇ κρημασμένον στὸν κῆπο τὸν μικρὸν
"Ιάκωβον. "Ο ἀνακριτὴς ἐξήγησε ἀπὸ τὴν Κλεμάνς νὰ μάρτυρῃ
ἐχθροὺς τῆς οἰκογενείας κι' ἐκεῖνη ἀνέφερε τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀν-
δρός τῆς Λεπάρν κι' ἄλλους. Τὴν ἄλλη μέρα ἀνοίξαν τὴ διαθήκην
τῆς κ. Ρουβὲτ ποῦ ἔκανε κληρονομία, ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ
γιοῦ της, τὸν ἀνεψιὸ τῆς Μᾶξ καὶ τὴν Κλεμάνς. Τὸ ἴδιο βράδυ
ὁ Μᾶξ ἐμέθυσε στὸ μπάρ καὶ τὸν πῆγε σπίτι του ὁ ἀστυνομικὸς
Βένς ὁ ὁποῖος συνήνησε στὴ βίλλα τὴν φιλὴ τῆς Ρουβὲτ κυρία
Νεκτίν ποῦ προσεφέρθη νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ. Τὴν ἴσιν νύκτα ἕνας
διαρρήκτης μῆλκε στὸ σπίτι καὶ ἡ Κλεμάνς τὸν κατεδίωξε. "Ο
ντετέκτιβ ἀφοῦ ἔκαμε τὶς ἀνακρίσεις του πῆγε καὶ βρῆκε τὸν
Χαρτόγκ καὶ τοῦ ὑπενθύμισε ὅτι στὸ μεθύσι του εἶχε δηλώσει ὅτι
αὐτὸ, ἐσκότωσε τὴν θεία του. "Εκεῖνος ἠρνήθη τὴν ἐνοχλή του καὶ
ὁ ἀστυνομικὸς ἔφυγε σὲ λίγο γὰ νὰ συναντήσῃ τὸν ἀνακριτὴ
κ. Μπέρ, στὸν ὅποιον, ἀφοῦ διηγήθη ὅτι ἔμαθε τοῦ ἔδωσε ἕνα
βιβλίον, ποῦ ἀνήκε στὸν μικρὸν "Ιάκωβον. "Επειτα ἐπῆγε στὴν τρά-
πεζα κι' ἐξήγησε πληροφορίες γιὰ τὸν Λουαί, τὸν ὅποιον ἡ Ρου-
βὲτ εἶχε ἀφήσῃ μέρους τῆς κληρονομίας κι' εἶπειτα ἐπεσεκθῆ τὸν
κ. Φέλντομ ποῦ ἀγαποῦσε τὴν Ρουβὲτ κι' ἦταν ἀπελπισμένος καὶ
ἐκεῖνος τοῦ εἶπε ὅτι δὲν χάρισε αὐτὸς στὸ βιβλίον τὸν "Ιάκωβο. "Ο
Βένς ἐπῆγε στὸ ξενοδοχεῖον ὅπου ἔμενε καπνοῖος Ζωπέν, τοῦ κλεψε
τὸ πορτοφόλι καὶ γύρισε στὸ τμήμα. Σὲ λίγο ὁ Ζωπέν πῆγε μὲ
ἕνα φίλον του στὴν ἀστυνομία καὶ κατήγγειλε τὴν κλοπὴν, κι' ὁ
Βένς τὸν ἀφῆκε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι αὐτὸς τὸν ἔκλεψε.

—Κρατῶ σημειώσιν, κύριε
Ζωπέν. Νὰ μὴ κανεὶς στὸ
σπίτι τοῦ ἄλλου, εἶναι παρά-
νομον, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται
νὰ ἀνακτήσῃ μιά ἀνάμνηση
οἰκογενειακή. Μὲ ἐννοεῖτε;
—"Οχι! ἀπάντησε μὲ ὑ-
πόκωφον φωνὴν ὁ "Ερνέστος. Δὲν
ξέρω τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον
ὅτι βγήκατε ἀπὸ τὰ δικαιο-
ώματά σας καὶ αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ
πληρώσετε.

"Ο Βένς ἀναψε ἕνα σιγα-
ρέττο.
—Θὰ ἐπιστεύατε, ἴσως κα-
τὰ τύχην, ὅτι σεῖς δὲν βγήκα-
τε καθόλου ἀπὸ τοδικά σας μὲ
τὸ νὰ μῆτε τὴν νύκτα στὴν
Πράσινη Βίλλα γιὰ νὰ ἀρπάξε-
τε ἀπὸ ἐκεῖ τὶς ἐπιστολὰς ποῦ
τώρα βρίσκονται στὴν τσέ-
πη μου;

—Ψέμμα! ἐφώνησε ὁ "Ερ-
νέστος. Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ..
—Τὰ δακτυλικά σας ἀπο-
τυπώματα βρεθῆκαν στὸ χρη-
ματοκιβώτιο, διέκοψεν ἡ σιχα
ὁ ντετέκτιβ.

—Ψέμματα ἐπανελάβε ὁ
ἄλλος θά...
"Εδάγκωσε τὰ χεῖλη γιὰ τὴν
ἐκατάλαβαν ξαφνικὰ τὴν πα-
γίδα ποῦ τοῦ ἔστησε, ἀλλὰ ὁ
συνομιλητὴς τοῦ ἐτελείωσε τὴν
φράση γιὰ λογαριασμὸν του.

—Φορῶσατε γάντια; ἀ-
κριβῶς! Θέλησα νὰ β.βαιω-
θῶ, ἀπλούστατα ὅτι ἐνθυμεί-
σθε... "Εἶσαι λοιπὸν ἦταν ἡ
κατάστασις. Μπήκατε στὴν
Πράσινη Βίλλα γὰ νὰ κλέ-
ψετε τὶς ἐπιστολὰς ποῦ σὰ-
πῆρα ἐγώ. Λοιπὸν ἐκεῖνο ποῦ

θὰ μπορούσατε νὰ παραπονεθῆτε
στὸν Εἰσαγγελεῖα εἶναι
ὅτι σὰς ἐξεβίβασα λίγο! "Αλλά
πόσες φορές σεῖς δὲν ἐξε-
βίβασατε τὴν κυρίαν Ρουβὲτ;
"Ο "Ερνέστος ἔσκαψε στὰ γέλια.
—"Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἕνα παραμῦθον! Θὰ σὰς χρειασθοῦν
ἀποδείξεις.

—Καὶ τί μεγαλυτέρα καὶ καλυτέρα ἀποδείξεις τῆς ἐνο-
χῆς σας θὰ μπορούσα νὰ ὑπάρχῃ, ἀπ' αὐτὸ τὸ πακέτιο τὶς
ἐπιστολὰς, τὶς ὁποῖες μεταχειρισθῆκατε χωρὶς κανένα δι-
καίωμα; Ἐξ ἄλλου δὲν μοῦ λείπουν οἱ μαρτυρίες! Καὶ
ὅλα αὐτὰ μὲ κάνουν νὰ σὰς ἀποβάλλω μιά ἐρώτησι. Τὶ ἐ-
κάνετε κύριε Ζωπέν κατὰ τὸ ἀποβέβω καὶ τὸ βράδυ τῆς
14; Εἰδασταν μὲ τὸν φίλον σας Μπλάιγ;

"Ο Ζωπέν ἔκαμε ἕνα μορφασμὸν, ποῦ ἤθελε νὰ τὸν πα-
ραστήσῃ γιὰ μεδίσματα.

—Καὶ τί μεγαλυτέρα καὶ καλυτέρα ἀποδείξεις τῆς ἐνο-
χῆς σας θὰ μπορούσα νὰ ὑπάρχῃ, ἀπ' αὐτὸ τὸ πακέτιο τὶς
ἐπιστολὰς, τὶς ὁποῖες μεταχειρισθῆκατε χωρὶς κανένα δι-
καίωμα; Ἐξ ἄλλου δὲν μοῦ λείπουν οἱ μαρτυρίες! Καὶ
ὅλα αὐτὰ μὲ κάνουν νὰ σὰς ἀποβάλλω μιά ἐρώτησι. Τὶ ἐ-
κάνετε κύριε Ζωπέν κατὰ τὸ ἀποβέβω καὶ τὸ βράδυ τῆς
14; Εἰδασταν μὲ τὸν φίλον σας Μπλάιγ;

"Ο Ζωπέν ἔκαμε ἕνα μορφασμὸν, ποῦ ἤθελε νὰ τὸν πα-
ραστήσῃ γιὰ μεδίσματα.

—Είθε μάντης; Ἀλήθεια δὲν ἔχωρίσθημεν αὐτὴν τὴν ἡμέραν.
—Σὰς εἶδαν μαζί;
—Μπορεῖ! Ἐθυσιάσαμεν μερικά χρήματα σὲ κάτι πρά-
σινες τσόχες!

—Ἄ! αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει ὅτι εἴχατε κεφάλαια. Φαί-
νεται πὼς ἦκ. Ρουβέτέφανη γενναϊόδωρη ὅταν εὐρέθη στὴν
ἀνάγκη νὰ σὰς ἐξαγοράσῃ τὴς ἐπιστολῆς τῆς... μητέρας
σας. Ποῖαν ἡμέραν τῆς τὸς πούλησατε;
Μὲ μιά χειρνομία ὁ Ἑρνέστος διεμαρτυρήθη. Τὴν
ἴδια στιγμή ἕνας ἄνθρωπος μπήκε καὶ ὁ Βένς τὸν
ρώτησε.

—Ἐγὼ εἶπα ὅλα δσα ἔπρεπε Χαμόν;
Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μπήκε ὑπεκλίθη χωρὶς νὰ εἰπῇ
τίποτα.

—Καλὰ! Καθῆστε ἐκεῖ, τοῦεἰπε ὁ ντετέκτιβ.
Ἐπειτα ἐγύρισε πρὸς τοὺς δύο φίλους. Κοί ἀφοῦ τοὺς
ἐπλησίασε λίγο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐκτιμήσῃ τὴς σωματικές
τοὺς δυνάμεις, εἶπε.

—Κύριε Ζωπέν, εἶσατε ἔνοχος ἐκβιασμοῦ τῆς μακαρίτι-
δος Ρουβέτ. Περιμένω τὴς ὁμολογίης σας. Τὶ ἐκάνατε στὴς
14; Ἀπὸ ποῦ ἐπήρατε τὴς ἐπιστολῆς αὐτές; Πόσα τὴν ἀ-
ναγκάσατε νὰ πληρώσῃ; Πότε τὴς πούλησατε στὴν κ. Ρου-
βέτ καὶ γιὰ τὴν ξαναπήρατε; Ποιὸ ἄλλο ὄμμα ἐτοιμάζε-
σθε νὰ ἐκβιάσετε; Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ δείξετε μιά ἀπόλυτη
εἰλικρίνεια.

IX

ΟΙ 9 ΥΠΟΠΤΟΙ

Ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου ἔμπαινε ἀπὸ τὰ ὀρθάνοικτα παρὰ
θυρα κι' ἔδινε στὰ μαραμμένα ἄνθη τὴν λάμ-
ψη τῆς ἀνοιξης.

Ὁ κ. Μπίρ ἐπερίμενε τὸν συνεργάτην
του καὶ βρισκόταν σὲ μιά ἐξαίρετη διά-
θεση.

—Λοιπὸν εἶπεν, αὐτὸς ὁ κύριος Κάρολος
Φέλντουμ φαίνεται νὰ κτυπήθῃ κατάκρυφα
ἀπὸ τὸν θάνατον τῆς κ. Ρουβέτ.

—Πέστε καλύτερα ὅτι εἶναι ἀπελπι-
σμένος, ἀπήντησεν ὁ κ. Βένς. Ζῇ σήμερα μέ-
σα στὴς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος. Εἶναι
ἐρωτευμένος μὲ ἕνα φάντασμα! Ὁ ἄνθρω-
πος αὐτὸς εἶναι χαμένος.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐξεπλάγη.

—Τὶ ἐννοεῖτε μ' αὐτό;

—Αὐτὸ μόνον. Ἡ κ. Ρουβέτ ἐλάτρευε τὸ
παιδί τῆς καὶ φοβῶταν νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ ἕνα
πατριῶν. Στὴν ἐπιθυμίαν τῆς νὰ ἀφιερῶθῃ
ἐξ ὁλοκλήρου στὸ παιδί τῆς ἀπέκρουσε προ-
σωρινῶς τὴς προτάσεις τοῦ κ. Φέλντουμ,
καὶ τοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἐσκέπτετο νὰ ξανοπα-
ντρευθῇ πρὶν ἐξασφάλισῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ
μικροῦ Ἰακώβου.

—Μιά θαυμασία μητέρα! ξεφώνησε ὁ
κ. Μπίρ.

—Ἐξ ἄλλου συνεκέντρωσα τὴς πληροφο-
ρίες μου. Ὁ Κάρολος Φέλντουμ πρὶν συναν-
τήσῃ τὸ ὄμμα εἶχε περάσει ζωὴ ταραχώδη.
Ἦταν ἄτυχος καὶ ἀλλόξενος πολλὰ ἐπαγγέλ-
ματα σὲ διάφορα μέρη.

—Ἐδῶ καὶ λίγο κα ρό, ἦταν κατάχρεως
καὶ σὲ λίγες ἡμέρες δὲν θάειχε ποῦ νὰ στε-
γασθῇ.

—Στὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ περσοῦσα
τῆς κ. Ρουβέτ θὰ τὸν ἔσωζε;

—Εἶναι ἡ γνώμη μου. Ἐν πάσῃ περιπτώ-
σει μπορῶ νὰ ὁ αβεβαιώσω ὅτι ὁ Φέλντουμ
ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκα αὐτὴν. Θέλω νὰ πῶ,
δὲν τὴν ζητοῦσε μόνον γιὰ τὴν περιουσίαν
τῆς! Ὅχι! Τὸ χρήμα ἀσφαλῶς ἐρχόταν
δεύτερον στὴ σκέψιν του.

—Ἄν ἐννοῶ καλὰ, ὁ κ. Φέλντουμ δὲν εἶ-

χε κανὲν συμφέρον κατὰ τὴν γνώμην σας, γιὰ νὰ πεθάνῃ ἡ
κ. Ρουβέτ.

—Κανένα νυμφέρον. Ἀπ' ἐναντίας εἶμαι πεπεισμένος
ὅτι παρεκάλει τὸν Θεόν, κάθε βράδυ νὰ τῆς διδῇ χρόνια.
Σήμερα ὁ Κάρολος Φέλντουμ ὅπως ὁ ἴδιος τὸ λέγει, ἔ-
χασε τὸ πᾶν! εἶναι μόνος καὶ μέσα στὴν ἀθλιότητά.

Ἐπηκολούθησε μιά σιγή. Καὶ ἔπειτα:

—Ὅπως σὰς ἐδήλωσα καὶ προχθὲς εἶναι ἀναμφισβήτη-
το, ἐξακολούθησε ὁ Βένς ὅτι ὁ μικρὸς Ἰακώβος καὶ ἡ μη-
τέρα του ἐκτυπλήθησαν ἀπὸ τὸ πολὺ στενὸ περιβάλλον των.
Ἔτσι συγκεντρώνοντας αὐτὰ τὰ 9 ὀνόματα, ἔχω τὴν ἐν-
τύπωσιν ὅτι ἔκλεισα τὸν κύκλον.

Καὶ τοῦ ἔδωσε ἕναν κατάλογον τῶν ὀνομάτων αὐτῶν.
Ὁ κ. Μπίρ τὸν ἐδιάβασε.

—Πολὺ καλὰ, ἐπεδοκίμασεν. Ἀλλὰ τώρα πρέπει, νὰ ἐ-
ξετάσωμεν μιά—μιὰ, κάθε περίπτωση. Μιλήστε μου γιὰ τὸν
κ. Ζωπέν, ὁ ὁποῖος χάρις σὲ σὰ, συνελήφθη χθὲς βράδυ.
Γνωρίζομεν ὅτι εἶναι ἕνας ἀρχιεκβιαστής, ἀλλὰ εἶχε
συμφέρον...

—Γιὰ τὸν θάνατον τῆς κ. Ρουβέτ; Αὐτὸ ἐξαρτᾶται. Εἶχε
ἕνα ἀσφαλὲς μέσον νὰ ἐκβιάζῃ συνεχῶς τὴν γυναῖκα αὐ-
τῇ κι' εἶχε κατορθώσει νὰ τῆς ἀποσπᾷ τεράστια ποσὰ
χάρις σ' ἐς ἐπιστολῆς τοῦ ἄλλοτε συζύγου τῆς, τὴς ὁποί-
ας ἀπειλοῦσε διαρκῶς ὅτι θὰ ἐδημοσίευε. Οἱ ἐπιστολῆς αὐ-
τὲς ἦσαν τέτοιαις φύσεως ὥστε νὰ διαβάλλουν τὴν κ. Ρου-
βέτ, στὸν Κάρολον Φέλντουμ καὶ νὰ τὴν μειώσουν στὰ μά-
τια τοῦ παιδιοῦ τῆς. Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἀπειλοῦσε τὸν
Ζωπέν νὰ τὸν καταγγείλῃ στὴν ἀστυνομία, καὶ κατὰ τὸν τε-
λευταῖον καιρὸν πολλὰς βίβλους σκηνῆς εἶχον λάβει χώραν
μεταξύ των. Ὁ Ζωπέν ἀνῆκε στὴν κατηγορίαν τῶν ἰσχυ-
ρῶν ἀνθρώπων. Εἶχε πεποίθησιν στὴ δύναμιν τῆς ἐπιβολῆς
του καὶ ἔτσι δὲν ἦτο εὐχαριστημένος μὲ τὸ νὰ χορεύῃ στὸ
ταψὶ τῆς κ. Ρουβέτ, ἀλλὰ ἄρχισε νὰ προβάλῃ ἀξιώσεις
νὰ τὸν παντρευθῇ. Ἡ κυρία Ρουβέτ κατάρθωσε τέλος νὰ
ἐλευθερωθῇ ἀπ' αὐτὸν, τὴν προηγουμένην τοῦ θανάτου τῆς
μὲ τὸ ν' ἀγοράσῃ τὴς ἐπιστολῆς μὲ μιά ὁλόκληρη μικρὴ
περιουσία.

—Ὁ Ζωπέν ἔχει τὸ ἄλλοθι;

—Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Ἰσχυρίζεται ὅτι πέρασε
τὸ ἀπόγευμα καὶ τὴν βραδυὰ τῆς 14 μὲ τὴν
συντροφίαν ἐνὸς φίλου του, καὶ αὐτὸς τὸ ἐπε-
βεβαίωσε. Ἀλλὰ πρόκειται περὶ ἐνὸς ὑποκει-
μένου ἀρκετὰ ὑπόπτου καὶ ἀρκετὰ ἐπιβαρυ-
μένου. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς συναίτους τοῦ
ἀσφαλῶς. Δὲν μποροῦμε νὰ βασισθῶμεν στὴν
εἰλικρίνειάν του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μπορεῖ
νὰ ἐξηγοράσῃ καὶ αὐτὸ δὲν μετέκλῃσσει κα-
θόλου. Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ συνεπεράνα ἀπὸ δσα
μοῦ εἶπε ὁ κ. Φέλντουμ.

—Ἦθελε νὰ ξανοπάρῃ τὴς ἐπιστολῆς;

—Μάλιστα. Γιὰ νὰ τὴς δώσῃ στοὺς Λε-
πάρμ, ποὺ θὰ τὴς ἐπληρώσαν ἀκριβὰ ἀφοῦ ἦταν
τοῦ ἀδελφοῦ των.

Μένει τώρα νὰ μάθωμε γιατί ὁ Ζωπέν θὰ
σκοτώνει. Ἰσως ἀπὸ τὸ φόβο μήπως καταγ-
γελῇ ἰσως ἀκόμα νὰ μπῇκε στὴ βίλλα γιὰ
νὰ ξαναπάρῃ τὴς ἐπιστολῆς καὶ νὰ σπράξῃ
τὴν κ. Ρουβέτ ποὺ τὸν εἶδε, κι' ἐκεῖνη νὰ
κτύπησεν στὸ τραπέζι. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ σκο-
τώσῃ τὸ παιδί μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐνοχοποιήσῃ
στὰ μάτια τῆς μητέρας κάποιον ἄθῶον, τὸν
ὁποῖον θὰ ἐξεβίαζε νὰ τοῦ πάρῃ χρήματα
γιὰ νὰ τὸν σώσῃ.

—Σταθῆτε! εἶπε ὁ κ. Μπίρ. Καὶ ἐξηγῇ-
στε μου κολλίτερα αὐτὰ ποὺ ἐμάθατε γιὰ τὸν
Λουαζί.

—Εἶναι πατέρας μιδσκορούλας ποὺ πέθανε
γιὰτὶ ἔπρεπε ἀπὸ μιά κούνια, ἀπὸ λάθος τοῦ
μικροῦ Ἰακώβου Ρουβέτ, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπαί-
ζανε μαζί. Αὐτὸ μὲ διαβεβαίωσε ὁ κ. Λουαζί.

—Κι' ἔχετε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι αὐτὸς ὁ ἄν-
θρωπος θάφθανε νὰ σκοτώσῃ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ;

—Ἐχω τὴν πεποίθησιν ὅτι, ναί.

—Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτί
διπλωμένο στὰ τέσσερα καὶ τοῦ τῶδωσε. Ὁ κ.
Μπίρ ἐδιάβασε.

«... Αἱ ἡμέραι, οἱ ἡμέρες, τὰ ἔτη περιοῦν
μελίκτα. Ἀλλὰ ἡ ἀπειλὴ παραμένει. Σεῖς γὰρ
λάτε, τολμάτε νὰ γελᾶτε ἀκόμη καὶ ἡ εὐτυχία
σὰς ἀνῆκει. Θάρρῃ ἐν τούτοις, μιά μέρα ποὺ
θὰ μαραθῇ. Φυλαχθῆτε! Δὲν ἔλθουσιν οὐδὲ τίποτα. Θάλαθα
μιά μέρα ὅπου τὸ πᾶν δὲν θὰ εἶναι παρὰ στάχτη...»

—Αὐτὸ, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, εἶναι
γράμμα ἐνὸς ἀνισορρόπου.

—Ἐνὸς μανιακοῦ! ἀπήντησε ὁ ντετέκτιβ. Κι' ὁ χαρα-
κτὴρ τῆς ἐπιστολῆς, εἶναι ὁμοῖος μὲ τὸν χαρακτὴρα τοῦ

ταμείου τῆς Τριπέξης Μπιραμποῦ, τοῦ Λουαζί. Χθὲς ἐμί-
λησα μαζί του ἐπὶ μιά καὶ πλέον ὥρα, καὶ δὲν ἐδυσκο-
λεύθη καθόλου νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀπὸ μιάς τριετίας, ἦτοι
ἀπὸ τοῦ τυχαίου θανάτου τῆς κόρης του, εἶχε βυμβαρδίσει
τὴν κυρίαν Ρουβέτ μὲ ἀπειλές. Ὁ κ. Λουαζί ἦταν θυμώδης,
βίαιος καὶ ἡ ἐκδίκησιν φαίνεται νὰ τοῦ δημιούργησεν μιά
ἐμμονὴν ἰδέαν. Ζῇ μὲ τὸ μῖσος. Στὸ γραφεῖο μιλάει μόνος ἀ-
νασπῶντας τὰ παρὰπὸνά του, καὶ παρέχει τὴν ἐντύπωσιν
μανιακοῦ ποὺ μαλώνει μὲ τὸν ἑαυτό του. Ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν
ἔχει κυριεύσει ὁλόκληρον, αὐτὴ καὶ μοναχὰ αὐτὴ, σὰν ἕνας τε-
ρατώδης κακῖνος τοῦ πνεύ-
ματος.

—Τότε γιὰτὶ ἡ κυρία Ρου-
βέτ τὸν θυμήθηκε στὴ διαθή-
κῃ τῆς;

—Ἀπὸ εὐσπλαχνία. Ποιὸς
καλλίτερα ἀπ' αὐτὴν θὰ μπο-
ροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴς παρα-
κρούσεις ἐνὸς ἀπελπισμένου
πατέρα καὶ νὰ τοῦ συγχωρήσῃ
τὸν πόνο του; Κι' ἂν τοῦ ἀφη-
σεν μικρὸ κληροδόχημα, αὐτὸ
τόκανε γιὰτὶ ὁ μικρὸς Ἰακώβος
δὲν ἦταν καθόλου ὑπεύθυνος
γιὰ τὸ δυστύχημα ποῦ γινε.

—Ὁ κ. Λουαζί ἔχει ἄλ-
λοθι;

—Ὅχι! Δὲν ἐπῆγε σ' ἡν
τράπεζα τὸ ἀπόγευμα τῆς 14.
Ἐξήτησε καὶ τοῦδωσαν ἄδεια
μισῆς ἡμέρας, γιὰ νὰ πᾶν νὰ ἐ-
πισκεφθῇ τὸν ἀδελφόν του ποὺ
κατοικεῖ στὸ Μπρίζ.

—Παράξενη σύμπτωσις!

—Τόσο περισσότερο παρά-
ξενη, γιὰτὶ ἐκεῖνος ἀπουσίαζε
ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἂν καὶ ὁ κύ-
ριος Λουαζί τοῦστεῖλε μιά ἐπι-
στολή, μὲ τὴν ὁποῖαν τὸν προ-
ειδοποιούσε γὰ τὴν ἐπίσκεψιν.
Ἡ ἐπιστολὴ ἐβράδυνε, γιὰτὶ τὸ ταχυδρομεῖον εἶχε
φύγει.

—Εἰς τρόπον ὥστε...;

—Εἰς τρόπον ὥστε δὲν βρῆκε τὸν ἀδελφόν του καὶ
οὔτε μπορεῖ νὰ παρουσιάσῃ ἕνα μάρτυρα γιὰ ν' ἀποδείξῃ
τὴν ἐκείνου τὸ ἀπόγευμα. Ἰσως νάχουμε τὸ δικαίωμα
νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐστάλη ἔτσι καθυστερημένη
γιὰ νὰ θολώσῃ τὰ νερά.

—Ἄς ἐξομῶμεν στὸν τέταρτο ὑπόπτο, τὸν Ὀνορέ Λεβα-
σκότ, τὸν μαίτρ ντ' Ὀτέλ. Ὁμολογῶ ὅτι μοῦκανε τὴν ἐντύ-
πωσιν ἀνθρώπου ἀφοσιωμένου καὶ πιστοῦ. Βρῆκατε τίποτε
ἐναντίον του;

—Εἶναι συμπαθητικὸς, σύμφωνος. Ἀλλὰ—υπάρχει ἕνα
«ἀλλὰ»—τὴν ἡμέραν τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ξέρετε, ἀπεμα-
κρύνθη ἀπὸ τὴν βίλλα μαζί μὲ τὴν καμαριέρα, ἀπὸ ἕνα
αυστηριώδες τηλεφώνημα. Λοιπὸν δὲν ἐπῆγαν καὶ οἱ δύο
μαζί στὸ ραντεβού.

—Εἶναι ἀλήθεια. Κι' ἐμάθατε γιὰτὶ ἐχωρίσθησαν;

—Γιὰτὶ φαίνεται πὼς ὁ γέρω—υπηρέτης εἶχε νὰ κάνῃ
κάποια ἄλλη δουλειὰ καὶ ἐπωφελέθη αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας.
Ἐμαθα ὅτι ἔπρεπε νὰ πᾶν ἕνα πακέτιο σὲ κάποιον φίλιν
τῆς κ. Ρουβέτ. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ πᾶν καὶ νὰ ἔλθῃ μὲ τὰ πόδια,
ὁ ἄνθρωπος μας, μποροῦσε νὰ πάρῃ ἕνα ταξί, καί...

... Θὰ εἶχε τὸν καιρὸ νὰ πᾶν στὴν βίλλα προτοῦ πᾶν
νὰ βρῇ τὴν θαλαμηπόλον στὸ ὄρισμένον μέρος.

—Φυσικὰ ἐπανέλαβε ὁ κ. Μπίρ. Ἐξετάσατε νὰ βρῇτε
ποιὸς ἔστειλε τὸ τηλεφώνημα;

—Μάλιστα.

—Καί;

—Γιὰ μιά στιγμή ἐπίστευσα ὅτι τὸ ἔστειλε ὁ Κάρολος
Φέλντουμ. Ἀνεκάλυψα πράγματι ὅτι μετεχειρίσθη τὸ τη-
λέφωνον ἐνὸς καφενεῖου κοντὰ στὸ σταθμὸ, πρὶν πάρῃ τὸ
τρίνο τὸν 3 καὶ 5 γιὰ τὴς Βρυξέλλας. Τὸν ρώτησα γι' αὐ-
τὸ καὶ μοῦ ἀπήντησε ὅτι ἐτηλεφώνησε σ' ἕνα ἀνθοπώλην...
Τὴν στιγμήν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ τοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ
στελῇ μερικὰ τριαντάφυλλα στὴν κ. Ρουβέτ. Φυσικὰ ἐξη-
κρίβωσα δὲν αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Ὁ ἀνθοπώλης ἔχασε τὸ
σημείωμα τῆς παραγγελίας, καὶ ἔτσι τὰ τριαντάφυλλα ἐ-
φθασαν στὴν βίλλα τὴν μεθεπομένην. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ

ἄλλοι οἱ ἄλλοι ὑπόπτοι εἶχαν τὸ μέσον νὰ τηλεφωνήσουν
ἐκτὸς ἐνός. Οἱ φιλοξενούμενοι τῆς βίλλας δηλαδὴ, ὁ Μάξ
Χαρτόγκ, ἡ Κλεμάνς Μπίλ καὶ ἡ κυρία Νεκτίν μποροῦσαν
νὰ χρησιμοποιοῦσαν τὸ τηλεφώνον, τὸ ὁποῖον βρίσκεται
στὴν κρεββατοκάμαραν τῆς κ. Ρουβέτ καὶ νὰ καλέσουν
τοὺς ὑπηρετάς στὸ ἄλλο πούειναι στὸ ἰσόγειο.

—Ἀκριβῶς. Ἀλλὰ, τοῦλάχιστον, αὐτὸ τὸ τηλεφώνημα
δὲν ἀποδείκνυει τὴν ἀθωότητα ἐκείνου ποὺ τὸ ἔλαβε;

—Ὅχι! Γιατὶ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἴη ἐφώνησαν.

—Χμ! Τότε ὁ Ὀνορέ καὶ ἡ
θαλαμηπόλος θὰ εἶναι συνέν-
νοχοι;

—Ἀκριβῶς. Τίποτε τὸ ἀδύ-
νατον, οὔτε καὶ τὸ ὅτι ὁ μαίτρ
ντ' Ὀτέλ μπορεῖ ν' ἀνέθεσε σὲ
κάποιον συνέννοχον νὰ τὸν κα-
λέσῃ στὸ τηλεφώνον, μὲ τὸν
σκοπὸν νὰ παραπλανήσῃ τὴν
ἀνάκρισιν καὶ νὰ δημιουργήσῃ
ἕνα ἄλλοθι.

—Εἶσατε τρομερὸς φίλε μου.
Πιστεύω ὅτι οὔτε ἕνα παιδί βυ-
ζανιάρικο δὲν θὰ εὕρισκε χά-
ριν σὲ σὰς.

Ὁ Βένς ἐμειδίασε.

—Ἐ! Καὶ τί θέλετε λοι-
πὸν; Πολλοὶ εἶχαν συμφέρον,
ἄλλοι ἀπὸ τὸν θάνατον τῆς κυ-
ρίας Ρουβέτ καὶ τοῦ παιδιοῦ
τῆς, ἄλλοι ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ
ἐνός καὶ γι' αὐτὸ μελετῶ ὅλα
τὰ ἐνδεχόμενα. Ὅλοι αὐτοὶ θὰ
μποροῦσαν νὰ εἶναι ἐνοχοὶ γι-
ατὶ ὅλοι εἶχαν τὸ συμφέρον καὶ
τὰ μέσα νὰ σκοτώσουν. Καὶ δι-
ερωτῶμαι π. χ. ἂν ὑπάρχῃ
ἕνας ἡ δύο φονεῖς. Ποιὸς μᾶς
λέγει ὅτι ὁ Μάξ Χαρτόγκ καὶ
ἡ Κλεμάνς Μπίλ δὲν ἐνήργη-
σαν σὰν συνέννοχοι, ὁ ἕνας ἐπι-
φορτισμένος μὲ τὸ παιδί, καὶ

ὁ ἄλλος μὲ τὴν μητέρα;

—Ὁ κ. Μπίρ ἐκούνησε τὸ κεφάλι!

—Ἐρχονται στιγμὲς ποὺ νομίζω ὅτι δὲν ἔχομε προχω-
ρήσει περισσότερον ἀπὸ ὅσον τὴν πρώτη ἡμέρα.

—Βγῆτε ἀπὸ τὴν πλάνην. Σὲ λίγο θὰ ἴδωμε καθαρώ-
τερα. Ἔτσι, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐλατήρια, νομίζω ὅτι τὰ ἔφερα
ὅλα στὸ φῶς.

—Γιὰ τὴν κ. Νεκτίν δὲν μοῦ εἶπατε τίποτε. Τὴν ἀφήνε-
τε ἔξω;

—Μιά χριτωμένη γυναικοῦλα, ποὺ ἔφθασε μέχρι τοῦ
σημείου νὰ μοῦ προτείνῃ τὴν συνεργασίαν τῆς. Ἐνδιαφέ-
ρεται πολὺ γιὰ τὸν Μάξ Χαρτόγκ, πιστεύω νὰ σὰς ἔκαμε
νὰ τὸ καταλάβετε καὶ δὲν πιστεύω νὰ πατώμαι τόσο. Θὰ ἤ-
θελε εὐχαρίστως νὰ προξενήσῃ πολλὰς ἀνησυχίας στὴν
ἀντίζηλόν τῆς. Καὶ ἔτσι κατὰ τὴν πρώτην μου ἐπίσκεψιν στὴ
βίλλα τὴν χρησιμοποίησα ὡς ὄργανον ἀφοῦ τὴν ἀφήσα νὰ
ἐννοήσῃ ὅτι ὑποπτεύομαι τὴν Κλεμάνς Μπίλ.

—Δὲν ἀνεκαλύψατε τίποτε ἐναντίον τῆς μέχρι τῆς
στιγμῆς;

—Ὅχι τίποτε.

—Καὶ κατὰ τῶν Λεπάρμ;

—Οὔτε καὶ ἐναντίον των!

—Δὲν εἶχαν κανένα συμφέρον γιὰ τὸν θάνατον τῆς κ.
Ρουβέτ;

Δὲν φαίνεται—ἀλλὰ εἶχαν γιὰ τὸν θάνατον τοῦ παιδιοῦ.
Δὲν βρίσκετε περίεργον ὅτι ὁ παπποὺς πέθανε λίγες ὥ-
ρες ἀργότερα ἀπὸ τὸν ἑγγονόν; Ἄν εἶχε πεθάνει λίγες
ὥρες γρηγορώτερα, ὁ Οὐμβέρτος καὶ ὁ Βίκτωρ Λεπάρμ,
θὰ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ἀφήσουν ὁ καθ' ἕνα τους σε-
βαστὸ ποσόν, τῆς πατρικῆς κληρονομίας, στὸν μικρὸν Ἰα-
κώβον, ἢ στοὺς κληρονόμους του.

—Ἀλήθεια. Ὁ κλητὴρ Μαντάλ μοῦ ἔστειλε χθὲς τὴν
ὁριστικὴν τοῦ ἐκθέσε.

—Ἄ, καὶ τί λέγει;

—Ὁ θάνατος τοῦ μικροῦ Ἰακώβου, συνέβη κατὰ τὴς 5
τὸ ἀπόγευμα περίπου καὶ πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴ δηλη-
τηρίασιν ἀπὸ τὰ μπομπόνια. Συνεπῶς ἦταν πεθαμένος ὅταν
ἐκρεμάσθη στὸν κήπο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΙΟΥΜΟΡ

Μιά βραδυά ο Ναπολέον παρακολουθούσε την προεμιέρα ενός έργου του μουσικοσυνθέτου Πάερ. Στο τέλος της παραστάσεως ζήτησε να διηγήσει το συνθέτη, αλλά αντί για κομπλιμέντα του είπε απότομα :
—Υπερβολικός!... θόρυβος!... "Υπερβολικός θόρυβος!" Η μουσική σας ίσως να είναι καλή, αλλά δεν το πιστεύω γιατί με κοιμίζει.

—Τόσο το χειρότερο για τη Μεγαλειότητά σας! Έκανε ο καλλιτέχνης υποκλινόμενος με σεβασμό.

***

Τόσος πολύς κόσμος έτρεξε στην προεμιέρα του «Τόμας Μόρους» του ντε λα Σέρρ, ώστε 4 θυρωροί πέθαναν από ασφυξία! Αυτό το γεγονός έκανε τον ντε λα Σέρρ να πη :

—Δεν θα όμολογήσω ότι ο Κορνέιγ είναι ανώτερός μου παρά μόνο αν κάνη 5 θυρωρούς να πάνε από ασφυξία, την ίδια μέρα.

***

«Επειτα από μία θοριαμβευτική επανάληψη της «Χήρας του Μαλαμπάρ» ο συγγραφέας της Λεμμιέρ, μεθυσμένος από την επιτυχία του, φώναξε στο σπίτι ενός φίλου του, δείχνοντας τη γραμμά του σε μία προτομή του Βολταίρου :

—Αχ! κατεγάρη! θα ήσουν πολύ ευχαριστημένος αν είχες γράψει τη «χήρα μου»!

***

«Επειτα από τη θεατρική παράσταση όπου ντεμπούταρισε η χαριτωμένη Άνριέτ Σόνταγκ κάποιος νεαρός έπλεξε με ένθουσιασμό το έγκλημα της τέχνης και πρό πάντων της όμορφιάς της. Ένας φίλος του τσίμπησε να παρατηρήσει πως πραγματικά η Άνριέτ ήταν πολύ χαριτωμένη αλλά πως το ένα μάτι της ήταν λίγο πιο μικρό από το άλλο.

—«Το ένα μάτι πιο μικρό!» φώναξε ο ένθουσιώδης θαυμαστής της. Δεν πρόσεξε καθόλου καλά. Ίσα—ίσα που το ένα είναι πιο μεγάλο από το άλλο!

***

«Η κόρη.—Μα μαμάκα μου, άδικα υποπτεύεσαι τον Άλέκο. Οι σκοποί του είναι άγνοιο. Μου δοκίμει πως δε μπορεί να ζήσει χωρίς έμένα και πως εγώ είμαι το φως των ματιών του...»

«Η μαμά.—Α! Γι' αυτό λοιπόν κατεβάσει το φως της λάμπας όταν είστε μόνοι σας στο σαλόνι ;

***

«Η κυρία.—Άκουσε Μαρούλα! Θέλω να μου πης καθαρά όλη την αλήθεια! Αυτός ο πυροσβέστης που του μιλούσες τώρα δά στην πόρτα, είναι εξάδελφός σου ;

«Η Μαρούλα.—Όχι ακόμα, κυρία, αλλά έλπίζω να γίνει πολύ σύντομα.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

«Η έρωτευμένη νέα και ο μηχανοδηγός. Έεροκήρυξ διαρκήκης. Ένας μικρός χειρουργός. Μία πρωτότυπη δέση.

«Εδώ και λίγο καιρό, σε μίαν Αμερικανική σιδηροδρομική εταιρία, συνέβη ένα ρομαντικό επεισόδιο υπό τις ακόλουθες εξαιρετικές συνθήκες : Ένα κορίτσι που κατοικούσε σ' έναν απομακρυσμένο σταθμό, αγάπησε παράφορα έναν νόστιμο μηχανοδηγό του έξπρες της γραμμής. Οι στιγμές όμως που βλέποντουσαν ήσαν... άστραπιαίες, όσο δηλαδή διαρκούσε το πέραςμα της άμαξοστοιχίας. Αυτό το βάσανο, φυσικά, δεν μπορούσε να κρατήσει για πολύ και μία μέρα η έρωτευμένη νέα σοφίστηκε και έβαλε σ' ενέργεια ένα παράτολμο και επικίνδυνο σχέδιο :

Τό έξπρες θα περνούσε σε λίγο. Την ώρισμένη, λοιπόν, ώρα η νέα, έγκατέλειψε το σπίτι της και μ' ένα κόκκινο φανάρι στο χέρι πήγε και περίμενε με αγωνία στις γραμμές. Καμιά φορά τό έξπρες φάνηκε. Ο μηχανοδηγός μόλις διέκρινε μέσα στο σκοτάδι το κόκκινο φως τρομοκρατήθηκε και μ' ένα ταχύ χειρισμό του, η άμαξοστοιχία σταμάτησε...

Φαντασθήτε όμως την έκπληξή του όταν είδε ν' ανεβαίνει απαθέστατα, πάνω στην μηχανή, η έρωτευμένη νέα και με δάκρυα στα μάτια να του ζητά συγγνώμη γα την τρέλλα της αυτή...

Ο μηχανοδηγός τόσο πολύ θάναμσε την τόλη της, ώστε άπάντωντάς την της πρότεινε να την παντρευτή, ενώ τό τραίνο έξακολούθησε τη πορεία του με ταχύτητα 60 χιλιόμετρων.

***

«Η ευσέβεια, ή θρησκοληψία και τά πλούτη μαζί, βοηθούν τους κλέφτες να ξεφεύγουν από τά χέρια της Δικαιοσύνης.

Σε μιά Νοτιοδυτική Κομητεία της Αγγλίας ζούσε ένας έεροκήρυξ με ευγενικό παρουσιαστικό, ο οποίος δσάκις από το άμβωνος έκήρυττε τον λόγο του Θεού προκαλούσε τον θαυμασμό και τον σεβασμό σε όλους τους πιστούς χριστιανούς.

Σ' έναν έρανο που επερόησε για την άνεγερση μιάς εκκλησίας, ο ευσέβης αυτός έεροκήρυξ έδωσε πρώτος 100 λίρες, κι' όταν μαζεύτηκαν 3.000 λίρες τίς έβαλε στην τσέπη του κι' έλαξε επάγγελμα. «Έγινε γκαρσόνι σ' ένα μπάρ του Λονδίνου!

Αργότερα, τά θύματά του, πληροφόρήθηκαν ότι ο έεροκήρυξ αυτός ήταν ένας κοινός λωποδότης με πολλές διαρρήξεις και άπάτες στο ένεργητικό του.

***

Στην Αμερική, ένα παιδάκι ήλικίας πέντε χρόνων, είναι διάσημος χειρουργός. Από την κοιλία, του άκόμα τό παιδάκι αυτό, που ονομάζεται Ούγκο

Στέν σπούδαζε άνατομία κι' έπαιζε με τά κόκκαλα, όπως άλλα παιδιά παίζουν με τους βόλους.

Η μόνη διασκέδαση του μικρού αυτού έπιστήμονος, είναι να έπισκέπτεται τά διάφορα χειρουργικά εργαστήρια και να παρακολουθή τς έγχειρήσεις μαζί με τον πατέρα του, που είναι κι' αυτός φημισμένος χειρουργός.

***

Τά «τρυποκάρυδα», τά άκακα αυτά πουλάκια, ή παράδοση τά κατηγορεί σε μερικάς έπαρχίες της Αγγλίας για την παρακάτω προδοσία:

Όταν βασιλεύσε ο Γουλιέλμος ΙΙΙ και ο στρατός του είχε κατσικηνώσει σε μιά κοιλάδα, μερικά άπ' αυτά τά πουλάκια πέταξαν πάνω σ' ένα σ' ένα τύμπανο όπου ύπηρχαν μερικά ψυχούλα... Ο ήχος των ραμφισμών τους ζύπνησε τότε τον φρουρό που κοιμότανε κ' αυτή ή άφύπνιση στάθηκε ίκανή να σώσει όλο τό στρατεύμα από τή νυκτερινή έπιδρομή που έτοίμαζε ο αντίπαλος βασιλεύς Τζέιμς ο ΙΙ.

Από τότε οι Σκωτσέζοι, τά τρυποκάρυδα τά θεωρούν προδότες.

***

Σε μιά έφημερίδα της πόλεως Γιοχάνεσμπουργ, στην Αφρική, δημοσιεύθηκε τον περασμένο μήνα ή παρακάτω περίεργη άγγελία:

«Πλουσία οικογένεια, αποτελούμενη από 13 άτομα, ζητεί μορφωμένο κύριον, ο οποίος να παρακάθεται στο τραπέζι ως 14ος. Μισθός ίκανοποιητικός. Συστάσεις άπαραίτητοι».

Ο ευτυχής που θα πήρε αυτή την πρωτοφανή όσο και πρωτότυπη θέση—και θα παρουσιάστηκε σίγουρα χιλιάδες υπεψήφιοι—έξασφάλισε τροφή και μισθό, χωρίς να κάμη τίποτα.

***

Ένα ρολόι που ούδέποτε κουνιζέται με τον γνωστό τρόπο, έπινοήθηκε και πλασαρίστηκε από ένα έργοστάσιο της Τσεχοσλοβακίας.

Είναι γνωστό με την όνομασία «ράδιο—ρολόι» και κουνιζέται έξ απόστάσεως 500 μιλίων, χάρις σ' ένα ραδιοφωνικό μηχανήμα που έπηρεάζει τό έλατήριο του.

***

Ένας άμερικανός άεροπόρος κατάρθωσε να φωτογραφίση από ένα ύψος 6.900 μέτρων κι' από μιά όριζοντία απόσταση 331 μιλίων, την κορυφή του όρους Σαστά των Ηνωμένων Πολιτειών.

Τό κατάρθωμά του αυτό άποτελεί ρεκόρ στα φωτογραφικά χρονικά.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Οργανισμοί και διαίτα. Ο φόβος του θανάτου. Τι μάς ωφελεί και τί μάς βλάπτει.

Ο άνθρωπος, γνωρίζων ότι μίαν ήμεραν θα άποθάνη, αγαπά την ζωήν. Αντιπάσης θυσίας. Ο γέρον ξυλουργός του μύθου του Λαφονταίν, όταν ο θάνατος τον όποιον έπε, καλέσθη διά να τον άπαλλάξη από τά δεινά του, ένεφανίσθη ένώπιόν του τον παρεκάλεσαν όχι πλέον να τον πάρη, αλλά μόνον να τον βοηθήση να τοποθετήσθι το φορτίο των ξύλων στους ώμους του.

Εάν ο βίος ήτο ευχάριστος άλλοτε, σήμερα είναι περισσότερο και θα είναι περισσότερο ακόμη αύριον, έφ' όσον ή Έπιστήμη θέτει τόσα θέληγρητά ένώπιον της ζωής. Και εις την αυξάνουσαν αυτήν άποστήρφην προς τον θάνατον όρχειλονται σήμερα άφ' ένόος αισιατιστικά, κατά τάς όποιάς οι άνθρώποι είναι περισσότερο μακριά σήμερον, ένω συμβαίνει τό αντίθετον και αι ειαφοροι θεωρίας προς έξασφάλισιν μακροβιότητος, αι όποιαι δυστυχώς, δεν άπ όσων τάποτε θετικόν. Παρά την πρόδον της Έπιστήμης, ο μέσος όρος της ζωής ήλαττώθη κατά την τελευταίαν ιδίως χιλιετηρίδα, διότι ή ζωικότης του ανθρώπινου οργανισμού έλαττοῦται. Και οι λόγοι είναι πολλοί.

Ένας πρόχειρος ύπολογισμός.

Οι παράγοντες που έξασκοῦν επίδρασιν επί της μακροβιότητος είναι έσωτερικοί και έξωτερικοί. Έσωτερικοί είναι ή κληρονομικότης, ή όποία μεταβιβάζεται από γενεάς εις γενεάν την μακροβιότητα ή τό αντίθετον. Υπάρχουν πλείυτα παραδείγματα οικογενειών, αι όποιαι έχουν τάσιν εις τό να ζουν πολύ ή όλίγον, και ή στατιστική δίδει τό έξής κανόνα. Λέγεται ότι, προσέγοντες τά έτη των γονέων και των πατέρων και μητέρων των γονέων μας και διαιρούντες τον άριθμόν διά το 6, θα έχωμεν κατά προσέγγισιν τον άριθμόν των έτών της ζωής μας, εάν ο θάνατος πρόκειται να είναι φυσιολογικός και όχι βίαιος.

Η κληρονομικότης μεταβιβάζει προς έξασφάλισιν της μακροβιότητος, ιδιότηας εις όλα τά όργανα και εις τό νευρικό σύστημα, τό όποτον κυβερνά τον οργανισμόν. Μέχρι του 35ου έτους άνθιστανται οι έχοντες προδιάθεσιν προς φυματίωσιν. Μετεξεί των 60 και 70 άποθνήσκουν οι κληρονομίαντες καόν σύστημα της κυκλοφορίας του αίματος. Υπάρχει όμως, άνεξαρτήτως τούτου μία κρίσιμος ήλικία διά τον άνδρα και την γυναίκα, ή μεταξύ 45—55 έτών, και ή όποία εις πολλούς οργανισμούς είναι περισσότερο κρίσιμος.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ένας διηγείται εις κάποιο καφενείο των Χαυτείων τό άνδραγάθημά του, που είχε κατορθώσει, μόνος του από μίαν συμμορίαν έξ κακούργων να φρονέση τους δύο και να συλλάβη τους τέσσαρας :

—Αμα τους είδα, λέγει τρέχω και επάνω τους! είχον δύο πιστολιές και σκοτώνω τους δύο, έπειτα περικυκλώνω τους άλλους και τους αναγκάζω να παραδοθουν...

***

Ένας νέος σπάταλος πρώτης τάξεως, άφου κατέφαγε τά χοήματά του, έδανείσθηκε μεγάλα ποσά από Έβραίους τοκογλύφους, βασιζόμενος εις την έλπίδα ότι θα έκληρονομούσε έναν άκροον θεϊον του. Αλλά έξαφνα έμαθε ότι ο θεϊός του άπέκτησεν υϊόν.

—Αλλοίμονον, ειπε μετά πικρίας, αυτό τό παιδί είναι άληθινός Μεσσίας! ήλθε στον κόσμο προς δλεθρον των Έβραίων!

Μία έπαρχιακή έφημερίδες έγραψε στο έφθρον της τά άκόλουθα θαυμάσια :

«Οι μόν λέγουν ότι ο ληστής Καραχούστος έφρονεύθη, οι δε ότι ζή! το καθ' ήμας δεν πιστεύομεν ούτε τό έν, ούτε τό άλλο και νομίζομεν ότι ευρισκόμεθα έν τη άληθεία».

***

Ο Πολύβιος Δημητρακόπουλος, ο όποιος ποικιλοτρόπως έπαρουσίασε τό ευζωνάκι εις την ποιήσιν του, έχει γράψει και ένα χαριέστατον άνοιξιάνικο ποίημα «Τό χελιδόνι». Τό παραθέτομε

Καλούς του χελιδονόνι πουρθεν πάλη
Κ' ιδώ με τη γλυκεία του τη λαλιά,
Καλούς του χελιδονόνι, που προβάλλει,
Χαλιεοντάς την προυώτη του φουληά.

Καλούς του του άγέραστου του π'λί.
Ουόπου τραγδάει κι' άφήν' τη κουτσουλιά (του

Κι' άφ' την σκαπην άπάνου την ψηλή
Κι' άπου του παναθού, παρά κάτω.

Έέλ' άπου δού οι π'λί μου χαρουπόν,
Κ' ή θέσι σου ή παλην σε περιμένει,
Έέλ' άπου δού να διης κι' να σου είπω
Που σούχου τη φολή σου φυλαχμένη.

Έέλα του λ' πούν κι' πέταξε κονιάμας
Κη κάθισε τραγούδια να μάς λίες,
Να βροθμ' έμεις μαζί σου τη χαρά μας
Κι' σού... τίς περσινές σου κουτσουλίες.

***

Όταν επί Χαρίλαου Τριζούπη έγινοντο τά εγκαινία κάποιας σιδηροδρομικής γραμμής, ο δήμαρχος είχε επιφορτισθί να έκφωνήση λόγον. Εφάρσε τά γυαλιά του, έβρεξε, τρέξε φορές και ήσυχσε :

—Γνωρίζετε, κύριοι, ότι τά άγαθά της συγκοινωνίας είναι μεγαλύτερα από της μη συγκοινωνίας...

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

-Τριαντάφυλλα ! Ώραϊα τριαντάφυλλα !
Με το πανεράκι στο χέρι, έγύριζε στις λεωφόρους της Μονμάρτρης διαλαλώντας το έμπόρευσμά της με την κρυστάλλινη φωνή της.
Λεπτή, ώραϊα μόλις δεκαέξη χρονών η Γενεβιέβη, είχε ένα ώραϊο παρουσιαστικό, κι' έτσι σεμνή κι' αγαθή όπως ήταν, είχε κερδίσει το σεβασμό και την εκτίμηση των θαμώνων του πολυθρόνου εκείνου κέντρου των διασκεδάσεων, του έρωτος και της νεότητας.
Δεν φοβότανε ν'ε πουλάη άνθη τις νύχτες μπροστά στα καμπαρέ ή στις πόρτες των ντάνσιγκ. Δεν ήταν δειλή, άλλ' ούτε κι' ανόισχυνη. Της έφτανε νάειναι ένα καλό κορίτσι, χωρίς φόβο.

Τόν Γιάννη τόν συνήντησε για πρώτη φορά στην γωνιά της οδού των Μαρτύρων και της λεωφόρου Ροσιουσάρ, όπου διαλαλούσε με τη δυνατή φωνή του τα πορτοκάλια του.

Ο Γιάννης ήταν είκοσι έτων κι' άρκετά τολμηρός.

— Καλώς την δημοφιλή ανθοπώλιδά ! της είπε. Πώς πάει η δουλειά ;

— Όχι άσχημα, σάς ευχαριστώ ! απάντησε μ' ένα γλυκό χαμόγελο που τόν έτάραιε. Και πρέπει νά πηγαί νη καί γιατι έχασα πέρυσι τη μητέρα μου κι' έχω τόν πατέρα μου άρρωστο.

Κι' απομακρύνθηκε διαλαλώντας τα τριαντάφυλλά της.

Την άλλη μέρα ο Γιάννης έγινε πιο τολμηρός.

— Καλημέρα, δεσποινίς. Μιά λέξη μονάχα. Έπιτρέψτε μου ν' αγοράσω ένα τριαντάφυλλο, νά αυτό το ώραϊο που βλέπω εκεί θά μεθάω από τη μυρωδιά του ενώ θά σάς σέπτωμαι.

Εκείνη τούδωσε το τριαντάφυλλο και τούειπε.

— Πάρτε το, αν αυτό μπορή νά σάς φέρη ετυχία.

Έπειδή όμως έβλεπε ότι έτο μαζόταν νά βάλη το χέρι στην τσέπη του, απομακρύνθηκε γρήγορα.

— Αυτή η χειρονομία, έψιθύρισε εκείνος, αξίζει ύλο μου το καλάθι με τα πορτοκάλια.

Ένα τρυφερό είδύλλιο άρχισε άπ' εκείνη την ήμέρα. Κάθε βράδυ ο Γιάννης έπήγαινε την Γενεβέβη έως το σπίτι κι' άντήλλασσαν άμοιβαίως όρκους αιώνιες αγάης και άφοσίως ως.

— Άμα τελειώσω το στρατιωτικό μου, της έλεγε, θά γίνης δική μου, και δεν θά πουλάς πιά τριαντάφυλλα στις πόρτες των καφενείων. Θά κάνω οικονομίες και θά άνοίξω με ένα μικρό μαγαζί με μεγάλη πελατεία κι' η ώραϊα γυναικούλα μου θάειναι ετυχισμένη στη ζέστη, περιμένοντας τις όμορφες πελάτισσες.

— Τι ώραϊα που θάειναι τότε ! άπαντούσε εκείνη. Έτσι θάειμαστε και οι δύο ετυχείς.

Έκρηχύθη ο μεγάλος πόλεμος, κι' ο Γιάννης έπήγε στο μέτωπο. Με πόσα δάκρυα έβρεχε τα τριαντάφυλλά της και με πόσους στεναγμούς συνώδευε τη διαλάλησή τους.

Περάσανε μήνες. Κι' κάθε πρωί, που ξυπνούσε η Γενεβιέβη, την ίδια αγωνιώδη έρώτηση έκανε στον εαυτό της. «Μήπως συνέβη τίποτα στο μικρό μου Γιαννάκη ;»

Ένα πρωί, έλαβε αυτό το γράμμα.

«Αγαπητή μου. Σέ σένα αναγγέλλω πρώτα, την καλή είδηση ότι έπροβιβάσθηκα σέ άνθυπολοχαγό».

Ένα θλιβερό χαμόγελο φάνηκε τότε σ'άχε λη της.

—Είμαι ετυχής γι' αυτόν ! έμιθύρισε. Άλλ' όμως, δεν θά ντρεπέται αν θά πάρη γυνάϊκα με φτώχη ανθοπώλιδά ;

Και δεν έγελάστηκε. Σιγά-σιγά, τα όλοθερμα γράμματα λιγοστεύανε. Μιά μέρα έγραψε ότι θάπερνε άδεια και θά γύριζε. Έπειτα τίποτα. Η άλληλογραφία τους σταμάτησε.

Σάν νά μην έφθαιε αυτό το δυστύχημα, άκολούθησε δεύτερο : Ένα βράδυ που γύρισε σπίτι, βρήκε τόν πατέρα της βαρεια άρρωστο.

— Παιδί μου, της είπε δακρύζοντας, θά πεθάνω. Σ' ευχαριστώ για όσα έκανες για μένα. Άκουσε ! Έκεί μέσα στο λαβουάνο, του όποιου το κλειδί έχω κάτω άπ' το προσκέφαλό μου, θά βρής άρκετά χιλιάρια. Είναι από τις οικονομίες που μάζεψα λεπτό-λεπτό. Μ'αυτά θά μπορέσης νά καλλιερέψης τη ζωή σου... Μικρή μου φτωχούλα ! Πόσο υπέφερες κι' έκοπιάσες για μένα...

Έπεσε στην άγκαλιά του πατέρα της κλαίοντας.

— Μά, έπρεπε νά τα ξεδέσωμε για τη θεραπεία σου.

Έπρεπε νά φύγης για την Προβηγκία, όπως είπε ο γιοτρός.

Άλλά ο έτοιμοθάνατος δεν έδέχθη νά ξεδευθή το ποσόν αυτό, κι' ούτε άλλως τε θά προλάμβανε. Σέ λίγο ξεψύχησε στην άγκαλιά της.

Λίγο άρνότερα το όνειρο της Γενεβιέβης έπραγματοποιήθηκε. Απέκτησε ένα μαγαζάκι μικρό στην άρχή μεγαλειτεροέπειτα ένα όλόκληρο μαγαζί μυρωμένο, στολισμένο με όμορφα ρόδα, χρυσάνθεμα. Οι παραγγελίες πλήθαιναν όλοένα, κι' αναγκάσθη νά πάρη βοηθό, μία φίλη της, την όμορφη Ζελή, ένα καλό κορίτσι, που την βοηθούσε στην έπίπονη εργασία της.

Δεν λησμονούσε έντούτοις η Γενεβιέβη τόν άγοπημένο της. Τι νάειχε άπογίνη ; Μιά, μέρα, είπε στη Ζελή.

— Πήγαινε στην οδόν Λεπικ στο σπίτι της μητέρας του, και ρώτησε με τρόπο τήν θυρωρό. Ίσως νά του συνέβη κανένα δυστύχημα κι' άδικα νομίζω ότι μ' έλησμόνησε.

Η Ζελή έπήγε. Όταν έγύρισε της είπε.

— Είναι πολύ καλά. Και σέ λίγο παντρεύεται.

Στά λόγια της αυτά, η Γενεβιέβη χλώμιασε, δάκρυσε.

Α ! Ο βαθμός του άξιωματικού του τόν πήρε !

Και δεν ξαναμίλησε πιά γι' αυτόν. Άλλά μία μέρα, έβδαν έναν νεαρόν κύριον που στεκόταν έμπρός από τη βιτρίνα κι' έκύτταζε στο μαγαζί σαν ν' άπεθαύμαζε άνθη.

— Αυτός ! Αυτός με πολιτικά έμουρμούρισε η Γενεβιέβη συγκινημένη. Φεύγω δεν θέλω νά τόν ιδώ. Έάν μπη μέσα, πές στου ότι... Τι θά του πής Ζελή ;

— Ότι βγήκες και θά λήψης όλη την ήμέρα.

Ναί... όλη την ήμέρα...

Κι' έκρύφτηκε στο εργαστήριό, άλλ' άφησε μισοανοιγμένη την πόρτα για νά μπορέση ν' άκούση τη φωνή του.

Ο Γιάννης : μπηκε άποφασστικά, άλλ' η Ζελή άντελήφθη ότι έτρεμε.

— Καλημέρα δεσποινίς. Θάθελα ένα μεγάλο μπουκέτο, από τριαντάφυλλα. Κάτι όμορφο ένα μπουκέτο γά γάμο...

Η Ζελή άρχισε νά σημειώνη την παραγγελία.

— Πού θά το στείλωμε, κύριε ; ρώτησε.

Ο Γιάννης : πού έτεινε την κάρτα του σά νά δίστασε.

— Στην δεσποινίδα Γενεβιέβη, είπε σέ λίγο.

Η νεαρή άτελπισμένη άφησε την κρύπτη της. «Α ! έφώναξε κλαίγοντας, καίπήγε κοντά του. Όστε δεν με έέχασες».

— Νά σέ λησμονήσω ! Ω, γλυκειά μου, αγαπημένη. Η μητέρα μου ζαλισμένη από τόν βαθμό που πήρα, άξίωσενά παντρευτώ με προίκα και μου διάλεξε νύφη. Δεν θέλησα νά τη στενωχωρήσω γιατί φοβόμουνά μήπως η άρνησή μου την σκοτώση. Άλλ' όταν έπήρα την τόμη νά της είπω πόσο σ' έλάτρευα, συγκατατέθηκε. Έμαθα πού βρισκόσουν κι' ήλθα και νά... θά σοι στείλουν τα άνθη μου...

Τό σφιχταγκαλιασμά τους έπακολούθησε ένα όλόθερμο φίλημα, και το μπουκέτο με τα όλόλευκα τριαντάφυλλα πούβαλε η Ζελή ανάμεσά τους, συνεπλήρωσε την εικόνα εκείνη της άπέραντης ετυχίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΠΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΖΙΝ ΠΑΡΚΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΑΡΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΚΛΑΝΝΙΝΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΙΑ
ΑΝΕΙΡΙΑ
ΠΑΤΑΝΑ
ΚΑΤΑΝΕΥΣΗ

ΖΥΝ ΚΝΙΧΤ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΛΙΖΑ ΡΑΑΝ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΟ

Η Λουσίλ Κορινιάκ, γύρισε στο σπίτι της ευτυχισμένη, πρώτη φορά, ύστερα από τόνον καιρό συμφορών κι' απογοητεύσεων. "Αναψε το φως, πέταξε το κπέλο της σ'ε μιάν άκρη, ρίχτηκε σ'ένα ντιβάνι, και κλείνοντας τα μάτια της άρχισε ν' αναπολήξει περασμένα.

Έδω και τ'ρα χρόνια, μόλις, ζούσ' ευτυχισμένη απόλυτα, με τόν πατέρα της, τή μητέρα, τόν αδελφό της τόν αδελφή της, τόν παππού της, τόν μόνο αγαπημένο πρόσωπο, τού της απόμεινε στόν κόσμο... Κι' έξαφνα, σ'α νά βάρυνε κάποια κατόρα τόν σπιτικό τους, έπεσε μέσα σ' αυτό ή συμφορά και ό δ'λεθρός... "Ο αδελφός της, τ'όριξε σ'α ναρκωτικά και βρήκε οίκοτρό τέλος... "Ο πατέρας της πρεωκόπησε κι' αναγκάστηκε ν' αυτοκτονήσ... Κι' ή φτώχη μανιούλα της, ύστερ' απ' τή σειρά αυτή τών δυστυχιών, κατάντησε στό φρενοκομείο!... Τώρα, σ' αυτό τόν σπιτάκι, τόν μόνο κτήμα πού τούς απόμεινε μετά τήν καταστροφή, ζούσε μονάχη με τόν γέρο παππού της, τόν διαρκώς σκεπτικό και εύθυμο, με μόνο πόρο τόν γλισχρο μισθό πού περνε ως δακτυλογράφος σ'ε μιάν εταιρία γενικού έμπορίου... Οί γνώμοι τού παλλού καλού καιρού, έκαναν πώς δέν τήν ήξεραν, τώρα πούχε φτωχύνει, σ' αυτό γιά λίγο στενοχώρησε τή Λουσίλ, πού με τή δουλειά της μπορούσε νά βγάλει τ'α έξοδά τους χωρίς νάχη τήν ανάγκη κανένου.

Νά όμως πού τώρα, ύστερ' από δύομισυ τών εργασία στήν εταιρία αυτή πού ό παππούς της τήν άφησε νά πάη μόνον διαν τόν τυγνό φάσμα τής πείνας τούς άπειλησε κληρά, ή μοίρα έκόμψη κι' άρχισε νά τής μεγαλή... Μόλις πριν λίγες στιγμές ό έκον συνεταίρων τής εταιρίας, στήν όποίαν εργαζότανε, και πού από καιρού τήν γλυκοποιούσε, τής είχε έκφράσει τόν έρωτά του, τής έχε προτείνει νά τήν κάνει γυναίκα του. Κι' ήταν

όσο άραιος, τόσο εύγενι ός ό προϊστάμενός της και όσο πλούσιος. Και τής άρεσε τόσο! Πόσες φορές, τόν διάστημα τών δύομισυ χρόνων πού ύπηρετούσε σ'α του, δέν είχε νοιώσει τήν καρδιά της γοητευμένη απ' τόν σαγηνευτικό, άπαλό, βλέμμα του, πόσες φορές τήν δέν είχε αναγαλλιάσει καθώς τόν είχε αντίκρισ'ε νά τ'ν κυττάζει μερικές φορές μ' ένα βλέμμα στοργής και πόθου.

Μιάν άλλη, στή θέση της, θάχε νοιώσει γιά τ'α βλέμμα του αυτά μιά κρυφή περηφάνεια. θάχε πλάσει τρελλά και χωρίς άλλο, θά κατέβαλε κάθε προσπάθεια νά ξανάψη τόν πόθο, νά προκαλέση τήν έξομολόγησή του, σ' αυτός τόν αούδρημα τής έκανε απόψε.

Η Λουσίλ όμως, πού ή φρονιάδα της συναγωνιζόταν τήν όμορφιά της, πού είχε απόλυτη συναισθησι τής φτώχειας της, τής ταπεινής θέσεώς της, εύρισκε πώς δέν έπρεπε νά επιτρέψη στόν έαυτό της νά κυττάζει τόσο ψηλά, και σ'απαθ' ύσενάπνιξη τ'α τρελλά σκιρτήματα τής καρδιάς της τ' αντίκρυσμα τής συμπαθείς πού έδειχνε γι' αυτήν ό νεαρός Τρεβώ.

"Ετσι ντυνόταν όσο ταπεινότερα μπορούσε, έκρυβε άνω από πλατιά, άκομψα, φορέματα τόν πλαστικό της κορμί, άφηνε τόν πρόσωπό της άτημέλητο, με τήν έλπίδα πώς έτσι ό προϊστάμενός της θά έπαυε νά τήν προσέχει, σ'αγμα πού θά τή βοηθούσε νά πνίξη κι' αυτή τούς τρελούς της καρδιάς της παλμούς, πού παρά κάθε καλή τήν έλψη, τρικύμιζαν τόν είναι της, όταν εκείνος τήν γλυκοποιούσε...

Νά όμως πού όλ' ούτά, δέν είχαν άλλο αποτέλεσμα παρά νά πείσουν τόν νεαρό Τρεβώ πώς ή Λουσίλ, ήταν ή πιό άπτική, πιό εύγενική, πιό σοβαρή γυναίκα, πού θά μπορούσε νά βρη στόν κόσμο... "Όσο γιά τή φτώχεια της, τήν έσας είχε, άφού αυτός ήταν άρκετά πλούσιος γιά νά

ζήσουν απόλυτως ευτυχισμένοι;

—Λουσίλ, τής είχε πει, από νωρίς, σεις νά μη φύγετε με τούς άλλους στίς 6... Θέλω νά σ'ας κάνω μιάν έρώτηση.

Κι' ότ'ν έμιναν μόνον, τής άνοιξε τήν καρδιά του, τής είπε πώς τήν συνετάθησ' από τήν πρώτη στιγμή πού τήν είδε, ότ' τήν παρακολούθησ' όλο αυτό τόν διάστημα, έπεισθη γιά τήν απόλυτη άρε ή της, ότ' ήταν απόλυτως άξια νά τήν ύψωση ως τή θέση του και, τώρα πού ήταν βέβαιος γιά όλα αυτά, τής πρότεινε—άν κανένας άλλος δεσμός δέν τήν έμπόδιζε—νά δεχθ'ε νά γίνει δική του...

—Κι' οί γονείς σας, τί θά πουν οί γονείς σας γιά τόν γάμο με μιά φτώχη; "Ηταν τ'α μόνα λόγια πού μπόρεσε ν'ε προφέρη μέσ' σ' αυτή τήν άπροσδόκητη ευτυχία πού τής προσφερότανε...

Μιά σ'α μελγχολίας ρυτίδωσ'ε τόν μέτωπο τού νέου στό έρώτημά της. Γρήγορα όμως τόν πρόσωπό του σιθρίασε και κυττάζοντας τήν με άπερίοριστη λατρεία τής είπε...

—"Η μητέρα μου πέθανε όταν ήμουν πολύ μικρός... "Ο πατέρας μου χάθηκε έδω και δώδεκα χρόνια, εκεί κάτω στή Βρεττανία, πού είχε πάει γιά εργασία... "Ισω, τόν δολοφόνησαν γιάτ'ι κρατούσε μαζ'ι του πολλά λεπτά. Μά γιά τ'α νά μιλούμε γιά τόν παρελθόν, άφού τόν μέλλον μας χαμογελά γεμάτο απ' ευτυχία... Λειτουργώ Λουσίλ;

Η νέα έννοιωσε κάποιο δισταγμό. Χωρίς νά ξέρη κι' αυτή γιάτ'ι, έννοιωσε κάποιο ρίγος νά περνά τόν κορμί της στήν πληροφορία ότ'ι ό πατέρας της χάθηκε στή Βρεττανία πριν δώδεκα χρόνια, τότε πού ό πατέρας της, έφυγε από εκεί, ζητώντας καλύτερη τύχη στό Παρίσι.

Γρήγορα όμως ή χαρά ξαναπλημμύρισε τήν ψυχή της και τού άπάντησε.

—Είμαι πάρα πολύ ευτυχής γιά τήν πρότασή σας... Τήν δέχομαι γιάτ'ι κι' εγώ

σ'ας είχα συμπαθήσει, μά έχοντας επ'ίγνωση τής θέσεώς μου δέν άφηνά τ'α όνειρα νά με συνεπάρουνε...

"Ο νεαρός Τρεβώ ήν έσυρε στήν άγκαλιά του και φιλώντας τήν τρυφερά, τής είπε πώς τήν άφηνε νά κανονίση αυτή τόν ζήτημα τών άρραβώνων και τού γάμου των...

"Από τίς σκέψεις της αυτές, τήν απέσπασε ή φωνή τού παππού της, πού γύρισε απ' έξω...

—"Ηρθε Λουσίλ; "Ελα νά φάμε παιδί μου...

—"Α ήρθε; κι' έχω νά σού πω ένα σωρό ευχάριστα νέα απόψε παππούλη...

Και κεραυνός άν έπεφτε σ'α πόδια τού γέρω Κορινιάκ δέν θά τόν τρομάζε όσο ή έξομολόγησή της έγγονής του... Τ'α μάτια του θόλωσαν, ή όψη του χλώμιανε, τόν κορμί του έτρεψε σ'άνφύλλο δένδρου μαραμμένο στή μανητά του βορρά... Λίγο άκόμα και ό τού βυθ, λές, ή πνοή...

—Τί έπαθες καλέ παππού; Ρώτησε ή Λουσίλ τρομαγμένη.

Μ'ένα κίνημα τού χεριού του ό γέρος τήν καθούχασε...

—Εγώ, ψέλλισε τέλος με κόπο, δέν έπαθα τίποτα φτώχη μου μικρή. Έσύ όμως...

—Εγώ τί; ρώτησε άνήσυχη ή Λουσίλ καθώς ό γέρος κόμπιασε.

Γιά μιά στιγμή ό γέρω Κορινιάκ, φάνηκε σ'α νά πάλευε με τή συνειδησι του, άν θάπρεπε νά έκστομίση εκείνο πού σκανδάλιζε τή γλώσσα του... Τέλος είπε.

—Αυτός ό γάμος δέν μπορεί δέν πρέπει νά γίνει Λουσίλ...

Η νέα έννοιωσε τόν έδαφος νά σαλεύη κάτω απ' τ'α πόδια της.

—Δέν μπορεί νά γίνη; Δέν πρέπει; Μά κανείς νά τραλλάθῃ ἀπόψε παππού...

—Υπομονή... Μιά συμφορά ἀκόμα μέσα στις άλλες... Είναι τό ἔγκλημα τοῦ πατέρα σου πού μάς χτυπάει μέ τόσες δυστυχίες!

Ἡ νέα κοπέλλα ἔφερε, χλωμή σάν τὸ θάνατο, τὰ χέρια στους κροτάφους τῆς πού τοὺς ἔνοιωσε νά βουίζουν ἀπαίσια... Ὁ γέρος ἐξακολούθησε...

—Ἦταν ἓνα σκοτεινὸ βράδυ, πρὶν δώδεκα χρόνια, στὴν πατρίδα... Οἱ δουλιές τοῦ πατέρα σου δὲν πηγαιναν καλά κι' ἐγὼ ἤμουν ἀνίκανος νά τὸν βοηθήσω. Σεῖς με τὴν μητέρα σου καὶ τὸν μακαριτὴν τὸν ἀδελφὸ σου, εἴσαστε σὲ μιὰ συγγένια σ' ἓνα χωριό. Δειπνούσαμε με τὸν μακαριτὴν τὸ γιὸ μου, ὅταν χτύπησαν τὴν πόρτα. Τὸ σπίτι μας, ἦταν τὸ τελευταῖο τοῦ χωριοῦ. Ἀν ἔλαμε. Ἦταν ἓνας κομποντυμένος κύριος πού ἐρχόταν ἀπὸ ἄλλο χωριό, νυχτωθῆκε καὶ μὴ ξέροντας πού νὰ πᾶν, ζήτησε φιλοξενία. Τοῦ τὴν προσφέραμε καὶ τὸν καλέσαμε νά δειπνήσῃ μαζί μας. Ἐκεῖνος βλέποντας τὸ φωτικό μας φαγητό, ρώτησε ἂν μπορούσαμε νά βροῦμε νά πάρουμε κάτι ἀόμα καὶ λίγο κρασί. Καὶ ταυόχρονα ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του τ' ἀνοιξε, κι' ἔτεινε στὸν πατέρα σου ἓνα ἐκατόφραγκο.

Ὁ γέρος, πού ἡ φωνή του, καθὼς μιλοῦσε, διακοπτότα: νὰ κάθῃ τόσο ἀπὸ λυγμούς, σταμάτησε λίγες στιγμές ν' ἀναπνεύσῃ κι' ἐνῶ ἡ Λου ἴλ ποῦεχε πιά μαντεύσει τὴν τραγικὴ συνέχεια, ἀπόμεινε σαστισμένη με τὰ μάτια ὀρθανιστὰ ἀπὸ φόβη, ἐπανέλαβε.

—Τὸ πορτοφόλι τοῦ ξένου. ἦταν φουσκαμένο ἀπὸ χρήματα τόσο, πού κι' ἐγὼ κι' ὁ πατέρας σου σαστίσαμε. Μά νά σοῦ πῶ, στο δικό μου νοῦ, δὲν πέρασε καμμιὰ κακὴ σκέψη. Ὁ πατέρας σου πῆγε ψώνισε φαγητό καὶ κρασί. Δειπνήσαμε καὶ πλαγιάσαμε. Ἐξαφνὰ θάχαν περὰ πιά τὰ μεσάνυχτα, μοῦ φανῆε πὼς ἀκουσα θ. ρυθό. Σηκώθηκα ἀλαφιασμένος. Μά ἦταν ἄργα. Ὁ πατέρας σου πού ἡ φτώχεια τὸν εἶχε τρελλανεῖ, εἶχε παρὶ τὸ πορτοφόλι τοῦ ξένου, μὰ μετανοιῶσε καὶ πῆγε νά τὸ ξαναβάλῃ στὴ θέση του... Τὴν ὥρα ἐκεῖνη ὁ ξένος ξύπνησε, φοβήθηκε κι' ἔκανε νὰ σύρῃ πιστόλι. Ὁ πατέρας σου τοῦ ρίχτηκε, τὸν βοήθησε κι' ἐγὼ καὶ τὸ μοιραῖο ἐγένε.

Σωπαστε γιὰ λίγο, ἔρριξε μιὰ ματιά οἴκου στὴ νέα πού ἀκουγε βουβή μαρμαρωμένη στὴ θέση τῆς. Ἰδιο ἄγαλμα τοῦ πόνου καὶ συνέχισε:

—Θάψαμε τὸν ἀνθρώπο ἐκεῖνο στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ, καὶ σὲ λίγο φύγαμε γιὰ δῶ, ὅπου ἡ θεία κατάρμας ἐξεκλήρισε. Σὺ εἶσαι τὸ ὑστερο θῦ. α... τὸ πῶ ἀθῶο... Ὁ γαμος αὐτός, πού τόσα ὄνειρα σέκνε νά πλέγῃς ἐν πρέπει νά γίνη. Κανένα ἔγκλημα δὲν μένει γιὰ πῆνα ἀνεξιχνίαστο... Κι' αὐριο μπορεῖ νά πληρώσῃς ἀκριβώτερα αὐτὴ τὴν ἔνωση με τὸ γιὸ τοῦ θύματος ἐκεῖνου πού θεωρεῖται πα...

Δὲν πρόφτασε ν' ἀποσώσῃ τὴ φράση του, τὴ διήγησή του... Χλώμιανε, τὰ μάτια του διεστάλησαν, ἔφερε τὸ χέρι στὴν καρδιά, κι' ἐσωρίασθη νεκρός ἀπὸ συγκοπή, πού τοῦχε προκαλέσει ἡ συγκί. ησις...

Οἱ μεγάλες λύπες, οἱ ἀναπάντεχες συμφορές, εἶναι βουβές... Ἔτσι ἡ Λουσίλ, σ' αὐτὸ τὸ ἀπρόβλεπτο σύντριμμα τῶν ὁνείρων, τὸν πόνου, τῶν ἐλπίδων, τῆς μόνῃς χάρις πού τῆς χαμογέλασε στὴν πικρὴ ζωὴ τῆς, δὲν δάκρυ.

Ὁ Κορμπιέρ, Γάλλος πολιτικός χρηματίας ἀπουργός ἐπὶ Λουδοβίκου 18. ο, ἦτο τὸν ὀκνηρὸς ὥστε τὴν πρῶταν δὲν κατήχετο τῆς κλίνης του παρὰ μόνον ὅταν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐξέλθῃ.

Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἦτο ἀπουργός, ἓνας μηχανικός τοῦ ἀνέπτυσε τὸ σχέδιον κατασκευῆς διωρυγὸς ἐκ τῶν ὁδῶν τοῦ ποταμοῦ. Ἡ συζήτησις ἐγένετο ἐνώπιον ἄλλων ἀπουργῶν.

—Δὲν ὑπάρχει, εἶπεν ὁ μηχανικός, κανένας κίνδυνος, κύριε ἀπουργέ, νὰ

σε πιά, δὲν ἀλλόλυξε...

Ἐσκυψε στὸ νεκρὸ γέρω Κορινιάκι κι' ἀπόμεινε ἀμίλητη γιὰ κάμποση ὥρα... Ὑστερα σηκώθηκε, πῆρε χαρτί, μέλανι, κάθισε σ' ἓνα τραπέζι κι' ἄρχισε νά γράφῃ:

«Μόνο καὶ σ' ἐνὸς τῆς μυχῆς μου ὄνειρο.

»Μ' ὅλη τὴ λαοεὶα πού πλημμυρίζει τὴ φτώχῃ μου καρδιά γιὰ σένα, εἶμαι ὑποχρεωμένη νά σοῦ πῶ ἂν ἴω γιὰ πάντα καὶ νά πῶ τὸ δρόμο τοῦ θανάτου ἡ τοῦ μοναστηριοῦ... Ὁ παππούς μου μοῦ ἐξομολογήθη χθές πὼς εἶμαι κόρη τοῦ δολοφόνου τοῦ πατέρα σου!.. Αὐτὸ πού με κάνει νὰ σιχαίνομαι τὸν ἑαυτὸ μου, ἐλπίζω νά σὲ κάνῃ νά χαρῆς καὶ νά με ξεχάσῃς ἐὺκολα, νά βρῇς ἄλλο, τὴν ἄξια σύ. τροφὴ τῆς ζωῆς σου καὶ τὴ χαρὰ πού ταιριάζει στὴν ἀπειρη καλωσύνη σου... Ζητῶ συγγνώμη, πού χωρὶς νά θέλω ἔσυρακοντὰ σου τὴν σχιμερὴ ὑπαρξὴ μου τόσον καιρό.»

Ὅταν τελείωσε, εἶχε πιά ἐξημερώσει. Ἐκλείσε τὸ γράμμα σ' ἓνα φάκελλο καὶ βγαίνοντας, ἔξω τῶστειλε μ' ἓνα παιδάκι. Ὑστερα, μηχανικά, ἄρχισε νά φροντίζῃ γιὰ τὴν κηδεῖα τοῦ νεκροῦ.

Ὅταν ὁ Τρεβῶ—πού τὸ πρῶτὸ δὲν πῆγε στὸ γραφεῖο φροντίζοντας ν' ἐτοιμάσῃ τὸ διαμίστρια πού θὰ ἐγκαθίστοῦσε τὴν καλὴ του—διόβασε αὐτό τῃ; τὸ γράμμα, ἐγένε χλωμότερος κι' ἀπὸ νεκρό.

—Εὐγενικό πλᾶσμα, ψιθύρισε. Εἶσαι ἀγνότερη κι' ἀπὸ ἄγγελο.

Σώπασε καὶ σὰ μιὰ σκέψη νά τοῦ τρεξε τὴν καρδιά, σήμανε τὸ κουδοῦνι.

—Πέσ' νά ἐτοιμάσουν τὸ αὐτοκίνητό μου! εἶπε στὸν κλητῆρα πού φάνηκε. Κι' ἰπέρνοντας τὸ καπέλλο του ἔφυγε γρηγρὸς πρὸς τὴν ἔξοδο ψιθυρίζοντας.

—Θεέ μου, ἂς μὴν ἔκανε καμμιὰ τρέλλα.

—Λουσίλ, ἀγχαπνέμενέ μου μικρή, τί γράμμα ἦταν αὐτό, πού μοῦ χεῖς στείλει;

Τὸ ποιήρι με τὸ δηλητήριο, πού κρατοῦσε ἡ νέα ἔφυγε ἀπ' τὰ χέρια τῆς καὶ κύτταξε τὸν Τρεβῶ σαστισμένη σὰ ν' μὴν ἤθελε νά πιστέψῃ ἰὰ μάτια τῆς, σὶν τρυφερύτητα τῆς φωνῆς τῆς.

Ἐκεῖνος πλησίασε, τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά κι' ἐνῶ ἐκείνη κατὰπληκτη ντροπῇ τῆς σισμενῇ, ἀφήνοντας ἄβουλα σὰ μπράτσα του τῆς ἐξήγησε...

—Ἐδῶ κα δυὸ χρόνια ὅταν τὸ ἔγκλημα εἶχε παρὰ γραφῇ, βρέθη τὸ πῶμα τοῦ πατέρα μου καὶ μαντεύθηκε ἡ ἀλήθεια... Τότε σὲ πῆρα στὸ γρ. φεῖο μου, γι' νὰ ἐκδικηθῶ τὸ θάνατόν σου σὲ σένα. Στὸ μεταξύ ὅμως ἔμαθα πὼς δὲν ἦσαν κόρη σου, πὼς σ' εἶχεν υἱοθετήσῃ ὡς ὁφάνη κόρη τῆς ἀδερφῆς τῆς μητέρας σου, πὼς ἦσαν τὸ ἀθῶο θῦμα πού ὑπέφερε ἀναιτῶς. Ἔτσι σὲ συμπαύθησα! Κι' ὅταν πείσθηκα πὼς ἦσαν ἀγνή σὰν κρίνος καὶ καλὴ σὰν ἄγγελος τότε...

Ἐνός στεναγμὸς ἀνακουφίσσεως ἐξέφυγε ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς νέας καὶ λυγισμένη ὁ τῆς ἀλλεπάλληλες μεταπτώσεις τῆς μορῆς τῆς λιγοθύμησε...

Ἐνα μὴνα ἀργότερα, ἀθόρυβη, σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ἐκκλησία οἱ δυὸ νέοι, πού ἔνωσαν ἡ πῶ ἰδανικὴ ἀγάπη, ἐύρισκαν τὴν εὐτυχία πού τοὺς ταίριαζε στὴν ἐπίσημὴ ἔνωσή τους.

ZAN PAMON

σουν, ἀπήντησε ὁ Ροστάν χαμογελώντας εἰρωνικά.

Οἱ δύο νέοι, πού ἔνωσαν ἡ πῶ ἰδανικὴ ἀγάπη, ἐύρισκαν τὴν εὐτυχία πού τοὺς ταίριαζε στὴν ἐπίσημὴ ἔνωσή τους.

Οἱ δύο νέοι, πού ἔνωσαν ἡ πῶ ἰδανικὴ ἀγάπη, ἐύρισκαν τὴν εὐτυχία πού τοὺς ταίριαζε στὴν ἐπίσημὴ ἔνωσή τους.

Οἱ δύο νέοι, πού ἔνωσαν ἡ πῶ ἰδανικὴ ἀγάπη, ἐύρισκαν τὴν εὐτυχία πού τοὺς ταίριαζε στὴν ἐπίσημὴ ἔνωσή τους.

Οἱ δύο νέοι, πού ἔνωσαν ἡ πῶ ἰδανικὴ ἀγάπη, ἐύρισκαν τὴν εὐτυχία πού τοὺς ταίριαζε στὴν ἐπίσημὴ ἔνωσή τους.

Οἱ δύο νέοι, πού ἔνωσαν ἡ πῶ ἰδανικὴ ἀγάπη, ἐύρισκαν τὴν εὐτυχία πού τοὺς ταίριαζε στὴν ἐπίσημὴ ἔνωσή τους.

Οἱ δύο νέοι, πού ἔνωσαν ἡ πῶ ἰδανικὴ ἀγάπη, ἐύρισκαν τὴν εὐτυχία πού τοὺς ταίριαζε στὴν ἐπίσημὴ ἔνωσή τους.

Οἱ δύο νέοι, πού ἔνωσαν ἡ πῶ ἰδανικὴ ἀγάπη, ἐύρισκαν τὴν εὐτυχία πού τοὺς ταίριαζε στὴν ἐπίσημὴ ἔνωσή τους.

Οἱ δύο νέοι, πού ἔνωσαν ἡ πῶ ἰδανικὴ ἀγάπη, ἐύρισκαν τὴν εὐτυχία πού τοὺς ταίριαζε στὴν ἐπίσημὴ ἔνωσή τους.

Οἱ δύο νέοι, πού ἔνωσαν ἡ πῶ ἰδανικὴ ἀγάπη, ἐύρισκαν τὴν εὐτυχία πού τοὺς ταίριαζε στὴν ἐπίσημὴ ἔνωσή τους.

Οἱ δύο νέοι, πού ἔνωσαν ἡ πῶ ἰδανικὴ ἀγάπη, ἐύρισκαν τὴν εὐτυχία πού τοὺς ταίριαζε στὴν ἐπίσημὴ ἔνωσή τους.

Οἱ δύο νέοι, πού ἔνωσαν ἡ πῶ ἰδανικὴ ἀγάπη, ἐύρισκαν τὴν εὐτυχία πού τοὺς ταίριαζε στὴν ἐπίσημὴ ἔνωσή τους.

Οἱ δύο νέοι, πού ἔνωσαν ἡ πῶ ἰδανικὴ ἀγάπη, ἐύρισκαν τὴν εὐτυχία πού τοὺς ταίριαζε στὴν ἐπίσημὴ ἔνωσή τους.

Οἱ δύο νέοι, πού ἔνωσαν ἡ πῶ ἰδανικὴ ἀγάπη, ἐύρισκαν τὴν εὐτυχία πού τοὺς ταίριαζε στὴν ἐπίσημὴ ἔνωσή τους.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀπὸ τὴν μυστηριώδη Ἀνατολὴ

Τὰ θαύματα τῶν φακιρῶν

Τί εἶναι οἱ φακίρι. Γιατί ὑποβάλλονται σὲ φριχτὰ μαρτύρια. Πὼς κατορθώνουν νά κάνουν θαύματα.

Εἶναι γνωστὸ πὼς οἱ Ἰνδῆες εἶναι μιὰ ἀπέραντη χώρα μετ' ἀκόσια ἑκατομμύρια κατοίκους, καὶ ὅτι παρὰ τὴν γονιμότητα τοῦ ἐδάφους τῶν, μόλις κατορθώνουν νά τοὺς διατρέψουν. Γι' αὐτὸ ὁ λιμὸς φερίζει κατὰ χιλιάδας τοὺς Ἰθαγενεῖς.

Ὑπάρχει ὁμως μιὰ τάξις πού δὲν διατρέχει ποτὲ τὸν κίνδυνον τῆς πείνης: τὴν πείναι: ἡ τάξις τῶν φακιρῶν, τῶν ἁγίων δηλαδὴ καὶ τῶν εὐσεβῶν, πού διαγουν ἀσκητικὸν βίον.

Ὁ Ἰνδὸς εἶναι ἐκ χαρὰς τῆς εὐπιστοσύνης, ἔχει παιδιὰ πικρὸ ἐντελὲς πνεῦμα, λατρεύει τίς ἀγγελίδες, τοὺς πηθήκους, παντὸς εἶδους θεότητες καὶ δὲν τολμᾷ ποτὲ νὰ παρακούσῃ τοὺς ἱερεῖς του οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐπιβάλλουν νὰ συνδράμῃ τοὺς πταίτας, γιατί αὐτοὶ μπορεῖ νά εἶναι ἐνσάρκωσις κανένος θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς!

Ἐξχνισμὸς ἢ ἐπικτεῖα;

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὁ ἀπικρυπτικός, ὁ ρακενδωτός φακίρης πού ζητιανεύει στοὺς δρόμους, εἶναι βέβαιος πὼς θὰ τύχῃ πάντοτε ἐλεημοσύνης, πού τὸν ἐξασφαλίζει ἀπὸ τὴν πείνα κι' ὅταν ἀκόμη ἡ χώρα μαστίζεται ἀπὸ τὸν φοβεριώτερον λιμὸ.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον βροῖθουν ἀπὸ ἐπαίτες οἱ Ἰνδῆες.

Παντοῦ ὑπάρχουν φακίρι πού ἐξίστανται, γιὰ νὰ κερδίσουν, τίς πῶ ἀσυνήθεις κακώσεις. Οἱ φακίρι λέγουν πὼς ὑποβάλλονται σ' αὐτὰ τὰ μαρτύρια γιὰ νὰ ἐξασθενήσουν ἓνα ἁμάρτημά τους, ἀλλ' ἓνας προσεκτικὸς παρατηρητὴς θὰ διαπιστώσῃ ἀμέσως τὸν κίνητον ἀντικειμενικὸ σκοπὸν πού δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν χρηματισμό. Ὅσον λοιπὸν περισσώτερος κόσμος μαζεύεται γύρω τους, τόσο σκληρότερος καὶ κατεπληκτικώτερος εἶναι οἱ σωματικές κακώσεις στίς ὁποῖες ὑποβάλλονται οἱ φακίρι...

Ἐνα παιδί κρέμεται ἀπὸ τὰ βλέφαρα τοῦ φακίρη

Οἱ περισσότεροι φακίρι ὑπάρχουν στὸ Μπενάρες, ὅπου ἓνας φακίρης εἵχε δέσει με σῶμα στὰ βλέφαρά του καὶ κατόρθωνε νά τὸ σηκώσῃ ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἓνα ἀρκετὰ μεγάλον παιδάκι!

Γενναῖα ὅμως τόρῃ τὸ ἔρῳ τῆμα πὼς δὲν σχίζονται τὰ βλέφαρά τους με τόσο βάρος πού σηκώνουν; Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι τόσο σπουδαῖο ὥστε ὀδυνηρὸ γιὰ τὸν φακίρη. Ὁ τελευταῖος ἔχει σὲ τέτοιο βαθμὶ ἀνεπτυγμένη τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴν εὐκίνησιν τοῦ σώματός του, ὥστε ὑποβάσσει τὸ βάρος τοῦ παιδιοῦ με τὰ... πόδια του, τόσο τεχνικά, πού κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀντιληφθῇ. Ἀλλ' ὡς τε ὅλοι οἱ φακίρι συνηθίζουν ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ νὰ ἐπιβάλλονται βαθμὶ δὲν σὲ προσωπονεῖς κακώσεις πού στὸ τέλος δὲν τοὺς προξενοῦν κανένα πόνο.

Ζωντανοὶ στὰ καρφί καὶ στίς φλόγες.

Δὲν εἶναι εὐκόλον νά εὕρῃ ἓνας Ἰθαγενὴς βιογραφικὸν ἐπάγγελμα. Ὅταν ὁμις γίνη φακίρης λύει τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς!

Ἔτσι λοιπὸν, οἱ φακίρι πού ξαπλώνονται, ὀλόγυνοι ἐπάνω σὲ ἀκίνητὰ καρφί συνηθίζουν τὸν πόνο καταβάλλοντας μιὰ ἀπείρη δύναμιν θελήσεως.

Ὁ πόνος πού δοκιμάζουν τὰ ἐπιφανειακά νεῦρα τοῦ σώματος, πού τέλος δὲν μεταδίδεται στὸ ἀγαθὸν νεῦρον πού ἐπικοινωνεῖ με τὰ νευρικὸν κέντρον τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ἔτσι ὁ πόνος ἐκμηγερίζεται ἐντελῶς.

Τὸ «κόλλο» ὅμως τοῦ ξαπλώματος ἐπάνω στὰ καρφί κατὴν ἡμέραν τόσο κοινὸ, ὥστε δὲν προκαλεῖ πιά τὸν θαυμασμό καὶ πολλοὶ φακίρι τῆς ἀφῆσεως τοῦ Σανχού, περιβάλλοντες τὸν καρφί μετὰ τὴν ἀκίνητὰ καρφί, καὶ μετὰ φλόγες! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ κακὴ

πού ὑφίστανται εἶναι διπλὴ!

Ἄλλοι φακίρι βάζουν στὸ στόμα τους ἀναμμένες δάδες καὶ ἄλλοι μένουν καυτημένοι ἀπὸ τὰ πῖδα, μετὰ κεφάλι πρὸς τὰ πόδια, ἐπὶ ἀπὸ μεγάλη φωτιά ἐπὶ πολλὰς ὥρες!

Ἐπίσης ὑπάρχουν φακίρι πού ἀτενίζουν τὸν ἥλιο ἀπὸ τὴν στιγμὴ πού ἀνατέλλει ὥσπου δύει, χωρὶς νὰ τυφλώνονται καὶ ἄλλοι πάλι παραμένουν ἐπ' ἀπειρῶν ἀκίνητοι, στὴν ἴδια πάντα στάση, ἐνῶ μερικοὶ στέκουν ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ὥς τὸ βράδυ στὸ ἓνα πόδι σὰν πελαργοί!

Οἱ γόνιτες τῶν φειδιῶν

Ἐνα σὺνήθες ἐπίσης βιογραφικὸν ἐπάγγελμα τῶν Ἰνδῶν εἶναι ἡ ἐξημέρωσις τῶν φοβερώτερων φειδιῶν, τῆς κόμπρας καὶ τῆς ἐχίδνης, τὰ ὁποῖα οἱ γόνιτες κάνουν νὰ ἐτελοῦν διαφόρους οὐθιμικάς κινήσεις ὑπὸ τῆς ἡμέρας αὐτοῦ ἢ πίπιζας, ἢ τοῦ ντεφιού.

Ἡ ἀκαθαρσία τῶν φακιρῶν δὲν περιγράφεται, εἶναι κάτι πού δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβῃ ἡ ἀνθρώπινη φαντασία. Δὲν πλένονται ποτὲ στὴ ζωὴ τους καὶ θεωροῦν κακούρηγμα νὰ σκοτώνουν τὰ

παράσιτα καὶ τὰ σκουλήκια πού κυριολεκτικῶς τοὺς κατατρῶγουν τίς σάρκες τους.

Τὸ κόλλο τοῦ «σχοινοῦ»

Ἐνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα «κόλλα» τῶν φακιρῶν εἶναι ἐκεῖνο τοῦ «σχοινοῦ».

Κατ' αὐτὸ ὁ φακίρης οἶχνει στὸν ἀέρα ἓνα σχοινὶ πού μένει μυστηριωδῶς ἀνηρτημένον κ' ἐπάνω σ' αὐτὸ σκαρφαλώνει ἓνα μικρὸ παιδάκι πού πάντα βρίσκεται κοντὰ στὸν φακίρη.

Πολλοὶ ὀλίγοι ὅμως εἶναι οἱ φακίρι πού κάνουν τὸ «κόλλο», γιατί ἀπαιτεῖ μεγάλη δύναμιν ὑποβολῆς, ἐπειδὴ τὸ σχοινὶ δὲν μένει πρᾶγματι ἀνηρτημένον στὸν ἀέρα ἀλλὰ ὁ φακίρης, ἐξασκεῖ τὴν ὑποβολὴν στους θεατὰς ὥστε αὐτοὶ νομίζουν πὼς πρᾶγματι κρεμεῖται ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ἀπὸ δεῖξιν πὼς καθε φορὰ πού ἐγένε

τὸ ἀπόπειρα νὰ φωτογραφηθῇ τὸ θέαμα, ἡ φωτογραφικὴ πλάκα δὲν εἴδῃ ἀπολύτως τίποτε!

Ἀποτροπιαστικὰ κατορθώματα

Ἐπίσης, μετὰ τὴν αὐτοπαρβολὴ εἰσάγεται τὸ πείραμα τῶν φακιρῶν πού παραμένουν θαμμένοι μέσα σ' ἓνα φέρετρο ἢ ἀκόμη μέσα στὴ γῆ, ἐπ' ἀρκετὸν χρόνιον διάστημα. Ἄλλοι καταπίνουν ὀλόκληρα σπαθιά, περνοῦν ἀπὸ τὰ μάγουλά τους τεράστιες καρφίτσες καὶ ἀπὸ τὴ μύτη τους κάρκους ἢ ἀπὸ τὸ στήθος τους τεράστια μαχαίρια!

Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν πὼς οἱ φακίρι τῶν Ἰνδῶν κατέχουν τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιβολῆς στὸ σῶμα, καὶ τῆς ὑποβολῆς στους ἄλλους, τὸ ὁποῖον ἂν ἀπεκαλύπτετο, καὶ καταλήκως ἐχρησιμοποιεῖτο θὰ τοὺς ἐξασφάλιζε τὴν αἰώνιαν ἐγγονοσύνην τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι τὸ φυλάττει ἐξολοτῶς. Ἐν τῇδε, καθε φακίρης ἀποτελεῖ ἓνα ὀλόκληρον κομμὸν μυστηρίου πού σ' αὐτὸ βασίζεται ὀλόκληρος ἡ ὑπαρξὴ του!

I. ΑΛΦΙΕΡΙ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ἡ ὑπηρεσία.—Γιὰ πῶν εἶναι αὐτὸς ὁ λογαριασμὸς, παρὰ καλὸ! Γιὰ τὴν Κυρία ἢ γιὰ τὸν Κύριον;

Ὁ δανειστής.—Γιὰ τὸν Κύριον. Εἶν' ἐδῶ;

Ἡ ὑπηρεσία.—Μάλιστα, ἐδῶ εἶναι. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ῥεθετε Τρίτη, Πέμπτη καὶ Σάββατο. Τίς ἄλλες μέρες ἔχονται οἱ δανεισταὶ τῆς Κυρίας...

Εκείνο το απόγευμα ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά από το κοσμηματοπωλείο Στέφενσον, που ήταν ένα από τα μεγαλύτερα και πλουσιώτερα της Νέας Υόρκης.

Ένα κομψό ζευγάρι επήλθε στο πεζοδρόμιο. Έκείνος, θά ήταν ως σαράντα ετών, κομψός και σοβαρός, ενώ η σύντροφός του ήταν μία νέα με άψογες γραμμές και με πολύ χαριτωμένο πρόσωπο.

Μόλις άνοιξαν την πόρτα του καταστήματος, ο υποδιευθυντής έτρεξε να τους υποδεχθί.

— «Η κυρία κόμησα απέφασε λοιπόν να κάνει την εκκλογή της;— ρώτησε με χαμόγελο ο υποδιευθυντής.

— Δεν ξέρω ακόμη, απήντησε η νέα. Μου είναι πολύ δύσκολο να καθορίσω την εκλογή μου, γιατί και τα τέσσερα κοσμήματα που μου δείξατε μου αρέσουν πάρα πολύ.

— Τότε, μπορείτε να τ' αγοράσετε και τα τέσσερα! είπε ο υποδιευθυντής.

— Και να μην πληρώσετε κανένα! είπεν ειρωνικά ο κόμης.

— «Οχι δά, πρόσθεσε ο καταστηματούχος, ξέρω πώς μπορείτε να διαθέσετε, για την ωραία κυρία σας 260.000 δολάρια για να της κάνετε ένα καλό δώρο! Αλλάς τε θα κάνετε την καλύτερη έντυλωση μέσα στα κέντρα της Νέας Υόρκης...

Ο άριστοκράτης διέκοψε τον συνομιλητή του.

— «Οχι, σάς παρακαλώ να μην γίνι λόγος, γιατί ταξι-δεύουμε «ινκόρνιτο». Καλείς δεν ξέρει πώς βρίσκονται εδώ οι κόμητες ντέ Καρβίλ.

Και στρεφόμενος προς την νέα γυναίκα.

— Λοπόν, είπεν απέφασε ποιά θα πάρης;

— Δεν ξέρω ακόμη. Πάντως, όμως, αυτό το βραχιόλι με τα διαμάντια και το δακτυλίδι με το μεγάλο μπριγιάν, μ' αρέσουν πάρα πολύ.

Τη στιγμή εκείνη, ενώ οι κόμητες ντέ Καρβίλ παρατηρούσαν τα πολύτιμα κοσμήματα, ένας απρόοπτος και δαιμονισμένος θόρυβος τούς προσήλκυσε τη προσοχή προς τον δρόμο. Έξω από την βιτρίνα είχε μαζευτή κόσμος. Μία κυρία άνοιξε την πόρτα και μπήκε τρομαγμένη. Ο υποδιευθυντής έτρεξε άμέσως να κατεβάσει τα ρολά του καταστήματος. Δεν πρόφθισε όμως, γιατί τέσσερα-πέντε άτομα που άλλως ξευλοκοπούντο, εισώρμησαν στο κατάστημα.

— Την αστυνομία! φώναξε ο καταστηματούχος. Φωνάξτε την αστυνομία!

Οι υπάλληλοι του κοσμηματοπωλείου, όμως, δεν μπόρεσαν να κινηθούν, γιατί την ίδια στιγμή αντήχησαν πυροβολισμοί, μέσα στην αίθουσα. Οι βιτρίνες έσπασαν σε χίλια κομμάτια.

— Πιάστε τους! φώναξε ο κόσμος: Έλήστεψαν την Τράπεζαν Κέλυ!

Για μία στιγμή η φασαρία διεκόπη.

— «Η αστυνομία! είπε κάποιος.

— Ψηλά τα χέρια! άκούστηκε η φωνή του αξιωματικού της αστυνομίας, και υπό την απειλή των περιστρόφων των πόλισμεν όλο εκείνο το πλήθος διελύθη άμέσως.

Ο κόμης και η κόμηση έδειχναν μία καταφανή αγωνία.

— «Η επίθεσις του κοσμηματοπω-

λείου σας ήταν καλά προσχεδιασμένη, εδήλωσεν ο αξιωματικός της αστυνομίας, και, ρίχνοντας μία ματιά στο ζευγάρι έμεινε κα-τάπληκτος:

Δεν είναι δυνατόν! ξεφώνησε. Ο Τζίμ Μπλάστον και η Φάν-νυ, Στόκ;!

— Κάνετε λάθος, έπε νέβη ο καταστηματούχος. Πρόκειται για τους κόμητες ντέ Καρβίλ.

Ο αστυνομικός έγέλασε:

— Ο Τζίμ και η Φάννυ άριστοκράτες; Οί κόμητες ντέ Καρβίλ του Λονδίνου έχουν πεθάνει από εδώ και χρόνια!

— Είμαστε χαμένοι!

— Ο Τζίμ και η Φάννυ άριστοκράτες; Οί κόμητες ντέ Καρβίλ του Λονδίνου έχουν πεθάνει από εδώ και χρόνια!

— Είμαστε χαμένοι!

— Ο Τζίμ και η Φάννυ άριστοκράτες; Οί κόμητες ντέ Καρβίλ του Λονδίνου έχουν πεθάνει από εδώ και χρόνια!

— Είμαστε χαμένοι!

— Ο Τζίμ και η Φάννυ άριστοκράτες; Οί κόμητες ντέ Καρβίλ του Λονδίνου έχουν πεθάνει από εδώ και χρόνια!

— Είμαστε χαμένοι!

— Ο Τζίμ και η Φάννυ άριστοκράτες; Οί κόμητες ντέ Καρβίλ του Λονδίνου έχουν πεθάνει από εδώ και χρόνια!

— Είμαστε χαμένοι!

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕ-

ψιθύρισε ο ψευτοκόμης στην σύντροφό του. Ο αστυνομικός μάς γνωρίζει από την υπόθεση του υπερωκεανείου «Κινγκινάτος». Έννοια σου όμως, και ο αστυνομικός Χάρριγκτον θά μου το πληρώσει ακριβώς. Σε λίγο οι ψευτοκόμητες ώδηγήθησαν στην αστυνομία και έπροφυλακίσθησαν γιατί εύρέθησαν επάνω τους διάφορα κλεμμένα κοσμήματα.

Ένας δολοκλήρος χρόνος πέρασε απ' τήν ημέρα της συλλήψεως των ψευτοκομήτων, όταν ένα βράδυ οι έφημερίδες της Νέας Υόρκης ανήγγειλαν πως ο Τζίμ Μπλάστον κατόρθωσε να δραπέτευση από τις περιφημες φυλακές Σιγκ-Σιγκ, κι' ότι η αστυνομία ήταν ανάστατη.

Κάθε έρευνα προς ανεύρεσιν των άπέβη επί ματαίω, όταν μία μέρα ο αστυνομικός Χάρριγκτον πήρε ένα τηλεφώνημα από τον ίδιον τον διευθυντή της αστυνομίας, που του έλεγε:

«Ο γκάγκστερ Τζίμ Μπλάστον εύρίσκεται στην ύπ' αριθμόν 21 βίλλα του Γκάλβεστον. Μεταβήτε προς σύλληψίν του».

Ο αστυνομικός χαμογέλασε υπερήφανα και το βράδυ εκείνο του τηλεφώνηματος βρισκόταν κι' όλος στο Γκάλβεστον, έξω από την ύπ' αριθ. 21 βίλλα, όταν σέ μία στιγμή, ένα από τα θαυμάσια αυτοκίνητα της αστυνομίας φρενάρισε μπροστά του. Απ' αυτό έπήδησαν τέσσερα άτομα που το παρουσιαστικό τους έδειχνε πως ήταν ντετέκτιβ.

— Μ'στερ Χάρριγκτον, του έπλε ένας απ' αυτούς, ο διευθυντής Μάνφιλντ μάς έστειλε να σάς βοηθήσουμε.

Και τα πέντε άτομα τότε μπήκαν στη βίλλα και στάθηκαν στο χώλλ δπου άμέσως οι τέσσερες άρπαξαν τον αστυνομικό και του έδεσαν σφιχτά χέρια και πόδια. Ταυτόχρονα άκούστηκε μία φωνή:

— «Ωδηγήστε τον στο «μαύρο δωμάτιο»!

Ο Χάρριγκτον γύρισε κι' αντίκρυσε το πρόσωπο που έδωσε τη διαταγή. Ήταν ο Τζίμ Μπλάστον!

Σέ λίγη ώρα, ο αστυνομικός Χάρριγκτον βρέθηκε μέσα σ' ένα δωμάτιο όπου τον έλευθέρωσαν από τα δεσμά του κι' από μία πόρτα παρουσιάστηκε ο Μπλάστον.

— Έχω λοιπόν την ευχαρίστηση να σάς ξαναϊδώ, αγαπητέ Χάρριγκτον!—είπε ο γκάγκστερ. Τώρα όμως είμαι πητέ θέσσηνά σάς εκδικηθώ αναγγέλλοντας πως η αστυνομική σας δράση σταματά ως εδώ και μάλιστα εντός αυτής της νύχτας! Μήπως έχετε ύπ' όψη σας να «πήγτε» κάτι από τώρα, γιατί άργότερα δεν ξέρω τι μπορεί να σάς συμβή;— προσέθεσε ειρωνικά ο Τζίμ Μπλάστον.

— Δεν έχω τίποτα να πω, απήντησε ήρεμα ο αστυνομικός. Μόνο, αν θέλετε, να παρουσιασθήτε στον αστυνομικό διευθυντή της Νέας Υόρκης και να του πείτε πως ο αστυνομικός Χάρριγκτον έξετέλεσε το καθήκον του!

Ο Μπλάστον γέλασε.

— Έχετε διαβολικό πνεύμα, σερ Χάρριγκτον, αλλά σάς διαβεβαιώ πως δεν ξέρω αν θά μωρέσω να έτελέσω την τελευταία σας έπιθυμία.

— Έγώ ήλπιζα πως θά μου κάνατε αυτή τη χάρη, Μπλάστον!

— Συγχωρήστε με, εξακολούθησε ο γκάγκστερ, που δεν μωρώ να εξακολουθήσω περισσότερο αυτήν την πνευματώδη συζήτηση γιατί έχω πολλή δουλειά άποψε τη νύχτα και δεν μωρώ ν' άργήσω.

Θά σάς αφήσω μόνον σ' αυτό το δωμάτιο ή μάλλον θά σάς περάσω στο διπλανό, όπου

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Θά βρήτε τον αντίπαλο με τον όποιο θά μετρηθήτε. Μιά ώρα πριν ξημερώσει θά επανέλθουμε διά να σάς βρούμε ή νεκρό ή νικητή! Δέν μωρώ να σάς πω «ώρεβουάρ», γιατί τότε θά ήμουν πολύ ύποκριτης, κι' γι' αυτό σάς λέγω. «Αντίο» αγαπητέ Χάρριγκτον.

Ο Μπλάστον έκανε ένα νεύμα στους ανθρώπους του και αυτοί τον μετέφεραν άμέσως στο διπλανό δωμάτιο του όποιο ο Τζίμ είχε άνοίξει την πόρτα.

Ήταν ένα δωμάτιο άρκετά μεγάλο, με χαμηλό ταβάνι και φωτισμένο από μία και μόνη ηλεκτρική λάμπα. Οι τοίχοι του ήσαν μαύροι και δέν υπήρχε ούτε ένα έπιπλο. Μόνον σέ μία γωνία ήταν ένα τεράστιο κιβώτιο χωρίς κάλυμμα.

Ένας από τους γκάγκστερς έκοψε μ' ένα μαχαίρι το σχοινί, που μ' αυτό ήσαν δεμένα τα χέρια του Χάρριγκτον κι' άμέσως απέμακρύνθη κλειδώνοντας πίσω του την πόρτα.

Τη στιγμή εκείνη ο αστυνομικός παρετήρησε πως στην πόρτα υπήρχε μία τρύπα από την όποια άκούσε τη φωνή του Μπλάστον να λέγη:

— Σ' ένα λεπτό της ώρας να σβύση το φώς. Καλή νύχτα Χάρριγκτον!

Ο Χάρριγκτον όμως δέν έβλεπε να παρουσιάζεται μπροστά του ο «αντίπαλος» γιά τον όποιο του έμίλησε ο Μπλάστον.

Έρριξε μία ματιά γύρω του. Παράθυρο, ούτε άλλη πόρτα δέν υπήρχε και γι' αυτό το βλέμμα του καρφώθηκε στο τεράστιο εκείνο κιβώτιο, το μόνον αντικείμενο που βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο.

Σιγά—σιγά το έπλησίασε και έκύταξε το έσωτερικό του. Την ίδια όμως στιγμή τινάχτηκε προς τα πίσω τρομαγμένος.

Ένα τεράστιο φείδι γλύστρησε από το κιβώτιο με τό κεφάλι προς τα επάνω και με δυο λαμπρά αινιγματικά μάτια, που τον αντίκρυζαν έπίμονα. Σάν να μην ήταν άρεκτός αυτός ο τρόμος, το ηλεκτρικό φώς έσβυσε, καθώς τον είχε ειδοποιήσει ο Μπλάστον, και βρέθηκα βουτηγμένος σ' ένα πυκνό σκοτάδι!

Ο Χάρριγκτον έπλησίασε προς το μέρος το κιβωτίου κι' άνέμενε την επίθεση του φειδιού...

Είχε ξημερώσει καλά όταν ο Μπλάστον έκύτταξε το πρόσωπο του.

— Έπτά και μισή, είπε στους συντρόφους του.—Ο Χάρριγκτον άσφαλώς δέν θά ζή πιά!

Οί τέσσερις γκάγκστερς προχώρησαν προς την βίλλα όπου ήταν κλεισμένος ο αστυνομικός, κι' ύστερα τους άκολούθησε κι' ο Τζίμ.

Μιά βαρεία σιωπή βασίλευε μέσα στη βίλλα. Ο Μπλάστον μπήκε στο δωμάτιο το δίπλα στο «μαύρο δωμάτιο» και πλησιάζοντας την πόρτα άκροάστηκε.

Κανένας θόρυβος, ούτε ο παραμικρός ψίθυρος δέν άκουγόταν.

—Το τέρας θά έθαιάτωση τον όστυνομικό, είπε ο Τζίμ. Άς άνάψουμε το φώς να δούμε

Μόλις άναψε το ηλεκτρικό ο Τζίμ άνοιξε την πόρτα άμέσως βρέθηκε μπροστά σ' ένα θέαμα που τον έκανε άνατριχιάσει, και που ποτέ στην πολυτάραχη ζωή του δέν είχε αντίκρυσή.

Το φείδι κουλουριασμένο στή μέση του δωματίου,

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

σήκωσε το κεφάλι του κάτω από το ηλεκτρικό φώς και σφύριξε άπειλητικά.

Το δωμάτιο ήταν κενό. Δέν υπήρχε ούτε το παραμικρό ίχνος του Χάρριγκτον. Μήπως ο αστυνομικός κατόρθωσε να βρή καμιά μυστική διέξοδο και να έγκαταλείψη το «μαύρο δωμάτιο» το χωρίς παράθυρο και με μία κλειδωμένη πόρτα; Η μήπως το τέρας τον είχε κα-τάπιη δολοκλήρο;

Κάνοντας αυτές τις σκέψεις ο Μπλάστον είδε ξαφνικά το φείδι να ξεδιπλώνεται απότομα και πριν προφύση να κάνει ούτε ένα βήμα προς τα πίσω, εκείνο ώρμησε επάνω του, και κουλουριάστηκε γύρω στο κορμί του σφίγγοντάς τον μέχρι άσφυξίας.

Οί τέσσερις γκάγκστερς τότε, αντίκρύζοντας αυτό το άπαίσιο θέαμα έμειναν έντρομοι χωρίς να τολμούν να βοηθήσουν τον Τζίμ που, σφιγμένος στα τρομερά δακτυλίδια του φειδιού ούρλιαζε άπεγνωσμένα ενώ έτριζαν τα κόκκαλά του από το τρομερό σφίξιμο.

Μέσα σέ λίγες στιγμές το τέρας είχε θατάώσει τον έπικίνδυνο έγκληματία, που από το στόμα του, τα μάτια του και από πολλά άλλα μέρη του σώματός του έτρεχε άφθονο αίμα. Οί τέσσερις συμμορίτες, φοβισμένοι, άφήκαν άμέσως το μακάβριο εκείνο εωμάτιο, διέσχισαν τον κήπον της βίλλας κι' επήδησαν στο αυτοκίνητό τους φεύγοντας μακριά από το άπρόοπτο εκείνο το άπαίσιο, και άνεκδιή-γηση θέαμα.

Έξ άλλου, αν έμειναν εκεί για να βοηθήσουν τον σύντροφό τους Τζίμ, άσφαλώς κάποιος θά εύρισκε τον ίδιο φοβερό θάνατο.

Αν μωρούσαν όμως να παραμεινουν λίγες στιγμές ακόμη, θά έβλεπαν κάτι που ήταν αδύνατο να το φαντασθούν.

Θ' αντίκρυζαν τον αστυνομικό Χάρριγκτον, ώχρό σαν πεθαμένο, με τα μάτια ορθάνοιχτα από τον τρόμο, να βγαίνει σιγά—σιγά κάτω από το τεράστιο κιβώτιο που έ-χρησίμευε γιά φυλακή του φειδιού. Τι είχε συμβεί;

Μόλις το φείδι γλύστρησε από το κιβώτιο, ο Χάρριγκτον πρόφθασε πριν ακόμη να σβύση το ηλεκτρικό φώς, κι' έπλησίασε το κιβώτιο κι' άμέσως το άναποδογύρισε επάνω του, πράγμα που τον άπεμόνωσε τελείως από κάθε άπειλή ή επί-θεση του τέρατος.

Σκεπασμένος όμως, όπως ήταν ο Χάρριγκτον ένοιωσε πολλές φορές το φείδι να χτυπά το κιβώτιο άλλ' αυτός κατέβαλλε κάθε προσπάθεια για να το κρατά ανάποδα χωρίς να το αφήνει να σηκω-θί από κανένα μέρος. Πολύς φορές έπίσης, ένοιωσε πως έφανε ή τελευταία του ώρα από άσφυξία.

Εύτυχώς όμως που το θηρίο, κουρασμένο από τις άλλεπάλληλες προσπάθειές του, ούρθηκε ως τη μέση του δωματίου και εκεί έκουλουριάστηκε, περιμένοντας ίσως την κατάλληλη ευκαιρία για να κατασπαράξη το θύμα του.

Όταν με έλοφρά βήματα, ο Χάρριγκτον βγήκε απ' το «μαύρο δωμάτιο» και περνώντας στο δρόμο προχώρησε στο διάδρομο της βίλλας κι' ύστερα βγήκε στον κήπο, πήρε δυο—τρείς, βαθιές άναπνοές και έπειτα βγήκε στο δρόμο κι' άπομακρύνθηκε βιαστικά.

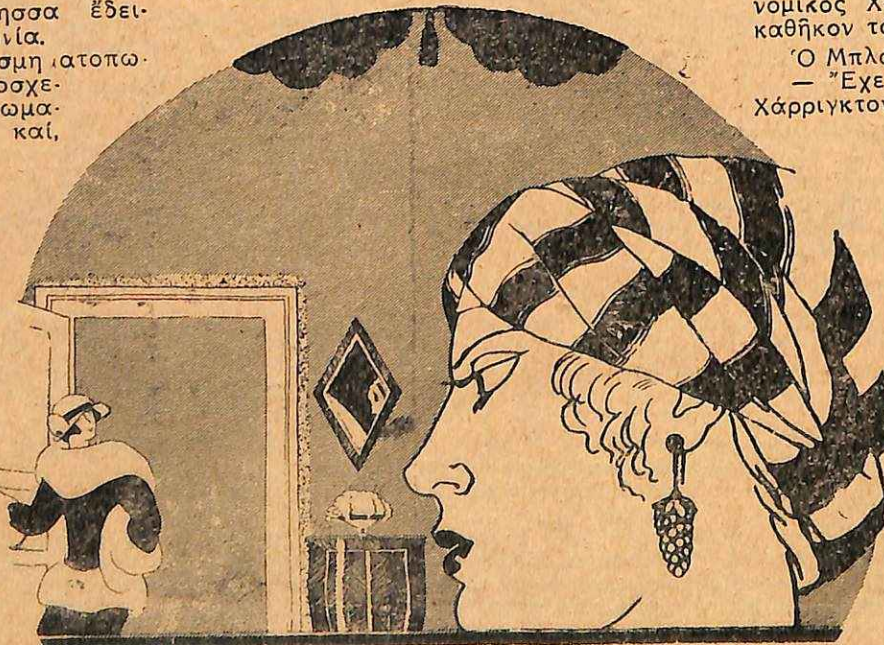
Ύστερα από μία ώρα βρισκόταν στην αστυνομία όπου μόλις τον είδαν οι συνάδελφοί του έμειναν κατάπληκτοι. Ίσως έμαθαν τι του είχε συμβεί; Όχι. Άπλούστατα, ύστερα από εκείνη την άνεκδιήγη νύχτα τρώουν τα μαύρα μαλλιά του Χάρριγκτον είχαν γίνει δολοκλήρα! ΖΑΚ ΦΩΜΠ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Επί Λουδοβίκου 15ου τα βιβλία ενός συγγραφέως ήταν γαρνιρισμένα με μερικά πολύ τολμηρές φράσεις. Τα βιβλία έ-λι ενός άλλου δέν έκαναν άλλο παρά να έπαινουν με τρόπο τους δυνατούς της αώλης. Και κάποιος πρίγκηψ είπε γι' αυτούς τους δυο:

—Ο ένας τριγυρίζει διαρκώς γύρω απ' τη Βαστίλλη. Ο άλλος γύρω από το βασιλκό θησαυροφυλάκιο.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Η αναγγελία της θανατικής εκτελέσεως του "Αλμπερτ Κλάρκ, άργουσε να δοθῇ.
"Ίσως να λύθηκε ο κόμπος του σχοινοῦ της άγχόνης, ίσως ν' άρξησε ο δήμιος να έκτελέσῃ τὴν άπαίσια χειρονομία του, κι' ίσως άκόμη ν' άνιβλήθῃ ἡ έκτέλεση τὴν τελευταία στιγμή, άγνωστο γιά ποιους λόγους.

Αὐτὲς τίς σκέψεις έκαναν ὅλοι ὅσοι βρίσκόνταν έξω από τὴ σιδερένια πόρτα τοῦ προαυλίου τῆς φυλακῆς Πεντοβίλ. Τὴν ώρα εκείνη έπεφτε ψιλλή-ψιλλή βροχή, πράγμα πού άνάγκασε ὅσους είχαν πάει γιά τὴν έκτέλεση τοῦ Κλάρκ, νά φύγουν πρίν άκόμη βγῇ ὁ δεσμοφύλαξ τῆς Πεντοβίλ γιά νά τοιχοκολλήσῃ τὴν άγγελία πῶς ἡ δικαιοσύνη έξετέλεσε τὸ καθήκον τῆς.

Ανάμεσα στοὺς λίγους πού παρέμειναν ἦταν κι' ένας δημοσιογράφος μ' έναν φωτογράφο. Ὁ πρῶτος έβγαλε τὰ γυαλιά του καὶ τὰ σκούπιζε με τὸ μαντίλι του, διὰν ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς άνοιξε καὶ παρουσιάσθῃ ὁ δεσμοφύλαξ γιά νά τοιχοκολλήσῃ τὴν άγγελία τοῦ άπαγχονισμοῦ.

— Μιά στιγμή... Μείνετε εκεί πού βρίσκεσθε, τοῦ εἶπε ὁ δημοσιογράφος πού ἤθελε νά φωτογραφίσῃ τὴ σκηνή. Καὶ σεῖς πλησίον, κυρία Κλάρκ, εἶπε στή γυναίκα τοῦ άπαγχονισθέντος.

Μετά τοῦτο παρακάλεσε έναν ἀπό τοὺς τρεῖς άστυνομικούς πού στεκόνταν εκεί κοντά, νά συκρατήσῃ τὴν κυρία τοῦ καταδίκου, πού τὴν στιγμή εκείνη τῆς άγγελίας κλονίστηκε κι' έκανε νά σωριασθῇ στό ἔδαφος.

Εφωτογράφησε τὴν θλι-

βερὴ σκηνή, κι' ὕστερα έγραψε μερικὲς άράδες στό σημειωματάριό του γιά τὴν άπογευματινὴ έκδοση τῆς έφημερίδος του, έχαιρέτησε τὴ γυναίκα κι' άπομακρύνθηκε πρὸς τὸ μικρὸ μπρ ποῦνταν άκριβῶς άπέναντι. Μερικοὶ περιέργοι συζητοῦν. "Ενας έλεγε:

—Μά πιστεύετε πῶς ὁ Κλάρκ έσκότωσε τὸν τραπεζίτη Ρότζερ γιά νά τὸν ληστήσῃ;

—Ποῖός άλλος μπορεῖ νά εἶναι έκτός ἀπὸ τὸν Κλάρκ; ρώτησε ένας άστυνομικός με βαρειά φωνή. Ὁ σέρ Μάρλοβ πού τὸν άνακόλυψε εἶναι ένας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους άστυνομικούς ἐπιθεωρητὰς τῆς Νέας Υόρκης.

Ὁ δημοσιογράφος, περίεργος, έπῆγε κι' έκάθησε κοντά στους περιέργους πού συζητοῦσαν. Ὁ άστυνομικός έξακολούθησε:

—Τὸν συνέλαβαν με τὰ χέρια μέσα στό σάκκο κι' ὕστερα, έπάνω στό πιστόλι βρέθηκαν τὰ δακτυλικά του άποτυπώματα. Οἱ κάκοποιοι τῆς κατηγορίας τοῦ Κλάρκ δέν εἶναι «φονήδες», ἀλλὰ εκείνο τὸ βράδυ εἶχε πιεῖ κάπως περισσότερο...

—Πιστεύτῃ με έπενέβῃ ὁ δημοσιογράφος, ὅτι ὁ τραπεζίτης Σ. Μ. Ρότζερς, τὸ θῦμα δηλαδή, ἦταν ένας σωστός παληάνθρωπος καὶ πῶς οὕτως ἢ άλλως μιά μέρα κάποιος θά τὸν σκότωνε. Ὅταν θέλησα νά τὸν φωτογραφίσω, τότε πού γύρισε ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ ὅπου εἶχα φυγοδικήσει γιά νά μὴν τὸν συλλάβουν γιά τὸ λαθρεμπόριο τῶν διαμαντιῶν, ἂν εἶχε πιστόλι θά με σκότωνε. Ὁ Κλάρκ μποροῦσε νά καταδικασθῇ γιά φόνο, ἀλλὰ ὅχι ἐκ προμελέτης. Αλλὰ βλέπετε ἤθελε νά κάνῃ τὸ βλάκα. Ἰσχυρίσθῃ ὅτι έκλεψε μὲν, ἀλλὰ δέν έσκότωσε. Ὅτι δέν τὸν συνήντησε πούθενά τὸν Ρότζερς. Καὶ πῶς ἂν τὸν πιστόλι πού βρέθῃ κοντά σὶόν σκοτωμένο, εἶχε τὰ δακτυλικά του άποτυπώματα, αὐτὸ συνέβῃ γιατί τῷ εἶχε βγάλει νά τ' άκουμπήσῃ κάτω, διὰν ἔ-

κανε τὴ διάρρηξη. Ἀργότερα μπ ρεύτηκε άκόμη περισσότερο, ὥστε δέν ἤξερε νά ἐξηγήσῃ τὴν ὑπόθεση τοῦ ρολογιοῦ. Γιατί τοῦ τὸ πήρε;

—Μά τὸ πήρε πράγματι αὐτὸς τὸ ρολόγι; ρώτησε ένας άλλος άγνωστος, πού στεκόταν ὄρθιος.

—Βεβαίως, ἀπήντησε ὁ άστυνομικός βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ένα σημειωματάριο. Κυττάξτε ἐδῶ. Ἐχὼ ὅλες τίς σημειώσεις πού έκανα κατὰ τὴν διάρκειά τῆς έρευνῆς. <Δολοφονία τοῦ Ρότζερς λείπει ένα χρυσὸ ρολόγι με χαραγμένη τὴν άφιέρωση <Ρ. Π. σ τ ὁ ν Σ. Ρ. εἰ ς ἔ ν δ εἰ ξ ἰ ν φ ἰ λ ἰ α ς>. Δῶρον ἐνός παλῆου φίλου, άσφαλῶς.

—Ἀλλὰ δέν βρέθηκε τὸ ρολόγι, έπέμεινε ὁ άγνωστος.

—Θά τὸ πύλησε. Ὅπωςδήποτε, στό κακουροδικεῖο κανεῖς δέν τὸ πιστεψε εἶπε:

—Κανεῖς; ρώτησε ὁ άγνωστος με χαμόγελο. Ἐγὼ ὅμως τὸν πιστέψα. Ὁ Ρότζερς ἦταν γεννημένος γιά νά δολοφονηθῇ ὡς ὁ Κλάρκ γιά νά κρεμαστῇ, ὅπως ἐγὼ κι' εἰσεῖς θά πεθάνουμε στό κρεβάτι μας. Ὁ Ρότζερς έπρεπε νά ἔχῃ αὐτὸ τὸ τέλος ὁ Κλάρκ δὲως ὅχι. Τὸν κρέμασαν γιά δολοφόνον ἐνῶ ἦταν λωποδύτης.

—Τί θέλετε νά πῆτε μ' αὐτά; εἶπε ὁ άστυνομικός.

—Ὁ Ρότζερς ἦταν ένας παληάνθρωπος. Ὁλοι τὸν γνώριζαν γιά τέτοιον.

—Ὅταν ἦταν στό Τράνσβααλ κι' έκμεταλλεύονταν τὰ ὄρυχεα ἀδαμάντων, δέν εἰδίστανε νά καταστρέψῃ τοὺς συντρόφους του γιά νά τὰ πάρῃ αὐτός. Εἶχε πολλοὺς ἑχθροὺς καὶ θά τὸν σκότωσε ένας ὅπ' οὐτοῦς. Κεῖνῃ τὴ νύχτα ἦσαν δυὸ ἄνθρω-

ποι μέσα στό σπίτι τοῦ Ρότζερς, ὁ ένας γιά νά κλέψῃ κι' ὁ άλλος γιά νά τὸν σκοτώσῃ. Ὁ άλλος εἶδε τὰ κλέψῃ πού μπήκε στό σπίτι κι' άναγκάστηκε νά περιμένῃ στό σκοτάδι ὥσπου νά φύγῃ ὁ λωποδύτης κι' ὕστερα προχώρησε καὶ μπήκε στό γραφεῖο τοῦ θύματος. Ὁ Ρότζερς εἶχε άκούσει τὸν θόρυβο τοῦ λωποδύτη. Βρῆκε ὅμως τὸν άλλον, στό γραφεῖο του. Ἰδοὺ λοιπὸν ἀντιμέτωποι οἱ δυὸ ἑχθροί.

Ἡ φωνὴ τοῦ άγνωστοῦ εκείνου ἔγινε βραχνή.

—Τὸ πιστόλι βρέθηκε στό πάτωμα, στήν ἴδια θέση πού τὸ εἶχε ἀφήσει ὁ Κλάρκ. Ὁ Ρότζερς τὸ ἔρπαξε. Δημιουργήθηκε μιάφοβερὴ πάλι, —ἡ πάλι γιά τὴν ὁποία ἐμίλησε ὁ δικηγόρος Μπάρριγκτον— μεάποτέλεσμα τὸν φόνο τοῦ Ρότζερς.

—Κι' ἡ υπόθεση τοῦ ὥρολογιο; ρώτησε ὁ δημοσιογράφος.

—Ὁ δολοφόνος βρέθηκε μπροστὰ στό πτώμα, εξακολούθησε ὁ άγνωστος. Ἐσκυψε κι' ἀφῆρεσε τὸ χρυσὸ ρολόγι γιά νά τὸ φανῇ πῶς ὁ λωποδύτης ἦταν κι' ὁ δολοφόνος.

Ὁ δημοσιογράφος έμεινε σκεπτικός.

—Δέν ὑπῆρχε ένα πορτοφόλι, ἀλλὰ ένα χρυσὸ ρολόγι... Δῶρο ἐνός παλῆου φίλου, δέν εἶπατε; εἶπε σὸν άστυνομικό. Αἶπῆρε ὅτι βρῆκε. Καὶ γι' αὐτὸ δέν βρέθηκε τὸ ρολόγι. Ἐξ άλλου, ἡ πιὸ σίγουρη θέση δέν ἦταν ἡ τσέπη ἐνός πού δέν τὸν ὑποπτεύοντο πού ίσως νάταν κι' ὁπραγματικός ἐνοχος πού παρακολούθησε καὶ τὴ δίκη;

—Ίσως, έπανελάβε ὁ δημοσιογράφος.

—Γι' αὐτὸ, βλέπετε, εξακολούθησε ὁ άγνωστος ὑπῆρχαν δυὸ ἄνθρωποι στό σπίτι τοῦ Ρότζερς τὴν ώρα τῆς δολοφονίας. Ὁ ένας ἀπὸ τοὺς ὅπου οὐς ζεῖ ακόμα.

Ὁ δημοσιογράφος έρριξε μιά ματιά πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦταν τοιχοκολλημένη ἡ άγγελία τῆς έκτελέσεως. Ἐκανε ένα κίνημα τρόμου κι' άπομακρύνθηκε. Σιγά—σιγά έφυγαν ὅσοι. Τότε ὁ άγνωστος έβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ένα ρολόγι, τὸ γύρισε ἀνάποδα καὶ διάβασε: «Εἰς ἐνδεικνί φίλῃς».

ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Ὁ μυστηριώδης κύριος Κάρλ Ρέτιχ. Τί άποκαλύπτει ένα κλεμμένο χαρτονόμισμα. Κάτω ἀπὸ ἡλεκτρικὸ λαμπτήρα, ὑπόγειο με δύο πατώματα! κ. τ. λ.

Ὁ ἄνθρωπος χωρίς χαμόγελο.

Οἱ σωφὲρ τῆς Πρόβιντενς, στήν Πολιτεία Ρόντ Ἀϊλαντ, ἐνόμιζαν πῶς ὁ τακτικὸς τους πελάτης Κάρλ Ρέτιχ ἦταν ένας ἀπὸ τοὺς πιὸ διακεκριμένους τζέντλεμαν καὶ πῶς ἐπαγγέλλετο τὸν ἱατρὸν ἢ δικηγόρον. Ἐδίδε πάντοτε καλὸ πούρμπουρ σ' ὅπου οὐ τὸν ἐπεριποιόταν καὶ έπεσκέπτετο μόνον ἐπαύλεις διασήμων προσώπων. Ἦταν ένας ἄνθρωπος παχύς, δυνατός, καὶ ντυμένος πάντα με τὴν τελευταία λέξη τῆς μόδας. Ὁ Κάρλ Ρέτιχ ὅμως εἶχε κατὶ τὸ μυστηριώδες: τὰ μάτια του ἦσαν ψυχρά καὶ τὰ χεῖλη του δέν χαμογελοῦσαν ποτέ.

Κατοικοῦσε σὲ μ' α πολυτελεστάτη βίλλα σ' α περίχωρα τῆς Πρόβιντενς, κατάλευκη, μ' ὠρατότατον κήπο καὶ με ψηλούς στύλους δεξιά κι' ἀριστερά τῆς εισόδου.

Τὸ Οὐωρουϊκ Κέντρου

Ἐνα οἰκόπεδο ἐχώριζε τὴν βίλλα τοῦ Ρέτιχ ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ γερουσιαστοῦ Τζέρφυ καὶ λίγο πιὸ μακριά ἀπ' ἐκεῖ ὑψωνόταν τὸ μεγάλο τῆς λέσχης Οὐωρουϊκ Κέντρου, με τὸ μικρὸ λιμάνι τῆς ὅπου προσορμοῦντο ἢ παρέμεναν τὰ γιῶτ τῶν πλουσιῶν μελῶν τῆς λέσχης μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ ὁ Ροκφέλλερ, ὁ Βάντερμπιλντ καὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους καὶ γνωστούς σχεδὸν σ' ὅλον τὸν κόσμον πλουτοκράτες τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ γερουσιαστὴς Τζέρφυ καὶ τὰ μέλη τοῦ Οὐωρουϊκ Κέντρου συχνά παρευρίσκοντο σὲ δεξιώσεις πού εἰδε ὁ φίλος τους Κάρλ Ρέτιχ.

Τὸ χαρτονόμισμα τῶν 20 Δολλαρίων.

Ἡ κοινωνία τῆς Πρόβιντενς δέν φανταζόταν ποτέ τι σοβαρὸν ἀντικτυπο θά εἶχε μιά σύλληψις πού ἔγινε τελευταίως στήν ἄλλη ἄκρη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, στό Λος Ἀντζελες τῆς Καλιφορνίας.

Κάποιο άτομο ὀνόματι Χάρμπερ Χάιμον Χορστάιν προσεπάθησε νά θέσῃ σὲ κυκλοφορία ένα χαρτονόμισμα τῶν εἰκοσι δολλαρίων, τὸ ὁποῖο προερχόταν ἀπὸ μιά ληστεία.

Μιά συμμορία εἶχε ἐπιτεθῇ σ' ένα ταχυδρομικὸ αὐτοκίνητο καὶ εἶχε

κλέψῃ 129 χιλιάδες δολλάρια! Οἱ ἀριθμοὶ ὅμως τῶν τραπεζογραμματίων ἐκρατήθησαν ἀπὸ τὴν άστυνομία κι' ένα ἀπὸ αὐτὰ ἦταν ἐκεῖνο πού βρέθηκε στὰ χέρια τοῦ Χορστάιν.

Ὁ Χορστάιν συνελήφθη καὶ ὑποβλήθῃς σ' ἐναντιληκτικὴ ἀνάκρισις κατὰ τὸ Ἀμερικανικὸ σύστημα, ὡμολόγησε πῶς εἶχε σχέσεις με τὸν Κάρλ Ρέτιχ καὶ τὸν γραμματέα του Ἀντίνο Μερόλα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα εκείνη ἡ άστυνομία άρχισε νά παρακολουθεῖ αὐστηρά τὸν Ρέτιχ καὶ τὸν συνεδόν του καὶ μιά νύχτα οἱ ντετέκτιβς τοὺς εἶδαν νά κατευθύνονται ἀπὸ τὴν Πρόβιντενς στό Οὐερεσέστερ. Ἐκεῖ τοῦ ἔλασαν, ἀλλὰ προτοῦ ἐξημερώσῃ ἡ άκόμη ἀνεκάλυψαν τὸ πτώμα τοῦ Μερόλα ἐκεῖ κοντά! Ἀμέσως ἐσχημάτισαν τὴν γυνάμην πῶς ὁ Ρέτιχ καὶ ὁ Μερόλα ἀνῆκαν σὲ μιά ληστοσυμμορία ἢ ὁπσία, γι' άγνωστους λόγους, ἀπεφάσισε νά ἐξοντώσῃ τὸν Μερόλα.

Ὁ Ρέτιχ ἀρχισυμμορίτης!

Τὴν ἐπομένην, οἱ άστυνομικοὶ πῆγαν στήν ἐπαυλὴ τοῦ Ρέτιχ καὶ συνέλαβαν τὸν πατέρα του καὶ τὸν γαμβρό του. Ἐπειτα ἔκαναν ἐρευνα στήν ἐπαυλὴ κι' ἐκεῖνα πού ἀνακάλυψαν ἔφεραν μεγάλην σύγχυσιν σὸν φίλον του γερουσιαστὴ Τζέρφυ καὶ στὰ μέλη τῆς λέσχης.

Οἱ φίλοι τοῦ Ρέτιχ δέν ἐγνώριζαν καθόλου πῶς ὁ τζέντλεμαν αὐτὸς ἀνῆκε ἀπὸ τριετίας σὲ μιά συμμορία λαθρεμπόρων καὶ πῶς μετέφερε ὀντοπνευματικῶς ποτὰ με τὴν θαλαμηγὸ του κρύβοντας αὐτὰ σὲς βάσεις ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων τῆς βίλλας του. Αὐτὴ τὴ φερά ὅμως οἱ άστυνομικοὶ ἐξόντῃς τὸ λευκὸ χρώμα ἐνός στύλου βρῆκαν μιά μυστικὴ κλειδαριὰ πού άνοιγε μιά μικρὴ, στρογγυλὴ πόρτα. Τὴν άνοιξαν καὶ βρέθηκαν σ' ένα ὑπόγειο πού εἶχε καί... δεῦτερο πάτωμα! Στὸ δεῦτερο αὐτὸ πάτωμα τοῦ μυστικοῦ ὑπογείου οἱ άστυνομικοὶ ἀνεκάλυψαν 25 ὄπλα, τρία πολυβόλα καὶ πολλὰ περιστροφά.

Ὁ θησαυρὸς τῆς ἐπαύλεως

Στὸν κήπο τῆς ἐπαύλεως κάτω ἀπὸ ένα μαρμάρινο ἄγαλμα ἀνεκαλύφθησαν ἐννέα χιλιάδες δολλάρια προεχόμενα ἀπὸ τὴν παλαιὰ ληστεία τοῦ ταχυδρομικοῦ αὐτοκινήτου.

Στοὺς τοίχους τοῦ δευτέρου ὑπογείου εὐρέθησαν ἰχνη αἵματος καὶ κάτω ἀπὸ μιά βεράντα, ἄνθρωποι σκελετοί.

Στὴν κουζίνα, κρυμμένα κάτω ἀπὸ μιά πλάκα τοῦ δαπέδου εὐρέθησαν ἄλλες δέκα χιλιάδες δολλάρια.

Ὅταν ὁ Ρέτιχ ἐπληροφορήθῃ τὴν σύλληψιν τῶν συγγενῶν του, παρυσιάσθῃ μόνος του στὴν άστυνομία, ἀλλὰ σὲ μεταξὺ εἶχαν συλληφθῇ ἄλλα εἰκοσι μέλη τῆς σπείρας.

Οἱ ληστεῖες τῆς σπείρας

Στὴ συμμορία τοῦ Ρέτιχ ἀπεδόθη ἡ δολοφονία τοῦ Μερόλα καὶ ἐνός άλλου συμμορίτου, ὀνόματι Ντάννου Οὐῶλς, πού εἶχαν ἐξαφανισθῇ πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀπὸ τὴν Πρόβιντενς. Λέγεται πῶς ὁ Οὐῶλς ἐτάφη μέσα σὲ ὑγρὸ τσιμέντο τὸ ὁποῖο ἀφοῦ ἐπῆξε, ἐρρίφθη στὴ θάλασσα τοῦ Μαρραγκάνσεν.

Ἐπίσης στήν ἴδια συμμορία ἀποδίδεται καὶ ἡ δολοφονία ἐνός άλλου μέλους τῆς σπείρας τοῦ ἱταλοῦ Καρέλλα, τοῦ ὁποῖο το πτώμα εὐρέθῃ κλεισμένο σὲ ένα σάκκο, με κομμένα τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια, με σπασμένα τὰ χρυσὰ του δόντια καὶ με άνοιγμένες τίς οὐλές παλαιῶν τραυμάτων ἀπ' τίς ὁποῖες θ' άνεγνώριζαν τὴν ταυτότητά του.

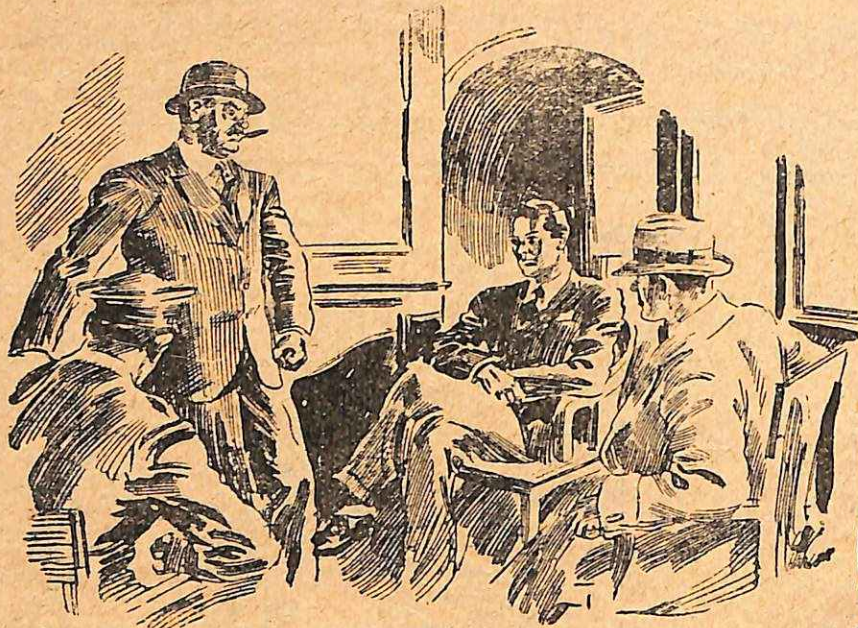
Πλὴν τῶν τριῶν αὐτῶν φόνων ἀποδίδεται στὴ συμμορία τοῦ Ρέτιχ καὶ σωρεῖα ληστειῶν, ὅπως ἡ ληστεία μιᾶς Τραπεζῆς τοῦ Μπρούκλιν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐκλάπησαν 428,000 δολλάρια, ἡ ληστεία δυὸ άλλων ταχυδρομικῶν αὐτοκινήτων πού τὸ ένα ἀπ' αὐτὰ μετέφερε 400,000 δολλάρια καὶ τὸ άλλο 51,000 καὶ αρκετὲς βέργες χρυσοῦ.

Ὁ Ρέτιχ στήν ἡλεκτρικὴ καρέκλα

Ἐν τέλει, ἡ ἐρευνα τῆς άστυνομίας ἀπεκάλυψε πῶς ὁ τζέντλεμαν Κάρλ Ρέτιχ, ὁ φίλος τῶν πλεόν σημανισουσῶν προσωπικοτήτων τῆς χώρας οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ἦταν ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς δευτερομελοῦς σπείρας λαθρεμπόρων, ληστῶν τῶν ταχυδρομικῶν αὐτοκινήτων, κ. τ. λ. πού οἱ πλοκάμοι τῆς ἀπλώνονταν σ' ὀλόκληρη σχεδὸν τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὰ μέλη τῆς εἶχαν διαπράξει σωρεῖαν φόνων, άπατών, ληστειῶν χωρὶς νά μπορέσῃ ποτέ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ὑπαρξὴ τῆς κανεῖς.

Οἱ ἑκατομμυριοῦχοι φίλοι τοῦ Τζέντλεμαν—γκάγκστερ, δέν ἤμπορουν άκόμη νά συνέλθουν ἀπὸ τὴν κατάπληξή τους! Ὁ Κάρλ Ρέτιχ κατεδικάσθῃ εἰς θάνατον διὰ τῆς ἡλεκτρικῆς καρέκλας.

A. PANTIK

Η ΑΙΘΙΩΨ ΜΑΤΑ ΧΑΡΙ

Μιά μυστηριώδης γυναίκα

Όπως σε κάθε πολιτισμένο κράτος του κόσμου υπάρχει μια τελειώς κατηρτισμένη υπηρεσία κατασκοπείας, έτσι έχει οργανωθεί τελετωταμένη στην Αβησσυνία, και σχεδόν σε όλη την Αφρική, υπηρεσία κατασκοπείας με σωμείαν κατασκοπών λευκών ή μαύρων. Έκείνο όμως που κινεί το ένδιό αφέρον είναι ότι, μεταξύ της οργανωμένης υπηρεσίας κατασκοπείας του Νεγκούς, ξεχωρίζει μια γυναίκα, η οποία παίζει τον ρόλο της Μάτα Χάρι. Αλλά εδώ δεν πρόκειται για κομμιά λευκή, σαν τη γνωστή ο' δ' ο τον κόσμο γυναίκα με τα πράσινα μάτια, και το άψόγου πλαστικότητας σώμα, αλλά για μια αιθιοπίδα, την Βοζέρο Μανέν. Η γυναίκα αυτή είναι τύπος «μοιριάς γυναίκας», αληθινά ο' ω-ραιότερος τύπος της φυλής, της και η οποία έχει κι' άλλες βαπτισθή με τ' όνομα: Η «Αιθιοψ Μάτα Χάρι». Η Βοζέρο Μανέν είναι αρκετά μορφωμένη και λατρεύει την πατρίδα της.

Συμμετέχει του Λώρενς

Όταν ο περίφημος Άγγλος συνταγματάρχης Λώρενς έμεινε στην Αβησσυνία, είχε οργανώσει κρυφά μια υπηρεσία κατασκοπείας υπέρ της Μεγάλης Βρετανίας. Στην οργανώση αυτή, είχε λάβει μέρος και η νεαρώτατη τότε Βοζέρο Μανέν, η οποία έδειξε ιόσην εύφυα και θάρρος, που σε λίγο καιρό έγινε το κυριότερο όργανο του Λώρενς.

Η Αβησσυνία Μάτα Χάρι άντελήρη από τότε ότι η χώρα της μόνον με τη βοήθεια της Αγγλίας μπορούσε να διατηρήσει την ανεξαρτησία της. Γι' αυτό και υπεστήριξε με όλη της την καρδιά τις προσπάθειες του Λώρενς για την εξασφάλιση της λίμνης Τσάνναστη Μ. Βρετανία. Ο τότε όμως, ύπουρος των έ-ξωτερικών της Αβησσυνίας, είχε έλθει σε μυστικές διαπραγματεύσεις να παραχωρήσει την λίμνη αυτή σε μια άλλη ευρωπαϊκή δύναμη, είχε δε καταρτίσει και τα σχέδια. Αμα λοιπόν το έπλη-ροφορήθη αυτό ή Βζέρο Μανέν έπέτυχε επιτηδειότατα να γνω-ρισθί με τον ύπουρο και να τον κατακτήσει με τα θέλητρά της. Έγινε φίλη του και σε μια νύχτα όργων και έρωτος κατώρθωσε να του άποσπάσει κρυφά το σχέδιο της συμφωνίας. Αμέσως τότε το άνιέγραψε και το έστειλε στο Λώρενς, ο οποίος την τελευταία στιγμή καώρθωσε να ματαιώσει την ύπογραφή της συμφωνίας. Όταν άργότερα ο σημερινός αυτοκράτωρ έπληροφόρηθηκε αυτή τη δράση της Μανέν, η οποία έπρο-φύλαξε την Αβησσυνία από ένα τεράστιο πολιτικό σφάλμα, την έπαρση μοφόρρησε και της έκανε πλούσια δώρα.

Μιά ζητιάνη στα σύνορα

Η σημερινή δράση της Βοζέρο Μανέν είναι κυριολεκτικά καταπληκτική. Αφού έγινε κυρία της τιμής στα αυτοκρατορικά άνήκτορα του Νεγκούς, εύθως με τον Ιταλο-αιθιοπικόν πόλεμον, έξακολούθησε τη δράση της.

Η Αβησσυνία Μάτα Χάρι, ντυμένη με ρούχα κουρελιά-ρικά και με τεχνικά παραμορφωμένο πρόσωπο, κατώρθωσε να εισχωρήσει ως ζητιάνη στις Ιταλίες γραμμές όπου συνέλεξε σπουδαιότατα στοιχεία και πληροφορίες που τα μετέδωσε στον αυτοκράτορα έπιστρέφοντας στην Αντίς Αμπέμπα.

Αμέσως κατόπιν, από ζητιάνη μεταμόρφώθηκε σε κυρία της άριστοκρατίας κι' έφυγε με μυστική άποστολή για τη Γενεύη, όπου άσφαλώς σπουδαίως έξυπηρετεί την πατρίδα της.

Η Βοζέρο Μανέν όμιλει θαυμάσια τις πέντε κύριες ευρωπαϊκές γλώσσες, επίσης δε και άπειρους διαλέκτους της Αφρικής. Κατορθώνει να επιτυχάνη, διά μέσου του υπηρετικού προσωπικού των σιαινόντων ευρωπαίων της Αντίς Αμπέμπα σπουδαία έγγραφα, τα οποία άμέσως φωτογραφίζει και άναλόγως με τη σημασία τους ένεργεί προς όφελος της πατρίδας της. Επίσης ένεργεί λεπτομερή λογοκρισία ο' όσες έπιστολές προέρχονται από ένα μέση-άνοιγες κάθε είδους ταχυδρομικό δέμα και διαβάζει όλα γεγικώς τα τηλεγραφήματα.

Μέχρι σήμερα έχει παρασημοφορηθί με το «Μετάλλιον του Μένελικ» και με τον «Άστέρα της Αιθιοπίας», δηλαδή της έδόθη το παράσημο της «ύψηλης στρατιωτικής άξίας».

Ο κατάσκοπος χωρίς όνομα

Ένα άλλο πρόσωπο που είναι σπουδαίος παράγων της υπηρεσίας κατασκοπείας του Νεγκούς, είναι ένας ίθαγενής ήλικίας πενήντα περίπου έτών. Το όνομα αυτού του κατασκόπου άποτελεί ένα μυστήριο, ή μάλλον είναι πολύ δύσκολο να βρη κανείς το πραγματικό του όνομα άνάμεσα σε τόσα που μεταχειρίζεται.

Ο ίθαγενής αυτός έθρασε ως κατάσκοπος κατά τον παγκόσμιον πόλεμον και τώρα χρησιμοποιείται από την Υπηρεσία Κατασκοπείας της Αβησσυνίας. Υπερέχει όλων των πρακτικόν κατασκοπεύσας που υπάρχουν ο' Αβησσυνιακό έθνος, και είναι το «δεξι χέρι» του Σάμ Αμπ-πρα, δηλαδή του αίνιγματικού εκείνου νέγρου από το

Κογκό, που από εδώ και πολλά χρόνια είναι ο άνώτατος έρχηγός των πρακτικόν του Λέοντος του Ιούδα.

Ο μυστηριώδης ούτος κατάσκοπος μέχρι σήμερα δεν ένεφανίσθη πουθενά, αλλά υπάρχουν πληροφορίες πώς βρίσκεται μαζί με τα Ιταλικά στρατεύματα για με φέρη άργότερα στην Άδισ Αμπέμπα πολύτιμες πληροφορίες.

Οι λευκοί πράκτορες

Μιά φήμη πλανάται πώς στην υπηρεσία κατασκοπείας και άντι-κατασκοπείας του αυτοκράτορος της Αιθιοπίας υπάρχουν και πολλοί Ευρωπαίοι, οι οποίοι άνή-κουν σε διεθνείς κατασκοπευ-τικές οργανώσεις, που δροβν σήμερα στο άφρικανικό έδαφος. Μεταξύ αυτών των πρακτικόν φι-γουρών και πολλοί κατάσκο-ποι που έδρασαν κατά την διάρκεια του παγκόσμιου πολέμου.

Οι κατάσκοποι αυτοί εύρίσκον-ται τώρα μέσα στις Ιταλικές κτή-σεις, στην Έρυθραία, στη Σομαλία και στην Τριπολίτιδα και ά-κόμη μέσα στη Ρώμη.

Δέν εγνώριζαν τον πόλεμον!

Επίσης οι πράκτορες αυτοί βοηθούμενοι από άλλους ίθαγενείς έχουν διασκορπισθί στα πιά άπομακρυσμένα μέρη της Αβησσυνίας και άναγγέλλουν στους ίθαγενείς αυτούς ότι έκηρύχθη ο πόλεμος μεταξύ της Αβησσυνίας και της Ιταλίας, γιατί λόγω της έλλείψεως των συγκοινωνιών οι ίθαγενείς αυτοί δεν είχαν ιδέαν περί του Ιταλο-αιθιοπικού πολέμου.

Όσον άφορά την ώραία Μανέν Βοζέρο, οι πράκτορες της Ιταλικής άντικατασκοπείας την γυρεύουν παντού. Ποιός όμως έξέρει άν δεν είναι καμιά από τις δικές τους κατασκόπους και δεν το φαντάζονται;

Πάντως, ή Βοζέρο Μανέν είναι το δεξι χέρι του χαίλδ Σελασιέ και μέχρι σήμερα έχει προφέρει πολυτίμους ύ-πηρεσίας στην πατρίδα της.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Ο Άμπντ—έλ—Σαλέμ, που ζούσε σε μια λευκή καλύ-βα χαμένη στο άπέραντο Μπρόκο, έριξε μια ματιά στον όρίζοντα, στα βόθη του όποιου, την ώρα εκείνη έδινε ο ήλιος. Ύστερα, σηκώθηκε από την πέτρα που καθό-τανε και άρχισε να βαδίζει... Ήταν ένας άνθρωπος ως πε-νήντα χρόνων. Η λευκή κελεμπία του στεφάνωνε το μπρούτζινο πρόσωπό του και έπεφτε άφογα γύρω από το καλοδεμένο κορμί του.

—Η νύχτα είναι θεία, άπόψε! έπεί. Θα πάω ως το δά-σος για να άπ'λαύσω το φεγγάρι.

Με βαρεία και μεγάλα βήματα προχώρησε προς τον δρόμο του Σινκ—Μπραχίμ. Σε λίγη ώρα έμπαινε στο δά-σος, όταν άκουσε γαυγίσματα σκυλιών από τις καλύβες

των βεδουϊνων και μια τρομαγμένη γυναίκα φωνή. Σαστισμένος ο Άμπντ—έλ—Σαλέμ προχώρησε προς το μέρος που άκουγε τα γαυγίσματα, και σε λίγες στιγμές άν-τίκρουσε μια νέα, που άκουμπ'υσε τρομαγμένη στον κορμό ενός δέν-δρου.

—Τι κάνεις εδώ τέτοιαν ώρα; την ρώτησε.

—Ζητώ τον μ'γο Άμπντ—έλ—Σαλέμ, τον Μαροκινό. Φοβούμαι τα σκυλιά και τα μίηματα των βεδου-ϊνων... Προσπάτησε με!

—Έγώ είμαι ο άνθρωπος που ζητείς. Έλα κοντά μου. Τα σκυλιά με γνωρίζουν και δεν θα μάς πει-ράξουν.

Η νέα τον άκολούθησε σιωπηλή. Πήγαν στη καλύβα του μάγου, ο οποίος ο Άμπντ—έλ—Σαλέμ άναψε μια λάμπα και παρέτήρησε τη νέα. Ήταν μια κόρη ως είκοσι χρόνων, έξαιρετικά όραία, όχηρή, φοβισμένη.

—Τι θέλεις; την ρώτησε.

—Μου είπαν πώς προλέγεις το μέλλον... Έχω κάποια λύπη κλει-σμένη στην καρδιά μου και γι' αυ-τό ήλθα.

—Γιατί δεν ήλθες την ήμέρα, δ-πως έρχονται κι' οι άλλοι;

—Υπάρχει κάποιος λόγος. Για πέσμου, λοιπόν, τώρα την τύχη μου.

—Κάθισε, και πέσμου τ'όνομά σου.

—Με λένε Ραχήλ κι' αγαπώ έ-ναν νέον που φάνηκε τόσο σκλη-ρός μαζί μου και μ' έγκατέλειψε.

—Εμείνα μόνη και ύποφέρω. Πέσμου άν θα ξανάρθη. Είναι ο Μουστανσάρ ο γιός της Φατμέ.

—Επών σε μια πινακίδα, ο μάγος έχαραξε μερικούς ά-ριθμούς και γράμματα κι' ύστερα έπεί με χαμόγελο.

—Άκουσε, Ραχήλ, αυτός ο νέος που αγαπās θα ξανάρθη.

—Ω! Άμπντ—έλ—Σαλέμ, πόσο είσαι καλός, έπεί ή νέα. Θα σου δώσω ό,τι μου ζητήσεις.

—Όλα τα πλούτη του κόσμου δεν μπορούν να πληρώ-σουν την προφητεία μου.

—Έχω να σου πω κάτι άκόμη, κύριε. Έγώ είμαι ή Ρα-χήλ, ή κόρη του Μπέν—Άμ και έθελω να μάθω ό,τι μου έ-πιφυλάσσει ή τύχη μου. Να μου τά πης; έλα.

—Καλύτερα θα ήταν να μην άκούσης εκείνο που σε πε-ριμένει.

—Γιατί; Όχι, όχι, θα μου τά πης όλα!

Ο Άμπντ—έλ—Σαλέμ πήρε και πάλι την πινακίδα, έ-χαραξε κι' άλλους άριθμούς και γράμματα κι' άμέσως μια γκριμάτσα έξωγράφιστηκε στο πρόσωπό του πράγμα που έκανε την Ραχήλ να δώσει πιο μεγάλη προσοχή.

—Άκουσε, της έπεί. Ση ή ίδια έδημιούργησε την δυ-στυχία σου, κατέστρεψε την άγάπη σου. Ο αγαπημένος σου δεν το ένοιωσε αλλά ως έξ ένοστίκτου, έφυγε από κον-τά σου. Θα ξαναγυρίση όμως και θα μάθης. Ω Ραχήλ, πό-σο βλέπω στην τύχη σου! Θα νοιώσης άκόμη, μ' εκείνον

που περιμένεις και θα συναντήσης, τη χαρά, την εύτυχία την έλπίδα. Ύστερα... θα πνιγής στο αίμα σου!

Αυτά τα λόγια άκούστηκαν μέσα στη σιωπή της νύχτας. Η Ραχήλ έκρουσε το πρόσωπό της άνάμ' σα στις παλά-μες της κι' άρχισε να κλαίη.

—Μου λές την αλήθεια; Άμπντ—έλ—Σαλέμ! Πριν να σε συναντήσω πήγα και βρήκα τη γρηά—Τύρσα... αλλά δεν την πίστεψα. Νόμωσ' ύκαίσοι μου έπαναλαμβάνης ό,τι ά-κουσα από το στόμα της. Την καταδίκη μου... Θα πεθάνω μέσα στο ίδιο μου το αίμα! Γιατί; Είμαι τόσο νέα και θέλω να ζήσω!

Η Ραχήλ έκλαιγε με λυγμούς.

Ο Άμπντ—έλ—Σαλέμ την κυττούσε με περιέργεια, και συμπόνια. Γιατί να της τά πη ύλα; αλλά μήπως δεν θα της συνέβαι-ναν μια μέρα ξαφνικά;

—Ραχήλ! Ραχήλ, της έπεί. Ά-κουσε... Έγώ είμαι εκείνος που ζ'νει τη χαρά και τον πόνο...

Η Ραχήλ σήκωσε το κεφάλι και το πρόσωπό της ήταν ούλακωμένο από τα δάκρυα.

—...Μην κλαίς πιά. Είναι ή ώ-ρα της προσευχής!

Σηκώθηκαν κι' οι δυο και σιγά—σιγά βγήκαν έξω από τη λευκή καλύβα. Το λαμπρό φεγγάρι φώ-τιζε τε χλωμά πρόσωπα των κατά την ώρα της προσευχής. Ύστε-ρα χωρίστηκαν. Ο Άμπντ—έλ Σα-λέμ την χαίρετις λέγοντας.

—Πήγαινε, Ραχήλ, το πεπρωμέ-νο σου σε περιμένει.

***

Πέρασε κάμποσος καιρός από τη νύχτα εκείνη, όταν ένα δειλινό ο Άμπντ—έλ—Σαλέμ άφηκε τη λευκή του καλύβα και άπομακρόν-θηκε προς το δάσος. Προχώρησε άρκετά κάτω από τους ύπερύψη-λους εύκάλυπτους και τις καστα-νίες. Ήταν σκεπτικός και πελι-δνός. Από τη νύχτα που συνάντη-σε την Ραχήλ μια άγωνία τον βα-σάνιζε. Θυμήθηκε τα νεανικά του χρόνια, πριν άκόμη άφιέρωση τη ζωή του στην έπιστήμη της μα-γείας και των άστρων.

Κι' αυτός είχε γυναίκα και παι-δί. Κοιπόσο έμοιάζε εκείνη ήτσιγγά-να της κόρης του Καρμέλ!

Ετσι θάταν κι' εκείνη άν δεν την έχανε μέσα σε μια νύχτα που οι βεδουϊνοι μίηκαν στο χωριό του και άρπαξαν τα γυναικόπαιδα. Μ' αυτή τη σκέ-ψη προχώρησε βαθεία στο δάσος όπου κουράστηκε κι' έ-κάθισε σε μια μεγάλη πέτρα. Το βλέμμα του περιπλανήθη-κε γύρω, όταν για μια στιγμή καρφώθηκε ο' ένα ώρισμένο σημείο. Την ίδια στιγμή σηκώθηκε και κυττάζοντας πάντα στο ίδιο σημείο, το έπλησίασε. Μια φριχτή εικόνα, παρου-σιάστηκε μπροστά του. Μια γυναίκα που έπλεε σε μια λίμνη αίματος, βρισκόταν στη ρίζα μιας καστανιάς, νεκρή.

Εσκυψε και την κύτταξε. Άνεγνώρισε την Ραχήλ! Δυο βαθεία τραύματα μαχαριού της είχαν άνοίξει το στήθος και από το στόμα της έτρεχε νερό και αίμα. Γονάτισε κον-τά της, ξεγυμνώσε το στήθος της και άντίκρουσε κάτι που τον έκανε να τρομάξη. Στο στήθος της Ραχήλ ύπηρχε στιγματισμένο ένα μισοφέγγαρο!

«Η κόρη μου! ξεφώνησε τότε. Να το σημάδι που της είχα κάνει εγώ ο' ίδιος! Πόσο μεγάλωσεν... Ω! γιατί δεν μου έπεί την ιστορία της; Πώς έγώ δεν την μάντευα; Άχ! την άρπαξαν μικρούλα άκόμη, οι βεδουϊνοι και θα την πού-λησαν στους γύφτους... Πήρε το πτώμα της κόρης του, ένω-τά μάτια του έτρεχαν δάκρυα, και τόθαψε. Η νύχτα ήταν άστροφώτιστη και ή γαλήνη βασίλευε παντού. Ένα μουρ-μούρη μόνον άκούστηκε για λίγες στιγμές. Ο Άμπντ—έλ—Σαλέμ έκανε τη προσευχή του στον Άλλάχ!

Σ' αὐτιά τοῦ μικροῦ Ζάν, τοῦ γιου τοῦ
κηπουροῦ τῆς βίλλας Ντυφρουά, ἀντή-
χουσαν ἀκόμη τὰ λόγια τῆς ὥραιας κόμης-
«Πρόσεξε μὴ σ' ἀντιληφθῇ κανεῖς, μὴ σοῦ
φύγῃ λέξη».

Ἔτσι βιαστικά καὶ μὲ προφύλαξη, κυττά-
ζοντας μὴ τὸν ἰδῇ κανεῖς, ἐπροχώρησε πρὸς τὴ
μικρὴ πορτοῦλα τοῦ κήπου, τὴν ἀνοίξε, κι' ἐ-
τοιμαζόμενα νὰ φύγῃ ὅταν ἕνας ἀνθρωπος δρα-
σκεῖτο τὸ φράχτη κι' ἦρθε νὰ τοῦ φράξῃ τὸ
δρόμο.

—Ποῦ τρέχεις ἔτσι βιαστικά Ζάν ;
Ὁ μικρὸς τάχασε. Κοκκίνισε ὡς τὶς ρίζες
τῶν αὐτιῶν καὶ μὲ πολλὴ δυσκολία κατώρ-
θωσε νὰ πιθυρίσῃ.

—Πηγαίνω σὲ μιὰ δουλειὰ πού μ' ἔστειλε
ὁ πατέρας μου κ. κόμη.

Ὁ κόμης Ντυφρουά δάγκωσε τὰ χεῖλη του
συναφηνόμενος κι' ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς
διστακτικός. Τέλος, σὰ νὰ πήρῃ τὴν ἀπόφασή
του, εἶπε στὸ μικρὸ πού ἔτρεμε ὀλόκληρος κά-
τω ἀπὸ τὸ ἀπειλητικὸ βλέμμα του :

—Ἐλα, δόσε μου ἀμέσως τὸ γράμμα καὶ
χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου.

Ὁ μικρὸς, παρὰ τὸ φόβο του, ἔφερε στὴ
σκέψη του τὰ λόγια τῆς ὥραιας κυρίας Ντυ-
φρουά, πού μὲ ἱκετευτικὸ ὕφος τοῦεῖχε εἰπῇ :
«Πρόσεξε μὴ σ' ἀντιληφθῇ κανεῖς, μὴ σοῦ φύ-
γῃ λέξη». Καὶ ἀπάντησε.

—Δὲν ἔχω κανένα γράμμα, ἀφήστε με νὰ πάω..

Ὁ κόμης, πού ἡ ὀργή τοῦεῖχε βάψει τὸ
πρόσωπο κατακόκκινο, δὲν τὸν ἄφησε νὰ προ-
χωρήσῃ. Ἀρπάξε τὸ φτωχὸ παιδί ἀπὸ τ' αὐ-
τί, τοῦ τῶστρεψε μὲ λύσσα, σὰ νὰ θέλε νὰ τὸ
ξεριζώσῃ, καὶ τρίζοντας τὰ δόντια μὲ λύσσα
μουρμούρισε :

—Δόσε μου τὸ γράμμα χωρὶς πολλὰ λόγια,
γιατί ἄλλιως...

—Μητέρα μου, Πατέρα !.., κραύγασε ὁ μι-
κρὸς, πού τὰ μάτια του βούρκωσαν ἀπ' τὸν
πόνο.

Ὁ κόμης τοῦφραξε μὲ τὴν παλάμη τοῦ ἐ-
λευθεροῦ χεριοῦ του τὸ στόμα, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλ-
λο ἐξακολουθοῦσε νὰ στριβῇ τ' αὐτί του.

—Τὸ γράμμα, δόσε μου τὸ γράμμα ! οὐρ-
λιάζε.

Λυγισμένος ἀπ' τὸν πόνο ὁ μικρὸς, ἔβαλε
τὸ χέρι του στὸ ἀνοιγμα τοῦ πουνάμισοῦ του
κι' ἐβγάλε ἀπ' τὸν κόρφο του ἕνα ροζ στενό-
μακρο φάκελλο. Ὁ κόμης ἄφησε τὸ μικρὸ κι'
ἄρπαξε τὸ φάκελλο.

—Μὴν κάνης βῆμα· εἶπε στὸ Ζάν, ἀνοίγον-
τας τὸ γράμμα.

Ὁ Ζάν ἐστάθη ἀκίνητος στὴ θέση του, ἐνῶ
τὰ βουρκωμένα του μάτια κύτταζαν μὲ μιὰν
ἐκφραση μίσους τὸν τραχὺ κόμητα.

—Περίμενε δῶ, εἶπε ὁ Ντυφρουά μόλις τε-
λείωσε τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς. Ἄν φύ-
γῃς θὰ σ' εὐρῶ ἀργότερα καὶ θὰ σὲ σκοτώσω.

Καὶ μὲ βιαστικὸ βῆμα προχώρησε πρὸς τὴ
βίλλα, ἀνέβηκε τὰ σκαλιά κι' ἐξαφανίσθη πί-
σω ἀπ' τὴ μεγάλη, δρύϊνη, πόρτα τῆς εἰσόδου.

Σὲ λίγο ξαναγύρισε καὶ δίνοντας στὸ μικρὸ
τὸ γράμμα, βαλμένο σὲ ἄλλο φάκελλο, τοῦεῖπε.

—Θὰ τὸ πᾶς ἐκεῖ πού σοῦεῖκε πει ἡ κόμη-
σα. Καὶ προσοχή, οὔτε λέξη γιὰ ὅ,τι ἔγινε με-
ταξὺ μας. Μὲ καταλαβαίνει ;

Ὁ Ζάν ἔσκυψε τὸ κεφάλι ταπεινὰ, ὥστε ὁ
κόμης ἔκρινε καλὸ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴ σύ-
σταση.

—Ἄν καὶ μιὰ λέξη σοῦ ξεφύγῃ, θὰ τὸ μά-
θω καὶ τότε... εἶσαι χαμένος, τ' ἀκούς ;

Ὁ Ζάν ἔβαλε τὸ φάκελλο στὸν κόρφο του
κι' ἐπιθύρισε.

—Νὰ μείνεις ἡσυχος, κύριε κόμη. Δὲ θὰ
μάθῃ κανεῖς τίποτε.

Χαιρέτησε κι' ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται μ'
ἀργὸ βῆμα, μὲ τὸ μικρὸ του κεφαλάκι σκυ-
φτὸ σὰν νὰ τὸ βάραινε κάποια ἐπίμονη σκέψη.

Ἔχει ἀρχίσει πιά νὰ νυχτώνῃ ὅταν ὁ κό-

ΤΡΕΙΣ ΠΙΣΤΟΛΙΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
Η Γ Η Μ Α
ΤΟΥ ΖΑΝ
Μ Π Ω

μης—πού ὕστερα ἀπ' τὴ σκηνὴ μὲ τὸ Ζάν ἐξα-
κολούθησε νὰ πλανιέται στὴν ἐρημικὴ δένδρο-
στοιχία—ξαναγύρισε στὴ βίλλα. Ἀνέβηκε καὶ τρά-
βηξε κατ' εὐθείαν στὸ διαμέρισμα τῆς κομῆσας.

Ἡ νέα γυναίκα, πού καθόταν σ' ἕνα ντιβάνι σκεφτι-
κῇ, ἔστρεψε τὸ κεφάλι καὶ τὸν κύτταξε μ' ἀδιαφορίαν...
Σχεδὸν μὲ μῖσος. Κι' ἦταν ἀλήθεια πὼς δὲν αἰσθανόταν
γιὰ τὸν ἀνθρωπο αὐτὸ καμιά συμπάθεια, πὼς ἡ συμβίωσις μα-
ζί του τῆς ἦταν μορτύριο... Τὴν εἶχαν παντρεύει πρὶν ἑπτὰ χρό-
νια, ὅταν ἀκόμη κορίτσι 17 χρονῶν δὲν ἔξερε καλὰ τὸν κόσμο,
γιὰ λόγους συμφέροντος. Κι' ἀντὶ τῆς χαρᾶς, πού κάθε κορίτσι ἐλπί-
ζει ναῦσθι στὸ γάμο, αὐτὴ εἶχε βοῇ τὴ γοῖνα, τὴ δυστυχία καὶ τὴν ἀ-
πόγνωση. Μεγαλειτερός της κατὰ 15 χρόνια ὁ κόμης Ντυφρουά, τὴν
κρατοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, δὲν τὴν ἄφηνε νὰ βγῇ ποτε μὲ φίλες, δὲν
τὴν ὠδηγοῦσε σὲ συγκεντρώσεις, τὴν ἐξήλεσε, τῆς δημιουργοῦσε μὲ τὸ τίπο-
τα σκηνές.. Κι' ὅταν ἄλποτε, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, τὸν ἱκέτευε νὰ χωρί-
σουν τὴν ἀπειλοῦσε πὼς
θὰ τὴ σκοτώσῃ.

Ἔτσι, ἡ κόμης Ντυφρουά, πού
δύο χρόνια μετὰ τὸ γά-
μο της εἶχε τὸ ἀτύχη-
μα νὰ χάσῃ καὶ τὴ μη-
τέρα της καὶ ν' ἀπομεί-
νῃ χωρὶς κανένα συγγε-
νῇ στὸν κόσμο, ἀναγ-
κάσθη νὰ ὑπομένῃ τὴν
τυραννία του, ἐνῶ τὸ
μῖσος ἐναντίον τοῦ δυ-
ναστοῦ της, γιγαντώνον-
ταν στὴν καρδιά της,
ποῦχε παντοτεινὸ καὶ
ἀχώριστο σύντροφο τὸν
πόνο καὶ τὴ μελαγχολία.

Τὸ καλοκαίρι ἐκεῖ-
νο ὁ κόμης εἶχε φέρεῖ
τὴ γυναίκα του σ' αὐτὴ
τὴ βίλλα του στὴ Βρετ-
τάνη. Ἡ πλήξη δὲν ἄρ-
γησε νὰ γίνῃ ἀνυπόφο-
ρη καὶ τοῦ ζήτησε νὰ
φύγουν, πράγμα πού ἐ-
κείνος δὲν δέχθηκε.

Τὸν τελευταῖο ὅμως
καιρὸ, παρετήρησε πὼς
ἔπαψε νὰ τοῦ γυρεῖ νὰ
φύγουν καὶ πὼς οἱ τρό-
ποι της εἶχαν ἀλλάξει,
ἡ μελαγχολία της εἶχε
μετριασθῇ καὶ τὸ χα-
μόγελο ξαναφαινόταν
στὰ χεῖλη της. Κι' αὐ-
τὸ τοῦ κίνησε τὶς ὑποψίες, καὶ τὸν ἔκανε νὰ τὴν παρακολουθῇ. Καὶ ἀποτέλεσμα ἦ-
ταν ἡ σκηνὴ μὲ τὸ Ζάν...

—Λοιπόν, κυρία, εἶπε ὁ κόμης κυττάζοντας κατὰματα τὴ γυναίκα του.
Ἐκείνη ἔστρεψε τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος του. Κι' ἀποφεύγοντας νὰ τὸν ἀντι-
κρύσῃ ῥώτησε.

—Τί συμβαίνει ;

—Πότε θὰ εἰσάστε ἐτοιμὴ νὰ φύγουμε γιὰ τὸ Παρίσι ;

Ἡ καρδιά τῆς κόμης σφίχτηκε. Νὰ φύγουν τώρα πού ἀκριβῶς αὐτὴ ἤθελε νὰ
μείνῃ, τώρα πού ἤλπιζε νὰ γνωρίσῃ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ τὸν ἔρωτα, καὶ ν' ἀνακτή-
σῃ τὴ λευθερίαν της ; Στὴ σκέψη της ἦρθε ἡ εἰκόνα τοῦ Πῶλ Φεβάλ.

Ἦταν ἕνας ὥραιος ἄντρας 28 χρονῶν, ψηλός, εὐγενικός, μὲ μαῦρα φωτεινὰ μάτια
καὶ παιδιαστικὸ χαμόγελο.

Τὸν εἶχε γνωρίσει τυχαίᾳ πρὶν ἕνα μῆνα, καθὼς ἔκανε ἕνα περίπατο στὰ περὶ
τῆς βίλλας ὅπου ὁ κόμης νόμιζε πὼς δὲν κατοικοῦσε κανεῖς ἄλλος... Τῆς εἶπε πὼς
ἦταν μηχανικός καὶ πὼς ἦρθε γιὰ νὰ τελειοποιήσῃ τὴν ἐφευρεσὴν τοῦ γύρω ἀπὸ ἕνα
«μηχανικὸ ἄνθρωπο» ἕνα «ρομπότ», πού θὰ εἶχε κατ' ὅλα τὴν ὄψιν πραγματικοῦ ἄν-
θρώπου, θὰ μιλοῦσε νὰ μιλήνῃ καπνίζῃ, νὰ τραγουδᾷ καὶ πού μόνον οἱ αἰσθή-
σεις θὰ τοῦ λείπουν...

Καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ πὼς ἡ Σολάνς ἐνοιωσε μιὰν ἀκατανίκητη συμπάθεια
γιὰ τὸ νέον αὐτὸ, πού ἐπίσης εὐρήθη ἐρωτευμένος μαζί της...

Ἀπὸ τότε συνηγνάντο σχεδὸν καθημερινὰ καὶ σήμερα, σύμφωνα μὲ τὴ χθεσινὴ
ἐξήγησή τους, ἡ κόμης αὐτὴν ἀπαντοῦσε ὅτι, ἀφοῦ σκέφθηκε καλά, δεχόταν τὴν πρό-

τάσή του, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἄντρα της καὶ
νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὅταν αὐτὸς θὰ ὤριζε.

Ἔτσι, δὲν ἤθελε νὰ φύγουν ἀπ' τὴ βίλλα, ὅ-
που, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, περιέμενε τὸ ἄγγελμα τοῦ
λυτρωμοῦ. Καὶ εἶπε στὸν ἄντρα της.

—Μὰ γιατί νὰ φύγουμε! Ραοῦ! ; Εἶναι τόσο ὥραϊα
ἐδῶ.

—Πὼς ; Δὲν θέλετε νὰ φύγουμε. Μὰ σεῖς ἔπριν λίγες μέρες
χαλούσατε τὸν κόσμο ὅτι πληττετε ἐδῶ...

—Πρὶν λίγες μέρες ναί... Τώρα ὅμως συνήθισα...

Ὁ κόμης δάγκωσε τὰ χεῖλη του, καὶ σκέφθηκε.

—Τώρα δὲν θέλει νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι, γιατί σκέπτεται νὰ
φύγῃ μὲ κείνον, καὶ νὰ φύγῃ γιὰ πάντα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο χάραξε τὰ χεῖλη του...

Γύρισε καὶ κύτταξε πάλι τὴν κόμης.

—Ὡστε νὰ μὴ πῶ νὰ ετοιμάσουν τὰ πράγματά μας ;

—Ὁχι ! τ' ἀπάντησε ξηρὰ ἡ Σολάνς.

Ἡ κόμης βγῆκε καὶ
γύρισε παρὰ τὴν ὄ-
ρα τοῦ δείπνου, πού δι-
έσχθη σιωπηλά.

Ὑστερα πέρασαν
στὸ καπνιστήριό γιὰ τὸν
καφέ...

Ἡ κόμης κάθισε
σ' ἕνα «φωτέιγ» κι' ἔκα-
νε πὼς ξεφύλλιζε κάποιο
περιοδικὸ μῶδα.

Ὁ κόμης κάπνισε
ἕνα τσιγάρο κι' ὕστερα
σηκώθη κι' ἄρχισε νὰ
βηματίζῃ νευρικά.

Τὸ ρολοῖ σήμανε 11.
Τότε, μ' ἕνα ἀπότομο
κίνημα πλησίασε τὸ
τραπέζι, πήρε τὴ μι-
κρὴ φορητὴ λαμπίτσα
καὶ τὴν ἔφερε στὸ παρὰ-
θυρο, πού ἔβλεπε στὸ
δεξιὸ μέρος τοῦ κήπου.

—Τί σημαίνει αὐτό;
Ῥώτησε ἡ κόμης, μὲ
μιὰν ἀόριστὴ ἀνησυχία.

—Ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀ-
πήντησε, μὰ ἀπεμάκρυ-
νε καὶ ξανάφερε τὸ φῶς
τρεῖς φορές.

Ὑστερα τὴν ἄφησε
ὀριστικά στὸ παρὰθυρο.

—Τί σημαίνει αὐτό ;
Τί κάνετε ;

—Τώρα θὰ δῆτε...

Ἡ κόμης σήκωσε
τὸ δρόμο κι' ἔκλεισε τὴν
πόρτα, βάζοντας τὸ κλειδί στὴν τσέπη του.

Ἡ νέα γυναίκα ἀνησύχησε.

—Θὰ μοῦ ἐξηγήσετε, λοιπόν, τί σημαίνουν αὐτὰ ; Πάρτε τὸ φῶς ἀπὸ κεῖ, πού δὲν
ἔχει θέση κι' ἀνοίξετε μου νὰ φύγω....

Ὁ Ντυφρουά γέλασε σαρκαστικά.

—Ὁχι δά, εἶπε. Πὼς ; Δὲν θέλετε νὰ δῆτε ἐκεῖνον πού περιμένετε νὰ σᾶς δώσῃ
τὸ σύνθημα τοῦ λυτρωμοῦ ; Θὰ ἔρθῃ σὲ λίγο..

Τὰ μάτια τῆς κόμης σφίχθηκαν, ἡ μορφή της ἔγινε κατάχλωμη καὶ τὰ πό-
δια της λύγισαν..

—Ξέρετε ! Κατώρθωσε νὰ φελλίσῃ ; Μᾶς ἐπρόδωσαν ;

—Ναί, ἡ εὐθυμία σας τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ χαρακτήρος σας. Παρά-
κολούθησα... Πῆρα τὸ γράμμα πού στέλνατε μὲ τὸ Ζάν καὶ πού τὰ ἐξηγοῦσε ὅλα. Ἀνοι-
ξα τὸ συρτάρι σας καὶ βρῆκα τὰ γράμματά του. «Ἄν μὲ χρειασθῇ, ἕνα φῶς στὸ
παράθυρο...»

Ἡ κόμης αὐτὰ μάντευσε ὅλα...

Ὁ ἄντρας της ἔστησε παγίδα στὸν ἀγαπημένο της, ἀσφαλῶς γιὰ νὰ τὸν ἐ-
ξοτρώσῃ...

—Αὐτὸ εἶναι σατανικὸ, εἶπε. Τί τὸν θέλετε ; Γιατί τὸν παρασύρετε ἐδῶ ; Τί θὰ
κάνετε ;

Ἐτρεψε. Τὰ λόγια δύσκολα ἐβγαίνουν ἀπ' τὰ πανιασμένα της χεῖλη.

—Θὰ ἐκδικηθῶ τὴν τιμὴ τῶν Ντυφρουά... Θὰ τὸν σκοτώσω !

Τὰ μάτια τῆς Σολάνς ἀστράφταν ἀπὸ μιὰ
χυρὴ ἐλπίδα...

Σύρθηκε κοντὰ του καὶ πρότεινε τὸ στή-
θος της.

—Χτυπήστε! εἶπε. Ἐγὼ φταίω ! Ἐγὼ τὸν
προκάλεσα...

—Ὁχι ! οὐχί, σε κείνος ἀποθνήσκων...
Αὐτὸ δὲν φθάνει... Ὁ θάνατος θὰ σοῦ ἦταν
λυτρωμός... Θὰ σκοτώσω ἐκεῖνον θὰ τὸν θά-
ψω στὴ βίλλα καὶ θὰ φύγουμε στὸ Παρίσι...
Κανεῖς δὲν θὰ μάθῃ τίποτε.. Καὶ θὰ παρα-
μείνῃς ἡ κόμηςσα Ντυφρουά.

—Εἰσαι ἕνα τέρας, ἕνας...

Βήματα ἀκούστηκαν στὸν κήπο...

Ἡ Σολάνς σκίρτησε κι' ἔκανε νὰ τρέξῃ
στὸ παράθυρο γιὰ νὰ φωνάξῃ στὸν Πῶλ ὅτι
τοὺς προδῶσαν.

Ὁ κόμης ὅμως, τὴν κράτησε, τῆς φέμωσε
τὸ στόμα, κι' ἔτρεξε στὸ παράθυρο σφίγγον-
τας ἕνα ρεβόλβερ στὸ χέρι...

Μιὰ σκιά πλησίαζε...

Ὁ Ντυφρουά σκόπευσε.

Τρεῖς ξεροὶ κρότοι, τάραξαν τὴ νυχτερινὴ
σιγὴ, κι' ὕστερα δύο ὑπόκωφοι δούποι...

Ἐνας στὸν κήπο, κι' ἕνας στὸ δωμάτιο,
ὅπου ἡ Σολάνς λιποθύμησε..

Ὅταν ἡ κόμηςσα Ντυφρουά ἀνοίξε μετ'
ἀρκετὴ ὥρα τὰ μάτια, δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ
σ' ὅ,τι ἀντίκρυσε.

Πάνω της, μαζί μὲ τὴ γοῖνὰ θαλαμηπόλο
της, τὸ γιατρὸ κι' ἕναν ἀστυνομικὸ, στέκον-
ταν ὠχρὸς, μὰ χαμογελώντας ὑποσχετικά, ὁ
ἀνθρωπος ποῦχεν ἀγαπήσει...

—Ζεῖς ; ὁ κόμης ; ψέλλισε τρέμοντας...

—Στὸ κρατητήριό, μὴν ἀπασχολεῖσαι μ'
αὐτὸν, εἶπε ἀπάντησε ὁ ὁμορφος Πῶλ. Καὶ
τῆς ἐξηγήσε..

—Ἀσφαλῶς θὰ μὲ θρηνοῦσες τώρα νεκρὸ,
ἂν τὸ φοβισμένο ὕψος τοῦ μικροῦ, τὸ πρῆξιμο
τῶν ματιῶν του, δὲ μ' ἔβαλαν σ' ὑποψίες.
Τὸν πίεσα τότε καὶ μοῦ ἐκμυστηρεύθηκε τὴν
ἀλήθεια. Εἰδοποίησα τὴν ἀστυνομία σχετι-
κῶς καὶ βρῆκα τὴν περίστασι κατὰλληλὴ νὰ
δοκιμάσω τὸ «ρομπότ» μου. Τὰ κατάφερα
καλὰ. Μόνον πού σπέρει νὰ τὸ φτιάσω ἐξ ἄρ-
χης. Οἱ τρεῖς σφαῖρες πού δέχθη στὸ στήθος,
τὸ σύντριψαν...

Σ' ἕνα ἀτέλειωτο σφιχταγκάλισμα, μὲ
κλεισμένα τὰ μάτια, ἡ κόμηςσα ὀραματιζό-
ταν τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἀπολύτρωση...

ΖΑΝ ΠΙΜΠΩ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

—Φίλοι μου, ἔλεγε ὁ ἄθανατος Σωκράτης
εἰς τοὺς κλειόμενος μαθητὰς του, οἱ Ἀθηναῖοι
θὰ μὲ δικάσουν δι' ὕμῶν. Μὴ τοὺς κατηγορή-
σετε ποτέ διὰ τὸν θάνατόν μου ἄλλως ἢ διὰ
τῆς εὐσεβείας τῆς ζωῆς σας.

Ὀλίγον προτοῦ τὸν ἀναγκάσουν νὰ πῇ τὸ
κάνειον, ἔλεγε :

—Δὲν ἤξερα ἂν τὸ θεῖον θὰ ἐγκρίνῃ
τὰ πράξεις μου ἢ ἂν βέβαιον ὅτι ἐ-
πράξα πᾶν τὸ δυνατόν διὰ νὰ γίνω εἰς αὐτὸ
ἀρεστός καὶ ἐλπίσω ὅτι θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν
ἐνδομίαν μου ταύτην διάθεσιν.

Καὶ ὁ Ἐρασμος, ὅστις ἦτο λίαν θερησκός,
ἐκραύγασε ὅταν ἐδιάβασε τοὺς θεῖους αὐτοῦς
λόγους τοῦ φιλοσόφου.

—Ὅταν διαβάω αὐτὰ τὰ λόγια, μοῦ ἐρ-
χεται νὰ φωνάξω! Ἄγες Σωκράτες, προσεύχου
ὑπὲρ ἡμῶν !

Μετὰ τὴν πρώτη ἀφθονὴν βροχῆν, ἡ ὁποία
διεδέχθη εἰς τὴν Πολωνίαν τὴν τρομερὰν ἀ-
νομβρίαν τοῦ ἔτους 1853, ἕνας φεονδάρχις
εἶπε εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑποτέλεις του :

—Κύτταξε, πέφτει χρυσάφι !

—Ἄ! ὁχι νὰ πάγ' ἡ ὀργή, ἀπάντησε ὁ
χωρικός, γιατί ἂν ἔπεφτε, θὰ μ' ἔβανες νὰ
σοῦ τὸ μαζέψω.

ΤΟ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΡΑΝΙΟ

Ε. ΜΑΡΙΝΟ

-Αυτή είναι η τελευταία φορά που θα μου ξυρίσουν το κεφάλι—είπε το νούμερο 453 καθημένος σε μία καρέκλα για να υποστή τη συνηθισμένη διαδικασία των καταδικών της φυλακής Τσαρτάουν. Πριν έρθη πάλι η σειρά μου, θα είμαι ελεύθερος, επί τέλους! Η ποινή την όποιαν έκτιω, κοντεύει να τελειώσει! Θα είμαι ελεύθερος!

—Αν δεν διαπράξης κανένα άλλο έγκλημα—παρετήρησε με χαμόγελο ο δεσμοφύλαξ—και σε ξαναφέρουν εδώ.

Το νούμερο 381 άκουγε και κυττούσε σιωπηλά. Φαινόταν πως το ξυρισμένο κρανίο του συντρόφου του του προκαλούσε μεγάλο ενδιαφέρον.

—Όταν, μία ώρα αργότερα, οι δυο κατάδικοι βρέθηκαν μαζί, το νούμερο 381 είπε στον άλλον.

—Λοιπόν, Χότζ, έτοιμζες να φύγεις...

—Βεβαίως, είναι καιρός πιά!

—Εγώ όμως έχω πολλά χρόνια ακόμη να περάσω σ' αυτή την κόλαση... Α, δεν μου συμβή κάτι να με σώσει... Σ'όχι μπορείς να με βοηθήσεις...

—Εγώ;—ρώτησε κατάπληκτος ο Χότζ. Με ποιόν τρόπο;

—Βγάζοντας έξω από τη φυλακή ένα «ντοκουμέντο» που θα δώσω σ' έναν άνθρωπο που θα σου πω: Το «ντοκουμέντο» αυτό θα σώσει έμένακι—έκείνον—και σ'όχι θα πάρης ένα μεγάλο ποσό για την εξυπηρέτησή σου και θα ζήσης ήσυχος πιά από τα βάσανα της ζωής.

—Για ξηγηθήσου καλύτερα, Φίλ...

—Μη μάς ακούει κανείς;

—Όχι, ο δεσμοφύλακας είναι μακριά μας. Μίλησε.

—Ξέρεις πώς εγώ λέγομαι Φίλ Ουέμπενς και βρίσκομαι στη φυλακή επειδή σκότωσα έναν άνθρωπο σε μία συμπλοκή. «Όχι δεν είν' αλήθεια» τον άνθρωπο εκείνον, που τον έλεγαν Ζάκ Κλάρκ, τον δολοφόνησα για να το πάρω τον θησαυρό που είχε κρυμμένο. «Ο Ζάκ Κλάρκ ήταν άνθρωπος της συμμορίας μας, αλλά πιά τυχερός από μάς...» Εγώ κατώρθωσα να μάθω που είχε κρυμμένα τα λεφτά κι' είχα ετοιμάσει το σχέδιό μου για να τα πάρω, όταν μία μέρα μέσα σ' ένα μπάρ που έσυχναζα, ίσως από το πολύ πιασμένο που είχα πιη, άφηκα να μου ξεφύγουν μερικά λόγια που έδημιούργησαν ύποψιες. Για μία στιγμή κατάλαβα πως ήμουν χαμένος και τότε έδημιούργησα τη συμπλοκή και σκότωσα τον Κλάρκ, ελπίζοντας πως θα μπορούσα να ξεφύγω. Απεναντίας όμως με συνέλαβαν και με έρριξαν στη φυλακή χωρίς να φθάσω τον σκοπό που με έκανε να έγκλημάτσω.

—Όποτε τα χρήματά...

—Βρίσκονται ακόμη στη θέση τους. Είναι κρυμμένα σε ένα υπόγειο όπου χωρίς τις ενδείξεις που έχω δεν θα μπορέσει κανείς να τα βρή, εκτός αν γκρεμίση τους τοίχους του σπιτιού.

—Και σ'όχι θα μου εμπιστευθής το σχέδιο για να ανακαλύψω τον θησαυρό;

—Ακριβώς.

—Και πως μπορείς να κρύψεις αυτό το σχέδιο μ' όλες αυτές τις σωματικές έρευνες που γίνονται εδώ μέσα;

—Το σχέδιο είναι κρυμμένο εδώ μέσα! άφηνησε ο Φίλ έγγυλίζοντας με τα δάκτυλά του το μέτωπό του.

—Όποτε σκοπεύεις να μου το γράψης και να μου το παραδώσης;

—Ναι.

—Δεν θα μπορούσαμε να βγάλουμε έξω από τη φυλακή αυτό το ντοκουμέντο γιατί την ώρα που θα φεύγω θα μου κάνουν αυστηρή σωματική έρευνα και...

—Μην εξακολουθής· αν δέχεσαι, σε διαβεβαιώ πως

κάνεις δεν θα βρή επάνω σου το ντοκουμέντο. Έξ' άλλου όταν θα σου ξηγήσω τον τρόπο θα μου πής τότε αν δέχεσαι ή όχι.

Οι δυο κατάδικοι σώπασαν· πλησίαζε ο δεσμοφύλαξ. «Αλλ' ύστερα από λίγο» μπόρεσαν να εξακολουθήσουν την κουβέντα τους και στο τέλος δέχτηκε ο Χότζ μ' ένθουσιασμό να εξυπηρετήση τον Φίλ.

Πράγματι, ένα μήνα αργότερα, το νούμερο 453 ο Χότζ Γκάουντ, άφησε τη φυλακή και πήγε άμέσως στο Μάρνιν για να συναντήση τον Ντίκ Ουέμπενς, τον αδελφό του καταδίκου, για να τον καταστήση ένήμερο σε ό,τι έμελλε να γίνει.

«Ο Φίλ—είπε—μ' έπεφόρ-

τισε να σου φέρω το σχέδιο που θα μάς αποκαλύψη τον κρυμμένο θησαυρό του Κλάρκ μέσα σ' ένα υπόγειο. Σ'όχι, Ντίκ, θα μου δώσης το μερίδιό μου σύμφωνα μ' ό,τι κανονίσαμε με τον Φίλ. Το υπόλοιπο θα το χρησιμοποίησης για να δραπετεύση ο Φίλ από τη φυλακή. Όταν έχης χρημα- όλα γίνονται...

—Που είναι λοιπόν αυτό το σχέδιο;

—Στάσου μιά στιγμή. Θα έκτελέσης την υπόσχεση του Φίλ;

—Σ'όχι, τ' όρκίζομαι.

—Πολύ καλά—άπάντησε ο Χότζ. Πάρε τώρα ένα ξυράφι και ξυρίσε μου το

κεφάλι· το σχέδιο είναι στιγματισμένο επάνω στο κρανίο μου. Αυτή η ιδέα ήρθε σ'όχι νου του Φίλ για να μπορέσω να βγάλουμε το «ντοκουμέντο» από τη φυλακή. Όταν μου στιγματίσε το κρανίο, αυτό ήταν ξυρισμένο κι' αργότερα μεγάλωσαν τα μαλλιά κι' έκουμπαν το μυστικό. Όταν βγήκα απ' εκείνη την κόλαση μ' έψαξαν παντού αλλά κανείς δεν σκέφτηκε πως εγώ, έχω κρυμμένο κάτω από τα μαλλιά μου το ντοκουμέντο. Το σχέδιο είναι κρυπτογραφημένο. Σ'όχι όμως, καθώς μου είπε ο Φίλ, ξέρεις να το ξηγήσεις, έτσι δεν είναι;

—Σωστά.

Μόλις ξυρίστηκε ολόκληρο το κεφάλι του Γκάουντ, φανήκαν μερικές γραμμές και λέξεις.

—Πολύ καθαρά!—ξεφώνισε ο Ουέμπενς. Θα βρούμε πολύ εύκολα, τον θησαυρό. Ο αδελφός μου μου γράφει να σου δώσω πενήντα χιλιάδες φράγκα ή να... σου κόψω το λαιμό αν δεν τα δεχθής.

—Ψέμμα! Ο Φίλ μου έπεσέθη διακόσιες χιλιάδες γιατί ο θησαυρός είναι ένα εκατομμύριο φράγκα! Για σκέψου πως μπορούσα να πάρω ολόκληρο τον θησαυρό αν γκρέμιζα τους τοίχους του σπιτιού...

—Θα σ' έπαιρναν για τρελλό!

—Θέλω το ποσό που μου υπεσέθη ο Φίλ, είδε μη θα τα μαρτυρήσω όλα...

—Τότε, τόσο το χειρότερο για σένα.

«Ο Χότζ, άφηκε να του ξεφύγη ένα ούρλιασμα» το ξυράφι του Ντίκ τον έπληξε στον λαιμό. Μ' ένα πήδημα όμως ο Χότζ Γκάουντ ρίχτηκε επάνω στον αντίπαλο και έσπλωντάς τον στο πάτωμα τον έστραγγλισε. Ύστερα, σ'αν τρελλός, έφυγε, παίρνοντας μαζί του, ανεξήγητο το κρυπτοστιγματισμένο σχέδιο της αποκαλύψεως του θησαυρού του Κλάρκ.

Ε. ΜΑΡΙΝΟ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

—Ξέρεις; Η Λιλή είναι καταστενοχωρημένη.

—Μπα; Τι της συμβαίνει;

—Την πονεί ο λαιμός της.

—Αί, και τί... Αυτό δεν είναι και τόσο σπουδαίο!

—Για μάς ίσως ναί... Για σκέψου όμως τη Λιλή να μη μπορεί να μιλήση όσο θέλει...

ΑΥΤΟΣ ΗΤΑΝΕ ΗΡΩΣ!

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Στις βλεφαρίδες της λαίδης Ουάτσον, τρέμισεν ένα δάκρυ, καθώς οι φίλες της "Εμερσον" και Τέντον την ρώτησαν ξαφνικά, την ώρα που έτοιμάζοντο να φύγουν.

—Κι' ο καυμένος ο Φίλιπς, τι άπέγινε;

Στη σκέψη της, πέρασαν με τη γοργότητα που ξετυλίγεται μια κινηματογραφική ταινία, όλες οι φάσεις του εί- λου της με τον Φίλιπς Μπάρκλεϋ, που είχε τόσον δύ- νηρό τέλος. «Όστόσο, σκουπίζοντας βιαστικά, το μικρό δείγμα του μεγάλου της ψυχικού σπαραγμού, άπάντησε.

—Είναι μια ολόκληρη θλιβερή ιστορία, που θάθελα να να σ'ας διηγηθώ...

—Και που θάχαμε όλη την διάθεση ν' ακούσουμε—δεν είναι έτσι "Εβελιν;—είπεν η λαίδη Τέντον, αφού άφησε τον άνδρα σου, όπως μούλειπαν, πούηταν τοσο καλός, πρὸς κάριν του άλλου, που δεν σιγάθη άπέναντί σου καθόλου ζέντλεμαν.

«Η λαίδη Ουάτσον έσκυψε το κεφάλι και ψιθύρισε με κάποια ταραχή.

—Αν είλαι κάποιος, που δεν έχει ίχνος ίπποτισμού, αυτός είναι ο τέως άνδρας μου... Δεν μπορεί να γίνη ούτε σύγκριση μεταξύ των δύο...

—«Όχι δα...» Ο τρελλός έρωτάς σου στο δραπετή σε κάνει να γίνεσαι άδικο... παρετήρησε η λαίδη "Εμερσον. Σ'όχι, δεν μούχες πεί ότι ησουν άπολύτως άχαριστημένη μαζί του, ότι ήταν...

Τότε δεν είχε μεσολαβήσει όμως ο ναυάγιο του «Ατλαντικού», δεν του- τεθή το δίλημμα της έκλογής με- τξύ της σωτηρίας έμου ή του έαυ- τού του...

—Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πής, είπεν η λαίδη Τέντον.

«Η λαίδη Ουάτσον έμεινε λίγες στιγμές σιωπηλή. "Υστερα ε'άν άνθρω- πος που αίσθάνεται την ανάγκη να κρυπτορευθής σε κάποιον τον πόνο σου, είπε.

—Κα-ήστε, τότε...

Γύρισαν στο σαλόνι, κάθισαν, και Ουάτσον άρχισε.

—Θυμάστε, άγαπητές μου σε πόσο άσκολη θέση είχα βρεθί όταν περι- ποιχησμένη απ' τον έρωτα των δύο ανθρώπων, πού μ' είχαν άγχιήσει μ' αλη τη δύναμη της ψυχής των, δεν ή- ρα ποιδν να προτιμήσω, άφου κι' οι δύο είχαν έκτάκτως καλή κοινωνική άση, εξαίρετική μόρφωση, πολλά ψυ- κά προσόντα.

—Ναι, κάτι θαρρώ μούχες πεί...

—Πεν η λαίδη "Εμερσον.

—Η αλήθεια είναι ότι η προτίμη- σίς μου φερότανε πρὸς τον Μπάρκλεϋ, μά, όπως ήταν κά- πως περισσότερο του συνήθους δειλός, ανατοφάσιος, βόλβουνα μήπως δεν ήταν και όσο εύθης, ειλικρινής, γεν- νικός, ήθελα τον άντρα που θα το έμπισ- εύομουν την άτυχία, το μέλλον μου...

—Λοιπόν; διέκοψεν η λαίδη Τέντον καθώς η φ'λη της στάθηκε λ'γες στιγμές σιωπηλή, σ'α να συγκέντρωνε τις ανεμνήσεις της.

—Όταν, λοιπόν, μιά μέρα, μ' έπίεσαν να διαλέξω με- τξύ των δύο, να μη τους κρατώ σ' αυτή την άοριστία που τους έξενεύριζε, άπεφάσισα να τους παίζω ένα παιχνιδι, να να υποβάλλω σε μιά δοκιμασία τον Μπάρκλεϋ. "Εξερα πως ο Ουάτσον, τολμηρός και ριψοκίνδυνος όπως ήταν, θα πρότεινε τη λύση της μονομαχίας... Και τότε τους είπα:

—Μου είναι αδύνατο ν' άποφασίσω άγαητοί. Έκτιμώ, έ'ισου και τους δύο, νοιώθω και για τους δύο σας την ί- σα συμπάθεια... Μόνον η τύχη θα μπορούσε να με βγάλη απ' αυτή τη δύσκολη θέση.

—Τότε άς βάλλουμε κλήροι! είπεν ο Μπάρκλεϋ, που ήταν

πάντοτε συμβιβαστικός, έπεδίωκε σε κάθε τι την ήρεμη λύση.

—«Έχω περισσότερη έμπιστοσύνη στο σπαθί μου παρά στη μοίρα μου, είπε—δπως το περίμενα άλλως τε—ο Ουά- τσον τραχείά. Το άσφαλέστερο, είναι μιά μονομαχία με σπαθί ή με πιστόλι. Μονομαχία μέχρι θανάτου...» Ο ν. κητής θα είναι και ο σύζυγός σου. Συμφωνείς Ντόροθυ;

«Απάντησα ναί, με την άπόφαση, αν ο Μπάρκλεϋ δε- χόταν τη λύση, να τους είδοποιούσα αργότερα για την προ- τίμη ή μου σε κείνον...

—Αί, λοιπόν; την διέκοψε η λαίδη "Εμερσον.

—Δυστυχώς, όπως το περίμενα, στο άκουσμα της προ- τάσεως του Ουάτσον, ο Μπάρκλεϋ, χλώμιανε και με μιά άπερίγραπτη έκφραση λύπης στην ώραία μορφή του είπε:

—«Όχι Ντόροθυ...» Εγώ δεν δέχομαι τη συμφωνία...

Πάρε τον Ουάτσον και ζήσε μαζί του εύτυχισμένα... Έάν τον σκότωνα εγώ, το φάσμα του, που αιμοσταγές θα όρθω- νόταν κάθε νύχτα μπροστά μου, δεν θα μου επέτρεπε να χαρώ την αγάπη σου. Έάν μ' έσκότωνε εκείνος, εκτός που η θύμησή μου δεν θα σ'ας άφηνε να ζήσετε εύτυχισμένοι, θα πρ-καλούσε τη συντριβή της γρήας μητέρας μου, που

δὲ θάπαυε να σ'ας καταριέται, όσο θα έσυρε τη βασανισμένη της ύπαρ- ξή σ'αυτή τη γή... Και με τα λόγια αυτά, μάς χαίρετσε κι' έφυγε συν- τετριμμένος.

—Και σ'όχι, δεν εξετίμησες αυτή τη χερνονομία; ρώτησε η λαίδη Τέντον.

«Η Ντόροθυ Ουάτσον άφησε ένα πικρόστεναγμό κι' άπάντησε.

—Δυστυχώς όχι. Πέρασα την ύ- ποχώρησή του για δειλία και παν- τρεύτηκα τον άνθρωπο, που όργό- τερα σιχάθηκα περισσότερο από κάθε τι στη ζωή μου.

—Κι' ο λόγος; Ρώτησαν μ' ένα στόμα, περιέργες κι'οίδυοφίλες της.

—Είχαν περάσει πέντε χρόνια από τη μέρα που παντρεύτηκα τον Ουάτσον, και στην άφρόντιδη ζωή που περνούσα κοντά του, μέσα στις κοσμικές διασκεδάσεις και τα άδιάκοπα ταξίδια με τη διαρκή άλλαγή έντυπώσεων, είχα λησμο- νήσει ύλότελα κάθε τι που αναγό- ταν στο παρελθόν, είχα βγάλει απ' τη σκέψη μου όλωσδιόλου τον Μπάρκλεϋ, που δεν ήξερα τί είχε άπογίνει.

Σώπασε για λίγο, άναστένανε πικρά κι' ένδο φίλες της την πα- ρακολουθούσαν μ' έξαιρετικό ένδια- φέρον, εξακολουθήσε.

—Ξανάειδα τον Φίλιπς άποόδοπα μπροστά μου, μόνον, χλωμόν, λίγο

γερασ ένο, την ώρα που οι φλόγες έζωναν πελώριες, ά- ποπνικτικές, τον «Ατλαντικό», άμορφο πλίο που ταξίδευε στην Άμερική, και που τόσο τραγικό τέλος είχα...

Οι βάρκες ήταν λίγες. Τα σωσίβια άνεπαρκή. Και μέσ την παραζάλη του πανικού, των θρήνων και των σπαρρακτι- κών κραυγών της άπογνώσεως, που το ένστικτο της αυ- τοσυντηρήσεως έσκληρυνε μέχρις άπάνθρωπής τις καρδιές όλων, ο πλοίαρχος επρότεινε, άφου έφρόντισε για την ά- σφάλεια των παιδιών, την κατανομή των λοιπών διακλήρου στις βάρκες.

«Πολλοί άνδρες παρητήθησαν του δικαιώματός των υπέρ των συζύγων, των μητέρων, των αδελφών. «Ο Ουά- τσον όμως, ο άνθρωπος που πίστευα ήρωα, άλλόφρων την ώραν αυτή, έφώναξε... «Δεν υπάρχει διακρίσις φύλου, μπροστά σ'ό θάνατο. «Ο κλήρος, μόνον ο κλήρος». Κι' ο κλήρος πράγματι τον εύνόησε... Και μ' άφησε εκεί, στην κόλαση της φωτιάς, στον κίνδυνο του πιο φορικού θανάτου.

—Φρίκη, άπίστευτον, είπεν η λαίδη "Εμερσον.

—Και τότε, συνέχισε θακρύνοντας η λαίδη Ουάτσον, πήρε τό λόγο ο Μπάριλεϋ, που είχαν επίσης ενονηθί από τον κλήρο να μη στη βάρκα της σωτηρίας.

—Παραχωρώ τη θέση μου υπέρ της κυρίας. Πέραστε λαίδη Ουάτσον.

Και πριν προφθάσω να τον ευχαριστήσω, απεσύρθη στο μέρος, όπου χλωμοί, αγωνιζόμενοι, είχαν τραβηχτεί από το πλήρωμα του φλεγόμενου πλοίου, όσοι έπρεπε να έμπιστευθούν τη σωτηρία τους στην επέμβαση ενός θαύματος.

Η λαίδη Ουάτσον διέκοψε την αφήγησή της, για να σκουπίσει τα βουρκωμένα άπ' τη συγκίνηση μάτια της. Οι φίλες της, την παρακολουθούσαν σιωπηλές, περιμένοντας ανυπόμονα να συνεχίσει την ενδιαφέρουσα διήγησή της.

—Θέλησα ν' άρνηθώ την χειρονομία αυτή, που πλήγωνε τον έγωισμό μου, που άνεστάνανε την συνείδησή μου, μιά δέν πρόλαβα. Οι ναυτες που ένεργοούσαν την επιβίβαση των τυχερών στις βάρκες, μ' άρπαξαν στα χέρια τους και πριν προλάβω ούτε να φωνάξω ένα ευχαριστώ στον Φίλιπ, ήμουν άρκετά μακριά του. Είχα σωθί, ενώ αυτός, ήταν στην διάθεση του θανάτου. Ένός θανάτου φρικτού, καθώς κάθε τόσο, στην έκρηξη των λεβήτων, δεκάδες άτομα έχάνοντο στις φλόγες, ή έπεφταν διαμελισμένα στη θάλασσα.

Ευτυχώς, συνέχισε μετά μικρή παύση η λαίδη Ουάτσον, όταν έφθασα στο Σούθαμπτον, έρεϊπιτο ψυχικό, με τό Γαλλικό φορτηγό, που μ' άς περισυνέλεξε, πληροφορήθηκα άπ' τις έφημερίδες πώς ο Φίλιπ, κι' άρκετοι άλλοι, που είχαν τολμήσει να ριφθούν στη θάλασσα και να παλαίψουν με τό κύματα, περιουσιλέχθηκε από ένα Ιαπωνικό και είχεν ήδη φθάσει στο Λονδίνο.

Φυσικά, ύστερα από όσα είχαν συμβή και που μου είχαν δείξει ποιός μεταξύ των δύο ήταν ο άληθινός ήρωας, υπέβαλα αίτηση διαζυγίου κι' έτρεξα να έκφυγα στο Φίλιπ τις ευχαριστίες μου για την άλτρουϊστική χειρονο-

μία του, τη μεταμέλεια μου για την άστοχη έκλογή που είχα κάνει, και να ζητήσω τη συγγνώμη του που τόσο είχα παρεξηγήσει τον πραγματικό του χαρακτήρα... Κοκκίνισε, χαμήλωσε τό μάτια και έσυνέχισε.

—Νά του πω πώς αυτόν άγαπούσα και τότε, μιά πρό πάντων τώρα.

—Και λοιπόν; ρώτησαν οι δύο φίλες της μ' άσυγκράτητη περιέργεια.

Με ραγισμένη φωνή η λαίδη Ουάτσον τελείωσε.

—Τά'ανα όλα. Μά αυτός, ο άληθινός ήρωας, ο πιο γυναικός τώρα, παρά την ώρα που με τόση αυτοθυσία μου παραχωρώσε τη ζωή του, για να διατηρήσω τη δίκη μου, μ' άπομάκρυνε μ' ένα κίνημα του χεριού του λέγοντας.

—Σ' ευχαριστώ Ντόροθι, για όλα. Δεν έκανα παρά τό καθήκον μου σαν άνδρας, απέναντι σε μιά γυναίκα ανυπεράσπιστη. Σ' όμολογώ, πώς θάμουν ευτυχής να σοι άναποδώσω την χαρά της άγάτης που μου προσφέρεις και που τόσο έπόθησα άλλοτε. Η στενοχώρια που σ' έχασα, μιά στεναχώρια που με βασάνιζε πέντε ολάκαιρα χρόνια είχε κλονίσει πολύ την ύγεία μου και ταξίδευα να την άνακτήσω. Η παραμονή μου όμως μιά ολάκαιρη νύχτα στη θάλασσα, την κατέστρεψε όριστικά. Αν άποφάσιζα να σ' πάρω, θάταν σά να ζητούσα να σοι σκλαβώσω αιώνια τη ζωή. Έχω άνάγκη νοσοκόμου έγώ κι' εσένα σοι άξιζει ή διασκέδαση και ο έρωτας... Είναι μοιραίο να μη χαρούμε την άγάπην μας ποτέ, Ντόροθι.

Η λαίδη Ουάτσον στέναξε βιθειά και πρόσθεσε.

—Τίποτε δε στάθηκε ίκανό να τον μεταπέσει. Την άλλη μέρα έφευγε για τις Ινδίες, θύμα του ήρωϊσμού και της μεγάλης για μένα άγάπης του.

Οι φίλες της, δάκρυσαν, συγκινημένες μαζί της

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ

—Τι βλάκας που είσαι καϋμένε! Μ' άρέσει πολύ αυτή ή όμπρελίτσα, άφησέ την έπάνω στο κάθισμα και όταν φύγουν οι άντικυρνοί μας την πέρνουμε και «φεύγουμε».

Η ιδέα ήταν καλή. Άκούμπησα την όμπρελλά στον καναπέ και περίμενα. Πέρασε μισή ώρα αλλά οι άντικυρνοί μας δεν ένοοούσαν να φύγουν. Φαίνεται πώς είχαν βάλει κι' αυτοί την όμπρελλά στο μάτι.

Παρήγγειλα δυό βερμουτι για να δικαιολογήσουμε τό στρογγυλοκάθισμά μας στο γκαρσόνι που διαρκώς πηγαινοερχόταν. Σε λίγο οι άντικυρ-

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ένα άριστουργηματικό άστυνομικό μυθιστόρημα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Οι πιο καταπληκτικές περιπέτειες του Άρσέν Λουπέν, που προκαλούν τό αγωνιώδες ενδιαφέρον—Ο μυστηριώδης αντίπαλος που σκοτώνει.

Ο τραγικός έρωτας του Λουπέν κ.τ.λ.

Εκείνο τον καιρό ήμουν φοιτητής στο Παρίσι. Τσιπούδαζα δέν ενδιαφέρει, όπως άλλωστε δέν μ' ενδιαφέρει και μένα.

Τό γεγονός είναι ότι βρισκόμουν στο Παρίσι και χωρίς πολλά—πολλά τά μέσα συντηρήσεως, πράγμα που δέν μου επέτρεπε βέβαια να συχνάζω τά μεγάλα κέντρα.

Ήταν άρκετά για την τσέπη μου, κάτι μικροκαφεinedάκια, που περνούσα τις βραδύες μου πολύ ευχάριστα κι' οικονομικά.

Ένα βράδυ, έγώ και μιά μικρή φιλεναδίττα που είχα, φοιτήτρια και αυτή, της... ραπτικής, ήμασταν καθισμένοι στο βάθος ενός καφενείου. Στην αίθουσα αυτή δίπλα μας, βρισκόταν ένα άλλο ζευγαράκι και κανείς άλλος. Είμεθα οι μόνοι θαμώνες εκείνο τό βράδυ.

Ήταν ή ώρα δέκα και πλησίαζε ή ώρα που θα φεύγαμε, όταν σκύβοντας να πιάσω τά σπέρτα μου που είχαν πέσει βλέπω καταγής κάτω άπ' τον καναπέ μιά θαυμασία μεταξωτή όμπρελλά. Την πέρνω με προσοχή και στρεφόμενος στη διπλανή μας κυρία την ρωτώ εάν είναι δική της.

—«Όχι κύριε δέν είναι δική μου!» Ο κύριος που την συνόδευε την κύτταξε μ' ένα παράξενο βλέμμα και τον άκουσα που την απεκάλεσε κουτή. Συγχρόνως ή φιλενάδα μου μου ψιθύρισε χαμηλοφώνως:

νοί μας διέταξαν κι' αυτοί ποτά.

Πέρασε μιά ώρα χωρίς ν' αλλάξει ή κατάσταση.

Τά μεσάνυχτα παρήγγειλα δύο μπουρες και μερικά σάντουιτς. Οι άντικυρνοί μας έκαμαν τό ίδιο. Φθάσαμε στις δύο μετά τό μεσάνυχτα και δέν ένοοούσαν να ξεκουμπισθούν. Για να τους άποδείξω ότι ήμουν άποφασισμένος να μείνω ακόμη πολλή ώρα, παρήγγειλα δύο μερίδες δονιθα κι' ένα μπουκάλι κρασί! Οι αντίπαλοί μας όμως είχαν κι' αυτοί τό πείσμα τους.

Παρήγγειλαν κι' αυτοί φαγιά και κρασί. Τό πράγμα άρχισε να πέρνει διαστάσεις και πρό παντός... ο λογαριασμός που κρατούσε τό γκαρσόνι. Στις τρεις τό πρωί, τόσο έγώ όσο κι' ή σύντροφός ήμασταν κάπως κουρασμένοι, αλλά μέναμε πιστοί στη θέση μας. Παρήγγειλα κι' ένα μπουκάλι σαμπάνια για να συγκρατηθούμε.

Στις τέσσερες τό πρωί τό γκαρσόνι ήλθε να μ' άειδοποιήση ότι τό κατάστημα κλείνει. Τόσο έγώ όσο κι' ο άντικυρνός μου ζητήσαμε φυσικά τό λογαριασμό. 109 φράγκα έγώ, 88 εκείνος!

Τό γκαρσόνι εισέπραξε, μ' άς έδωσε τά ρέστα κι' ύστερα... πήρε την όμπρελλά ψιθυρίζοντας.

—«Είναι του... καταστήματος!» Ο καταστηματάρχης βρήκε αυτό τό θαυμαστό κόλπο για να συγκρατή την πελατεία και να την κάνει να έξοδεύη!

Πώς δέν έγινε φονής εκείνο τό βράδυ είναι θαύμα. Α. ΦΙΣΣΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΔΕΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

λεκτη μπλούζα γαρνιρισμένη με χρωματιστή έσάρπα

Αυτή ή ώρα ή μπλούζα πλέκεται κυκλικά από τις άρχαίες κι' έπάνω. Η μύτη του λαιμού, άπ' όπου περνάει ή καρφίτσα φανταζή.

Είναι πλεγμένη όλόκληρη σε point cretierre που γίνεται έτσι: 2 πόντ ανάποδη 2 καλή και αντίστροφο τό ίδιο σε κάθε σειρά. Αρχίστε από κάτω.

Κάνετε ένα γαϊτανάκι από 111 πόντους με πολύ λεπτες βελόνες και έχετε 5 έκατοστά έλάστιχο. Έπειτα με τις χονδρότερες βελόνες ακολουθείτε πλέκοντας τη βελιά, που σ' άς έξήγησα πιο πάνω. Τους τρεις πόντους της μέσης πλέκετε σε point jersey, δηλ. από την καλή και ανάποδη άπ' την ανάποδη.

Από κάθε πλάι κάμετε 15 φορές αύξηση σε κάθε έκατοστό της βελιάς.

Σε ύψος 26 έκατοστών παρατήστε αυτό τό πρώτο κομμάτι που έχετε.

Αρχίζετε την πλάτη κάνοντας τό ίδιο αριθμό των πόντων και κατόπιν έντελώς όμοιο με τό μπροστινό.

Αφήστε κι' αυτό τό κομμάτι καμμένο.

Αρχίστε τό μανίκι κάνοντας έγαϊτανάκι 99 πόντων και πλέκετε με τον ίδιο τρόπο εκτός από τρεις μεσαίους πόντους που είναι επίσης σε point jersey.

Πλέκετε είκοσι σειρές κι' αφήνετε επίσης αυτό τό κομμάτι καμμένο. Κάμετε τό δεύτερο μανίκι ενώσετε αυτό τό τέσσερα κομμάτια πλέκοντας μαζί τον τελευταίο τό του ενός με τον πρώτο του επομένου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ. Να—Η καθυστέρηση ήφειλεται εις την έλλειψη των έπιστολών που λαμβάνω έβδομάδα. Εις τό πρόσωπό σας λόγω έλλειψης ήφειλεται ή έλλειψη έσχη-μωτή χημικών έγκαιρα, την θεράπειαν έπαιον πρέπει να σας καθορίση ία-

Για τις πανάδες θα παραγγείλετε φαρμακοποιόν σας να σας έτοιμάση έπαιον φάρμακον:

ate de soude 15 gr
flure de mercure 0,75 cent.
de lavante 45 gr.
225 gr

έπαιον θα βουτάτε ένα καθαρό άπο-μμένο βαμβακάκι και με αυτό θα κά-ντε βράδυ έντριβή στο μέρος που ή-λουν. Και τέλος για να φύγουν τά ση-μα που σας έμειναν, δώσατε να σας έ-ίσουν τά κατοτέρω φάρμακα:

Σ' ένα μπουκαλάκι θα βάλη,
filtrée 500 gr.
d' iode 7 gr.
de potassium 10 gr.
distillée 350 gr.
filtrée 125 gr.

έπαιον θα βάλη,
Σ' άλλο μπουκαλάκι θα βάλη,

ΠΑΝΘΕΟΝ

Πλέξτε τώρα κυκλικά όλους τους πόντους χωρίς να παραλείπετε τις γραμμές που γίνονται πάντοτε σε point jersey, και σχηματίζοντας δυό νέες γραμμές στις άμασχά-λες από point jersey.

Οι άφαιρέσεις για τον σχηματισμό της άμασχάλης γίνονται πάντοτε δεξιά κι' άριστερά άπ' αυτή τη γραμμή.

Πλέκετε 30 σειρές κάνοντας από κάθε μεριά της γραμ-μής της άμασχάλης μιά άφαίρεση κάθε δυό σειρές. Κατόπιν κάμετε αυτές τις άφαιρέσεις κάθε τρεις σειρές, ώσπου να εξαντληθούν οι πόντοι του μανικιού.

Συγχρόνως, όταν ή πλάτη θα έχη ύψος 35 έκατοστών χωρίστε την στη μέση και πλέξτε ίσα μιά σειρά ανάποδη, μιά σειρά καλή. Για τό δεξί μέρος της πλάτης προσθέ-σατε 4 πόντους, (αυτοί οι τέσσερες πόντοι διπλώνονται έπειτα για να στριφώσουν τό άνοιγμα της πλά-της.

Από τό αντίθετο μέρος προσθέ-σατε 8 πόντους (οι τέσσεροι θα δι-πλωθούν κατόπιν).

Όταν τό μπροστινό θα έχη ύψος 44 έκατοστών πλέκετε (τους τρεις πόντους της μέσης την καλή ανά-ποδη κι' άπ' αυτή τη στιγμή κάμε-τε από κάθε μεριά της μεσαίας γραμμής μιά άφαίρεση κάθε δυό σειρές.

Όταν τό άνοιγμα της πλάτης θα έχη 13 έκατοστά ύψος κλείσετε τους πόντους της πλάτης.

Πλέξτε γύρω από τό λαιμό και στις άκρες των μανικιών 5 σειρές με τό βελονάκι κυκλι-κώς.

Στό άνοιγμα της πλάτης, κάμετε ήθελιές από τη μιά μεριά με τό βελονάκι κι' από την άλλη ράβετε τά κουμπιά.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

της άπαντήσω δι' ιδιαίτερας έπιστολής. ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ. Λάοισαν—Η κρέμα που σας συνέστησαν περιέχει υδρόαργυρο και αν την μεταχειρισθήτε θα καταστρέ-ψετε τό πρόσωπό. Μην αγοράζετε ποτέ καλ-λυντικά από τό εμπόριο εάν δέν ξέρετε ά-πό τί συστατικά είναι χωρημένα. Για την περιπτωσί σας σάς συνιστώ έντριβές με τό κάτωθι:

Lanoline pure 40 gr.
Bau de roses 20 »
Liquor de labarraque 5 »
Ess géranium 1 »

Α. ΚΑΔ. Ναύπλιον.—Επί δέκα ήμέρας συνεχώς να μεταχειρισθήτε τό κάτωθι φάρ-μακον και αν δέν ήδητε ήφέλειαν θα πρόκειται γι' αυτό που υποθέτετε.

Στην τελευταία περίπτωση είναι απαραί-τητος ή άφίξις σας εις Αθήνας.

Alcool de camphre 30 gr.
Teint de benjoin 15 gr.
Bau de Cologne 60 »

Από τό άλλο φάρμακον που μου γράφε-τε να μην έαναπαύετε γιατί θα σας φέρη σε δύσκολη θέση.

ΛΑΟΥΡΑΝ. Αγουλιάνισαν.—Έξακολου-θήσατε τις συμβουλές που σας έδωκα διά της έπιστολής μου, επί 15 ήμέρες λάοισαν. Θα εξαλειφθούν έντελώς.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

2865

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

-Τ'ποτε στον κόσμο δεν είναι τόσο ωραίο, τόσο θαυ-
μαστό, τόσο άγιο, σαν την αγάπη της μάννας
στο παιδί της, στο σπλάγγνο της... Οί έρωτες, οί
φιλίες, οί έκτιμήσεις, σβύνουνται απότομα μπρός στο μίσος
στο πείσμα, στο συμφέρον, στο δίλημμα της έκλογής με-
ταξύ του δικού μας θανάτου, ή του θανάτου του προσώπου
που αγαπήσαμε. Την αγάπη της μάννας όμως πρὸς τὸ παι-
δί της δὲν τὴν σβύνει τίποτε. Ούτε οφθόβος κἀν τοῦ θανάτου.
Προσφέρει τὴν ὑπαρξή της ὁλοκαύτως θυσία τὴν ἀγάπη αὐ-
τή.. Ἡ ἱστορία μου, μιά ἱστορία ἀπλή, βγαλμένη ἀπ' τὰ
περιστατικά τῆς στιχοδρομίας μου, τὸ ἀποδεικνύει
περιφανῶς.

— Νὰ τὴν ἀκούσουμε, εἶπαμε ὅλοι, καὶ κάναμε κύκλο
γύρω ἀπ' τὸ γερασυνταξιόχο πρωτοδίκη, στὸ σπῖτι τοῦ ὁ-
ποίου μᾶς εἶχε κρατήσει περισσότερο τοῦ δέοτος, τὸ Αὐ-
γυστιάτικο ἐκεῖνο δειλινὸ, μιά ξαφνικὴ θύελλα....

— Ὑπηρετοῦσα, ἄρχισε τότε ὁ οἰκοδεσπότης σὲ μὴν ἐ-
παρχιακὴ πόλη, ὡς ἀνακριτής. Ἦταν ἕνα ὠραῖο ἀνοιξιὰτι-
κο δειλινὸ καὶ κλείνονταν τὰ χαρτιά μου ἤμουν ἔτοιμος νὰ
βγῶ ἔξω νὰ κάνω ἕναν μακρινὸ περίπατο, ὅταν ἡ πόρτα
τοῦ γραφείου μου ἀνοιξε γιὰ νὰ περάσουν μέσα δυὸ χω-
ροφύλακες, ποῦσερναν μαζί τους μιά χωρική, 55 ὡς 60
χρόνων....

— Τί συμβαίνει; ρώτησα. Τί ἔκα-
νε ἡ γυναίκα αὐτὴ καὶ τὴν τραβά-
τε ἔτσι;

— Φόνο καὶ τὴν φέραμε
γι' ἀνάρκριση κατὰ διαταγὴ
τοῦ εισαγγελέα μ' ἀπεκρί-
θη ἕνας ἀπ' αὐτοῦς.

Γύρισα καὶ κύτταξα τὴν
κατηγορουμένη στὰ μάτια.
Δὲν ἔδειχναν τίποτε ἀπὸ
τὴν τύψη τῆς συνειδήσεως
ἐνὸς ἐγκληματίου. Ἀπεινάν-
τις ἡ ὄψη της, παρουσία-
ζε μιά γυναίκα ποῦ πονοῦ-
σε πολὺ, μὰ ὄχι γιατί εἶχε
κάνει κάτι κακὸ στὴ ζωὴ
της..

— Νᾶναι τόσο ὑποκρί-
τρια! διαλογίστηκα.

Κι' ἄρχισα νὰ τὴν περι-
εργάζωμαι ἐπίμονα. Ἦταν
μιά φυσιολογικὴ συμπα-
θητικὴ μὲ μὴν ἔκφραση
ἀγαθότητος στὴ ρυτίδα ἐ-
νὴ μορφὴ της, στὴν ὅλη ἐμ-
φάνιση.

— Αἴψηστε τὴν κι' ἐβγά-
τε νὰ περιμένετε ἔξω, εἴ-
πα στοὺς χωροφύλακες.

Καὶ γυρίζοντας στὴ φτωχὴ γυναίκα.

— Καθίστε κυρία.. ψιθύρισε συμπονετικά, δείχνοντάς
της κάθισμα.

Ρίχτηκε στὴν καρέκλα σιωπηλὴ καὶ μ' ἐκύτταξε μ' εὐ-
γνωμοσύνη. Δὲν περιέμενε φαίνεται τόση καλωσύνη, τόση
εὐγένεια.

Ἐρριξα μιά ματιὰ στὰ χαρτιά, ποῦ μοῦχαν δώσει οἱ
χωροφύλακες. Κατηγορεῖτο ὡς ἐκτόωσε ἕνα νέο χωρικό
συγχωριανὸ τῆς 25 χρόνων κι' εἶχε παραδοθῇ μόνῃ της στὸν
ἀστυνομικὸ σταθμάρχῃ τοῦ χωριοῦ της.

— Λοιπὸν; Τὸν ρώτησαμε περίεργοι καθὼς γιὰ μιά
στιγμὴ διέκοψε τὴ συζήτησή του γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ..

— Τὴν ἀνέκρινε πρόχειρα. Ἦταν λιγόλογη καὶ θετικὴ
στὴν κατάθεσή της.

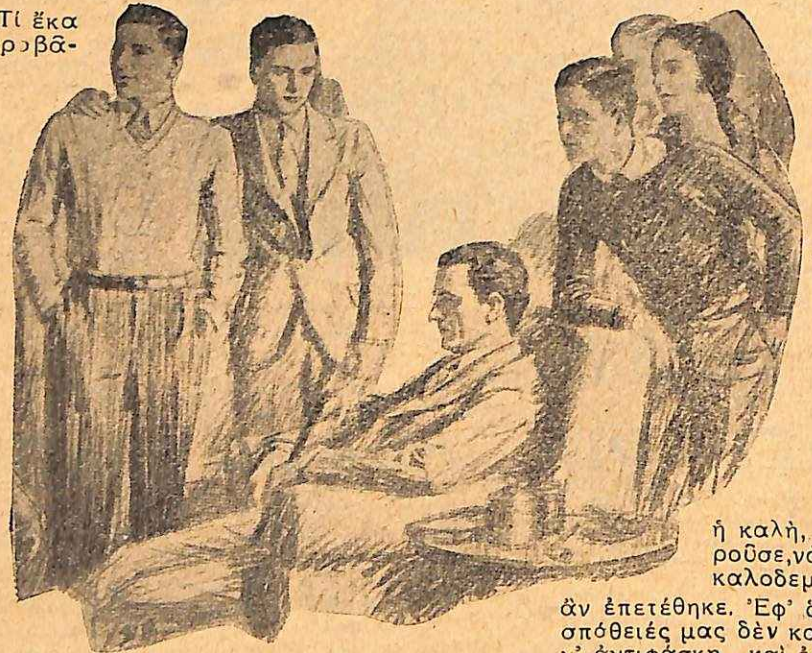
— Ἐχομε στὸ χωριὸ μιά νέα, νεραϊδογέννητη ἀλη-
θινά· μοῦεῖπε. Κοπέλλα σὰν τὰ κοῦα νερά, ποῦ λέμε. Τὴν
Κατερίνιαν τοῦ κύρ πάρεδρου. Ὁ γιός μου, ἕνα παιδί, σὺν-
στὸ μάλαμα, ἀληθινὰ λεβεντόπαιδο, ἐργατικὸ τίμιο, τὴν
ἀγάπησε. Τὸν ἐρωτεύθηκε κι' ἔκεινη. Ὁ πατέρας της ὅμως
οὔτε κουζίντα ν' ἀκούση γιὰ τὸ αἰσθημα αὐτό. Σὺλλοι ἀ-
λύγιστο Τούρκος. Ἦθελε τὸ γιὸ ἐνὸς τοκογλύφου γιὰ
γαμπρό, ἕναν κρεμανταλά ὡς ἐκεῖ πάνω, ἀχαϊρευτο, γιατί

ὁ πιτέρας του εἶχε χτήματα καὶ χρήματα, ποῦ φυσικὰ θὰ
τὰ κληρονομοῦσε ὁ μοναχογιός του μιά μέρα. Μάταια τοῦ
εἶπα ὅτι ὁ γιός μου θ' ἰσχυροκόνηται ἂν δὲν τοῦδινε τὴν
κόρη του, ποῦ ἴσως ν' αὐτοκτονοῦσε ἂν δὲν ἔπαιρνε τὸ
γιό μου, ἀνὰ σύρθηκα γονιτιστὴ στὰ πόδια του ζητών-
τας νὰ μὴ λυγρὴν τὴ σκληρὴ καρδιά του. Δὲν μ' ἄκουε καὶ γιὰ
νὰ μὴ τυχὸν ἡ κόρη του ἀκολουθήσῃ καμμιὰ νύχτα τὸ γιό
μου, τὴν ἔδωξε δὲν ξέρω πῶς...

Ἡ γρηχὴ σάπασε, σφοῦγγισε τὰ δάκρυα ποῦεῖχαν αὐ-
λακώσει τὰ μάτια της καὶ σὲ λίγο συνέχισε.

— Αὐτὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ὁ γιός μου ἔπαψε νὰ βλέπει
τὴν ἀγαπημένη του, ἄρχισε νὰ λυώνῃ σὰν τὴν ἀναμμένη
λαμπάδα. Σὲ λίγο καρὸ, ἦταν τοὺς φθισικούς. Στ' ἀντί-
κρουσμὲν τοῦ τάχα. Καὶ μιά τρελλὴ σέψη πέρασε ἀπ' τὸ
νοῦ μου. Ὁ γιός μου θὰ ξαναύρισκε τὴν υγεία του, μόλις
θ' ἀνάβλεπε τὴν ἀγαπημένη του. Καὶ γιὰ νὰ τὴ δῇ, ἔτρε-
πε νὰ λείψῃ ὁ ἀντίζηλος ἀπ' τὴ μέση. Ἔτσι, πρὸς ἀντι-
σμένη ἀπ' τὴν ἐπιθυμίαν νὰ δώσω τὴν χαρὰ καὶ τὴν υγείαν
στὸ παιδάκι μου, ὁπλίσθηκα μ' ἕνα κοφτερὸ μαχαίρι καὶ
νύχτα κρύφτης τὰ χωράφια, ποῦ ἔξερα πὼς θὰ περνοῦσε
γιὰ κυνηγί τοῦ τοκογλύφου ὁ γιός... Χαραμάτα φάνη ε.
Γύρω σκοτάδι ἀκόμα κι' ἐρημιά. Δὲ φαίνονταν ψυχὴ ἀν-
θρώπου... Τὸν φώναξα καὶ
μὲ παρακάλεσα ἄρχισα νὰ
τοῦ ζητῶν ὑποχώρησιν ἀπ'
τὴν κόρη τοῦ παρέδρου, χά-
ριν τοῦ γιου μου. Ἀντὶ νὰ
μὲ λυπηθῇ μ' εἰρωνεύθηκε.
Μ' ἔβρισε. Καὶ τότε σὰν τὴ
λάμια χύθηκα πάνω του.
Δὲν πρόλαβε νὰ ἀμυνθῇ.
Καὶ τὸν σκότωσα... Ὁ γιός
μου δὲν ξέρεי τίποτε, γιατί
λόγῳ τῆς υγείας του τὸν εἴ-
χα στείλῃ σὲ κάποιον συγγε-
νεῖς... Μετανοῶ γιὰ ὅτι ἔ-
γινε, βέβαια, μὰ τί τὸ ὄφε-
λος... Ἡ δικαιοσύνη, ἄς
σκεφθῇ σὲ τί κατὰστασιν ἡ-
μουν κι' ἄς κἀνῃ ὅτι νο-
μίζει καλὸ.

— Λοιπὸν, λοιπὸν; Ρω-
τήσαμε περίεργοι.
— Ὁμολογῶ ὅτι μοῦ φαί-
νοταν περίεργο πὼς αὐτὴ
ἡ καλὴ, ἡ ἀσθενικὴ γρηγορά, μπο-
ροῦσε νὰ σκοτώσῃ ἕνα νέο 25 χρόνων
καλοδεμένον, γερό, ὅσο ἀπρόοπτα καὶ
ἂν ἐπετέθηκε. Ἐφ' ὅσον ὅμως παρ' ὅλες τὶς προ-
σποθέσεις καὶ δὲν κατορθώσαμε νὰ τὴν πιάσουμε
ν' ἀντιφάσκῃ, καὶ ἐφ' ὅσον οἱ ἀστυνομικοὶ ποῦ
πρὸ τοῦ ἐγκλήματος μακρυνά, τὴν παραπέμψαμε σὲ δίκη.
— Καὶ κατεδικάσθη;
— Ὑπομονή! μᾶς εἶπε καὶ ἐξακολούθησε τὴ διήγη-
σὴ του.
— Ἐφτασε τέλος ἡ ἡμέρα τῆς δίκης. Ἀπὸ περιέργεια
πῆγα νὰ παρακολουθῶ τὴν ἀκροατικὴ διαδικασίαν, ποῦ
ἦταν ἐξαιρετικὰ σύντομη. Ἡ καταδίκη φαίνονταν ἀσφαλὴς,
ἀφοῦ κι' ἐγὼ εἶχα πεισθῇ πῶς αὐτὴ ἦταν ἡ
ἔνοχη δταν...
— Ὅταν;
— Ἐνας νέος γερασμένος πρόωρα, γλωμὸς σὰν φθινο-
πωρινὸ φύλλο μῆκε σὰν σφουνας στὴν αἰθουσα, προχω-
ρῃσε ὡς τὴν ἔδρα τοῦ δικαστηρίου καὶ μὲ φωνὴ ποῦ κοβαν
οἱ λυγμοί, φώναξε:
— Κύριοι δικασταί, κύριοι ἔνορκοι, μὲ συγχωρεῖτε γιὰ
τὴν ἐπέμβασίν μου, μὰ εἶναι καθήκον ποῦ ἔπρεπε νὰ κά-
νῃ ἡ ἐντομή μου. Ἀκούστε με: ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι μάννα καὶ
εἶναι ὁ θάνατος. Κυττάχτε τὴν στὰ μάτια στὸ πρόσωπο. Φτάνει
ὁ νοῦς σας στὴν ἰδέαν, πὼς εἶναι ἱκανὴ νὰ κἀν ἔγκλημα.
Ὅχι, κύριοι ἔνορκοι, δὲν σκότωσε αὐτὴ. Ἐγὼ σκότωσα.
Μεθυσμένος ἀπ' τὸ μῖσος, γιατί ὁ σκοτωμένος, μὲ τὸ ἀπ-

μα κερδισμένο χρήμα του· μοῦκλεβε τὸ θησαυρὸ τῆς ψυ-
χῆς μου, τὴν ἀγάπη μου, δὲν πῆγα ἐκεῖ ποῦ νόμιζε ἡ μάν-
να μου. Κρυβόμουν νύχτα μέσα στὸ δάσος, κακοδοκῶντας
τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδικηθῶ. Ἦταν τόσο τὸ τρικύμισμα τῆς
σκέψης μου, στὴν ἰδέαν ὅτι θάχα να γιὰ πάντα ἐκεῖνη ποῦ
ἦταν τὸ πᾶν γιὰ μένα στὸν κόσμο, ὥστε δὲν μπορούσα νὰ
κρίνω τὸ ἐγκληματικὸ ἐκεῖνου ποῦ ἐπεδίωκα. Καὶ ἕνα πρωὶ
ἔφτασα ἐκεῖ ποῦ ἔφτασα. Τὴν σκότωσα. Μὰ ὄχι δολοφονι-
κῶς, μαμαπέσικα. Δὲν ἔκαμα δολοφονία. Ἦταν ξημερώμα-
τα ὅταν ἀνταμωθήκαμε. Ἐπῆγαινε γιὰ τὸ κυνηγί. Τὸν
σταμάτησα καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μὴ ἐπιμείνῃ νὰ πάρῃ
γυναίκα μιά κοπέλλα ποῦ δὲν τὸν ἤθελε καὶ ποῦ παίζον-
τάς τὴν μὲ τὸ ζόρι θὰ τὴν ἔκανε δυστυχῇ. Ἀντὶ νὰ συζη-
τήσῃ τὰ λόγια μου, μ' ἔβρισε σ' ὅτι πῶς ἔλεγε. Στὴν
τιμὴ μου. Τοῦ ἀπάντησα στὸν ἴδιον τόνο. Τότε σήκωσε τὸ
δικανὸν του καὶ μοῦδωκε μιά μὲ τὸν ὑποκόπανο. Νὰ τὸ
τραῦμα στὸν ὦμο. Τότε τὸ μῖσος μου γιγαντώθηκε. Σὰν
τὴ λησασμένην ὀχιά χύμψα πάνω του, ἄρπαξα ἀπὸ τὸ
ζουναρί του τὸ μαχαίρι τοῦ καὶ τὸμπεξα στὴν καρδιά του.
Νὰ τὰ ματωμένα ροῦχα μου. Γύρισα σπῖτι μου καὶ τὸ εἶπα

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

Ποῦ ὀλίγα πράγματα
γνωρίζομεν περὶ τοῦ κό-
σμου τῶν ἐντόμων. Ἐάν
οἱ ἱατροὶ ἐμελέτων τὴν ἀμ-
μοιλή σφήκα καὶ τὴν ἀ-
ράχνην, θὰ ἤμπορουν ἀπὸ πολλοῦ
νὰ γνωρίζουν τὴν χρῆσιν τῶν ἀναισθη-
τικῶν, ὁπότε θὰ ἐσώζοντο χιλιάδες ἀν-
θρώποι. Θαυμάζομεν τὴν λεπτότητα
τῆς βελόνης καὶ ἰδίως τῆς βελόνης
τῶν ἐνέσεων. Ἀλλὰ τί εἶναι αἱ βελό-
ναι αὗται συγκρινόμεναι πρὸς τὸ δαγ-
κανάρι μιᾶς σφήκας, μιᾶς μελίσσης
ἢ μιᾶς ἀράχνης!

Αἱ φοβεραὶ «ἐνέσεις» μιᾶς σφήκας

Ἡ ἀμμόφιλος σφήκα ὀνομάζεται
οὕτω, διότι κάμνει τὴν φωλεάν της ἐν-
τός ἄμμου καὶ τρέφει τὰ μικρά της ἐν-
τὸς ἀμμοῦ ἐνδὸς λεπτοπύργου, τὴν ὁποί-
αν διακρίνει ἐκ τῶν γραμμῶν τοῦ σώ-
ματός της. Πρὸ τῆς ἐκκολλάσεως τῶν
ὠδῶν της ἡ σφήκα πρέπει νὰ ἔχη με-
γάλαν προμήθειαν τοιούτων καμπῶν.
Ἀλλὰ ἡ προμήθειά της πρέπει νὰ αὐ-
τελῇται ἀπὸ νωπὴν σάρκα, διότι τὰ μι-
κρά της πρέπει ν' εὔρουν καλὴν τρο-
φήν. Διὰ τοῦτο ἡ σφήκα δὲν φονεύει
τὰς κάμπας, ἀλλὰ τὰς ναρκώνει καὶ
τὰς παραλύει. Πρὸς τοῦτο χρησιμο-
ποιεῖ ἕνα ὄργανόν της παρόμοιον πρὸς
τὴν σύριγγα τῶν ἱατρῶν διὰ τῶν ὁποί-
ων κάμνουν τὰς ὑποδερμικὰς ἐνέσεις.
Διὰ τοῦ ὁργάνου αὐτοῦ πλήττει τὴν
κάμπην. Ποῖλοι ἐντομολόγοι ἰσχυρί-
ζονται ὅτι ἡ σφήκα δὲν κεντὰ τυχαίως
τὴν κάμπην, ἀλλὰ πάντοτε μεταξὺ τοῦ
πέμπτου καὶ ἔκτου δακτύλου, οὕτως

πῶς τὴν ὁποῖαν μεταφέρει κατόπιν ἀ-
νασθητικῶν εἰς τὴν φωλεάν της. Ἡ κάμ-
πη ζῇ καὶ ὅταν ἡ μικρὰ σφήκα θὰ ἐκ-
κολαθῇ, θὰ εὔρῃ νωπὴν τροφήν. Τὸ
αὐτὸ αἰώλωσ τε, κάμνει καὶ ἡ ἀράχνη,
τῆς ὁποίας τὸ ἀναισθητικὸν εἶναι ἐπι-
σης ἰσχυρόν. Ὅταν μ' ἀράχνη ἀντιμε-
τωπίσῃ σφήκα νικᾷ τὸ ἐντομόν, τὸ ὁποί-
ον θὰ πλῆξῃ πρῶτον. Διότι τὸ ἀναισ-
θητικὸν τὸν φέρει ἀποτέλεσμα κεραυ-
νοβόλον.

Πριόνια, τρυπίνια καὶ σκαλιστήρια

Ἄλλ' ἐκεῖ ὅπου τὰ ἐντομα δύναν-
ται νὰ διδάξουν πολλὰ εἰς τὸν ἄνθρω-
πον εἶναι ἡ μηχανικὴ καὶ ἰδίως ἡ τέ-
χνη μὲ τὴν ὁποίαν κόπτουν ξύλα. Δὲν
ὕπάρχουν πριόνες τελειότεροι ἀπὸ τὰ
δύο δαγκανάρια τοῦ καθάρου. Ὅταν
δὲν τὰ χρησιμοποιοῦν, τὰ μαζεύει καὶ
τὰ φυλάσσει ἐντὸς ἐιδικῆς θήκης! Ὅ-
ταν θέλῃ νὰ κόψῃ ἕνα ξύλον ἢ νὰ ἀ-
νοίξῃ ὀπὴν, τὰ βγάδι ἀπὸ τὴν θήκην
τῶν καὶ ἀρχίζει νὰ χρησιμοποιοῦν αὐτὰ
ἐναλλάξ. Ὅταν τὸ ἕνα κουρασθῇ με-
ταχειρίζεται τὸ ἄλλο. Πῶς ἐν τῷ με-
ταξὺ τῶν πριόνων ἐναλλάσσονται καὶ ἀ-
νοίγεται δὲν εἶναι γνωστὸν. Ὅπως δὲ
πῶς ὑπολογίζεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος διὰ
νὰ κόψῃ ξύλον τῆς ἀντοχῆς ἐκείνου,
τὸ ὁποῖον κόπτει τὸ ἐντομόν αὐτό,
λαμβάνοντων ὅτι ὅσιν τῶν δαστά-
σεων τῶν κοπήτων καὶ τοῦ κομπο-
μένου τεμαχίου, πρέπει νὰ μεταχειρι-
σθῇ μηχανικὸν πριόνον λειτουργοῦντα
δι' ἡλεκτρισμόν. Ὁ πρῶτος κορδέλλα,
καὶ ἐὰν ἔχη μῆκος εἰκοσιπέντε μέτρων
θὰ καταστρέφετο. Ἡ μελίσση ἀνοίγει
πολλάκις ὀπὴν 30 ἑκατοστῶν μὲ τοὺς
κοπήτρεις τῆς ἐντὸς ξύλου σκληροῦ
καὶ ἰδίως ἐντὸς πασσάλων ἢ πασσα-
λῶν δένδρων διὰ νὰ κρύψῃ ἐκεῖ τὰ
ὠὰ της. Ὁ ἰχθυόμων ἔχει σκαλιστήρι
ξύλου τοσόν ἰσχυρόν, ὅσον τὸ τρυπά-
νι ἐκ σφυρηλάτου χάλυβος, τὸ ὁποί-
ον διαθέτει ὁ ἄνθρωπος. Μὲ τὸ τρυ-
πάνι τοῦ ὁ ἰχθυόμων ἀνοίγει ὀπὴν καὶ
εἰς τὸ σκληρότερον ξύλον. Ὑπάρχει ἔ-

τῆς μάννας μου, ξάλλαξαι κι' ἔφυγα ἅ φυγοδικήσω. Πῆρα
τὰ βουνά. Καὶ τότε κείνη, ἀφοῦ συνεννοήθη μὲ καλοῦς χω-
ριανούς γιὰ νὰ μὲ σώσουνε, εἶπαν ὅσα εἶπαν γιὰ μένα
κι' ὕστερα ἦρθε νὰ παραδοθῇ αὐτὴ γιὰ νὰ γλυτώσω ὁριστικὰ
ἐγὼ φυσικὰ δὲν ἤξερα τὴ σύλληψή της. Τὴν ἔμαθα τυχαίᾳ
προχθὲς ἀπὸ ἕνα καλὸ χωριανό, ποῦ πέρασε ἀπὸ τὸ λιμέ-
ρι μου. Κι' ἦρθα. Κόψτε με δικάστε με ὅσο θέλετε, ἀλλ' αὐ-
τὴ ἀφήστε τὴ νὰ φύγῃ ἀμέσως τῆς φτάνει ὅτι τράβηξε γιὰ
τὴν ἀγάπη μ' ὑ. Ἀρκεῖ ὁ κύμας τῆς ὅτι τὸ σπλάγγνο της,
ποῦ τὸ φαντάσθηκε ἕνα καλὸ πολίτη καὶ καλὸ οἰκογενειάρ-
χη, κατάντησε ἕνας φονῆρας Καυμένη μάννα!

Καὶ ἐξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ἡ γρηχὴ ἔγειρε βρεθεῖ τὸ κεφάλι στὸ γόνατά της καὶ
μιά κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

— Γυῖόκα μου τί ἔκανες! γιατί μίλησες γιὰ δένεφυγες;
Οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἔνορκοι, συγκλονισμένοι μπρὸς σ' αὐ-
τὴ τὴν ἐκδήλωση τῆς μητρικῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης
παραδέχθησαν γιὰ τὸ νέο πλήρη σύγχισιν καὶ τὸν ἐδίκασαν
πολὺ λίγο..

ΛΟΥΓ'Ι ΒΕΡΝΕ'Ι ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

να εἶδος μύρ-
μηκος ἀκόμη
θαυμασιώτε-
ρον. Μὲ τὰ
ὄργανα, τὰ
ὁποῖα διαθέ-
τει, ἡμπορεῖ νὰ ἀνοί-
ξῃ ὀπὴν, ἐπὶ γρανί.
τοῦ, βάθους 35 ἑκατο-
στῶν τοῦ μέτρου. Δηλα-
δὴ εἰς βάθος εἰκοσιπλά-
σιον τοῦ σώματός της.
Ὁ ἄνθρωπος μόνον
διὰ τελειοτάτων ὀργά-
νων δύναται νὰ φθάσῃ
εἰς βάθος τετρακοσίων
μέτρων. Καὶ ποτὲ, ἴσως, ἐπὶ γρανίτου
διότι θαθέραυοντο καὶ τὰ τρυπάνιατου.

Πῶς λειτουργοῦν τὰ εργαλεῖα δια-
τρήσεως τῶν ἐντόμων; Ἐπιστεύετε
καὶ πολλοὶ τὸ πιστεύουν ἀκόμη ὅτι
ἐργαζόμενα εἰς τὴν διάτρησιν σκληροῦ
ξύλου ἢ λίθου τὰ ἐντομα χρησιμοποιοῦν
ἐπίσης καὶ διαβρωτικὸν ὑγρὸν, τὸ
ὁποῖον παράγεται ὑπὸ ἀδένων εὐρι-
σκομένων πλησίον τῶν κοπήτρων
τῶν.

Ὁ ἱστὸς τῆς ἀράχνης

Εἰς τὴν μηχανικὴν ὁ ἱστὸς τῆς ἀρά-
χνης εἶναι θαῦμα, ποῦ τοῦ ὁποίου ὁ ἄν-
θρωπος δὲν ἔχει τίποτε παρόμοιον νὰ
ἐπιδείξῃ. Διὰ τοῦ ἱστοῦ της ἡ ἀράχνη
συγκρατεῖ πρὸς τὸν ὅλον ὁλοκλήρως
συγκρίσει πρὸς τὴν λεπτότητα της. Αἱ
ἀράχναι τῶν δασῶν τῆς Βραζιλίας, τῶν
ὁποίων τὸ μέγεθος τοῦ σώματος εἶναι
δέκα ἑκατοστά, δύνανται νὰ παρασύ-
ρουν εἰς τὴν φωλεάν των διὰ τοῦ ἱσ-
τοῦ τῶν ὀφιν βάρος ἐνὸς χιλιogram-
μου. Πρὸς τοῦτο τυλίσσουν τὸν ὀφιν ἐν-
τὸς πυκνοῦ αὐτοῦ δικτύου τοῦ ἱστοῦ τῶν
ἀφοῦ μὲ τὸ δηλητήριον των τὸν φονεύ-
σουσι. Κατὰ τὴν ἀνέσχεσιν αὐτοῦ εἰς τὸν κλά-
δον ὅπου εἶναι ἡ φωλεάν των καὶ πλέ-
κουν σχοινὶ στερεωτάτον, τοῦ ὁποίου
πάντοτε τὸ ἄκρον τὸ σύρουν περισσό-
τερον. Ὁ κλάδος ὁλονέν κάμπεται καὶ
καὶ τὸ σχοινὶ γίνεται βραχύτερον, ἀλ-
λὰ χονδρότερον. Ὅταν τὰ φύλλα τοῦ
κλάδου φθάσουν μέχρι τοῦ ὄψεως σχε-
δόν, τὸ μέρος τοῦ σχοινίου, τὸ ὁ-
ποῖον ἡνάγκαζε τὸν κλάδον νὰ κάμ-
φῇ, κόπτεται. Ὁ κλάδος ἀνυψοῦται
ἀμέσως φέρων καὶ τὸ δίκτυον ἐντὸς
τοῦ ὁποῦ εὐρίσκεται τὸ μικρὸ φεῖδι.
ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ένας δλόφωτος, ένας χρυσοπόρφυρος δίσκος κρεμασμένος πάνω στο άπέραντο άτλαζωτό τούρανο, του ές τις πρώιμες φθινοπωρινές βραδυές, δίνει σ' όλα τ' αντί-
τίμμενα που πέφτουν οι άχτί-
τες του, μιά άλλωιότικη ό-
μορφιά, κάτι τό έξωτικό, τό
εξαύλωμένο.
Κάνει τό φτωχό σαραβα-
μασμένο παληόσπιτο νά
ταίρνη μπρός στά μάτια σου
μέ κείνα τά πρασινοκίτρινα
χρώματα που λούζουν όλο τό
στακατεμένο του κορμί, μιά μα-
γευτική, μιά τόσο άγαπητή
και πρωτόφανη άληθινή ό-
μορφάδα.

Στό γέρικό και ξεκλονια-
μένο δέντρο, που τό σκατάρει ό
ρόνος και ή άπονιά των άνθρώ-
πων, τό δλόφωτο κιτρινωπό αυτό
σημάδι τούρανο, δίνει ζωντάνια,
εχωριστή θέση και όντότητα.

Στά ιδιόρρυθμα καμπαναριά των
κκλησιών, στους πολύκορφους άρ-
χοντικούς πυργίσκους, στά χαμό-
πιπτα της φτωχολογιάς, δίνει τη
δική του χάρι και φαντασμαγορική
μορφιά, που τά κάνει όλα όμορφα,
ελαστά, έξωτικά.

Τούτο τό χρυσοπόρφυρο φώς
ού φεγγαριο, που πέφτει άπαλά
παλα τούτες τις ήσυχες, βελουδέ-
ιες φθινοπωριάτικες νυχτιές, γεμί-
ει δλους μας χρυσοφτέρουγες έλ-
λίδες.

Γαληνεύει την ψυχή, εξαλαφρώ-
ει τον νο, και τη σκέψη από τις
αρείες, τις πολύμοχθες και έξαν-
λητικές προσπάθειες που καταβά-
ουμε κάθε μέρα για τό κέρδισμα
ού σκληρού άγώνα της ζωής.

Γοργότερη και καλοτάξιδη ή
κέψη έπετιέται από τό συνηθι-
μένο, τό ρηχό και χωρίς καμιά
αβύτη και άνώτερη συγκίνηση
νωστό της περιβάλλον, που όλα
ίνονται με ύπολογισμό και με ύ-
οκρισίες, και τραβάει με τ' άλα-
ριά, φτερά της πάνω από τό γήινο,
ηλά, σ' άλλωιότικους κόσμους, γε-
άτους άπειρη καλωσύνη και ά-
άνταστη όμορφιά.

Οι άπαλές και χνουδέιες φεγγαριάτικες άχτίδες που
ασπατεύουν, που χαϊδεύουν όλα τριγύρω μας, πόση με-
αβολή δέν φέρουν μέσα μας!

Μαθαίνουμε ν' αγαπάμε, νά γινόμαστε άλτρουιστές,
νώτεροι από την ύλη, ιδεαλιστές.

Τούτες οι περασμένες γλυκομελάγχολες φθινοπωριάτι-
ες νυχτιές πούηταν λουσμένες μέσα σ' ένα παραμυθένιο
ρυσάφι, που σκορπούσε ό πελώριος χρυσαφένιος λαμπτή-
ας πούηταν κολλημένος στο γαλάζιο φόντο του άπειρου
ύρανο, έγιναν για την κοπέλλα με τά λαμπερά γαλανά

ΓΛΕΝΤΙ

Κάπελ' άβέρτα κέρνα μας λαγήνια με χρυσι
άπ' τάσωστα βαρέλια
και σεις τσιγγάνες όμορφες με χάρη περισσι
πετάξετε τά κουρέλια,

πετάξετε τά πολύχρωμα κουρέλια και γοργό
στήστε χορό μαργιόλες,
φιλι από δω, χάδι από κει θα σ'ς γλεντήσω έγώ
γιατί μ' άρέσετε όλες

Φέρτε βιολιά γλυκόλαλα — πληρώνω χωριστά
πριν σβύσω άπ' τά γινάτια
κάποιες μικρούλας άστρες με στήθη άφροπλάστ
και γαλαξένια μάτια

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΡΕΜΒΕΣ

Στον ποταμό, ένα δειλί όνειροπλάνευτο
που ή δύσι μες στο ρόδινο ήταν χρώμα,
έγώ και κείνη άθώρητα άνταμύσαμε
κι' οι δυο μικρά παιδιά κι' άγνωστα άζομα.

Τή σίμωσα κοιτάζοντας τά μάτια της
τά πλάνα της τά μάτια τά μεγάλα,
και με φωνή σβυσμένη από συγκίνηση :
—Πώς σ' αγαπώ, της λέω, ό ξανθομάλλα !

Και ξάφνου, ως τά μαλλιά της άναδεύανε
άπ' τό τρελλό παιχνίδισμα τ' άνέμου,
και με σκυρτό τ' όρατό τό κεφαλάκι της :
—Ναι, σ' αγαπώ κι' έγώ, μου λέει, καλέ μου!

Τ' άγέρι ένα τραγούδι άρρογιθύριζε
μαζί με τό ποτάμι, που έκυλούσε
κι' έμεις στη γλή έπάνω, ως έκαθήσαμε,
ένας τον άλλο δλόγλυκα ένω τούσε.

Γλυκά λογάκια άγάπης κρυφολέγαμε
μαζί μ' ένα φιλάκι, μ' ένα χάδι,
ώσου μες τά μαγνάδια του μας τίλιζε
τό ριγηλό κι' άπαίσιο μαύρο βράδυ.

Άπόψε, που θλιβό τό δειλί άπλώνεται
παντέρημος, ριγμένος σε μιάν άκη
έκεινες τις στιγμές ξαναθυμήθηκα
και κύλισε και άπ' τά μάτια μου ένα δάκρυ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΜΥΛΩΝΑΣ

πους με τά άπλά κι' άγνά άνθάκια των...Μάταια όμως που
θενά δέν βρίσκειται ή γαλήνη της ψυχής σαν μιά φράχτη.

Κι' άναθυμούμαι κάποιο φθινοπωρινό δειλί χλώμ και λυπη-
μένο που άκουσα κάτι μικρά παιδιά χαρούμενα νά λένε πώς
βρήκαν μιά πεταλούδα μαυροκόκκινη, κάτω εκεί στο μονο-
πάτι που πάει προς τό νεκροταφείο, πάνω σ' ένα βελούδινο
φантахтерό λουλούδι. Μόλις την άγγιξαν —λέγαν τά μικρά
παιδιά —σωριάστηκε στο χώμα γιατί ήτανε νεκρή, ενώ μιά
σκόνη χρυσοκόκκινη χανότανε γύρω στον άέρα κι' άνέβαινε
ψηλά προς τον αϊθέρα.
Φ. ΙΑΚΩΒΑΚΗ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Και έφέτος τό καλοκαίρι, εις τά μουσι-
κά θέατρα έθριάμβευσε ή Έπιθεώρησις
ή όποία άπασχόλησε έξ θέατρα εκ των
όκτώ τά όποία είχε καταλάβει ή μου-
σική σκηνή.
Έπιθεωρήσεις έπαίχθησαν έφέτος πολλai

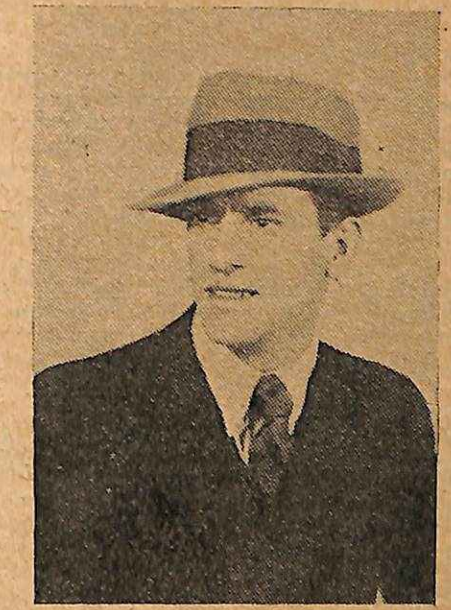
Νίνα Άφεντάκη

συγκεκριμένως δέ αϊ έξης:
Καζούρα (Περονέ) παραστάσεις 68.
Κάτι άλλο (Περονέ) παραστάσεις 46. Δημο-
ψήφισμα (Περονέ) παραστάσεις 31. Άνω
Κάτω (Λαού) παραστάσεις 55. Παταράζ
(Λαού) παραστάσεις 61. Κόκκορας (Κοτο-
πούλη) παραστάσεις 53. Όλα Νέα (Σαμα-
τέη) παραστάσεις 37. Σεμναλίστρα (Σαμα-
τέη) παραστάσεις 34. Προάινος Μύλος (Σα-
ματέη) παραστάσεις 58. Ζήτω ή Τρέλλα
(Άθήναιοι) παραστάσεις 75 παίζεται ά-
κόμη.

Νικήτρια άνεδείχθη έφέτος ή «Νυχτε-
ρίδα» ή έπιθεώρησις του κ. Γιαννουκάκη,
ή όποία άρίθμησε εις τό θέατρον Καζινό
156 παραστάσεις, όπως και περίου ή Ά-
λεπού του ίδιου, ή όποία υπερέβη τάς 200
παραστάσεις.

Η «Νυχτερίδα» άρεσε ύπερβολικά εις
τό άθηναϊκόν κοινόν, τό όποϊόν και αϊ
ύπεστήριζεν ένθύμως διότι όπως και την
άλλας έπιθεωρήσεις του κ. Γιαννουκάκη,
ήτο γραμμένη με γούστο λεπτό, έστρημέ-
νη χυδαιοτήτων και ύπόπτων λογοπα-
γνίων.

Γραμμένη με κέφι σπάνιο και άβίαστο
έπαίχθη από καλλιτέχνας έκλεκτούς όπως
ό Μανρέας, ό Γ. Γαβριηλίδης, ή Νίνα Ά-
φεντάκη, ό Π. Κυριακός, ή Βερώνη, ό χο-
ρευτής Σταύρος Σπυροπούλος με έξαιρετι-
κό μπρίο και άδιάπτωτον εύθυμίαν. Ό

Κυρ. Μανρέας

Μανρέας εις τον Μαστρον του Δήμου,
τους Τυρολέζους και την Βιεννέζικην όπε-
ρέτταν υπήρξε άμίμητος.

Έξαιρετικά κομψός δέ όπως πάντοτε
άλλωστε ό Γαβριηλίδης εις τον ρόλον του
Άρμάνδου (Κομπέρ της έπιθεωρήσεως).

Από τάς κυρίας του θιάσου διεκρίθη-
σαν άσφαλώς ή Νίνα Άφεντάκη, ή Καίτη
Βερώνη, καθώς και ή Άλεξ Δέλλα, ή
Τζέννη Σπυροπούλου, και ή Κατ. Νέζερ.

Πέτρος Κυριακός

Χαριτωμένη υπήρξε επίσης μιά νέα έμ-
φάνισις, ή δις Άννη Μιμόζα.

Αϊ άλλαι έπιθεωρήσεις όπως φαίνετα-
και από την άνωτέρω άκριβεστάτην στατι-
στικήν, είχαν πολύ όλίγην τύχην, δέν κα-
τόρθωσαν δέ ούτε τάς, ήμεις τάς των πα-

Καίτη Βερώνη

ραστάσεων της Νυχτερίδος νά φθάσουν.

Η «Νυχτερίδα» έπαιχθη από καλλιτέχνας έκλεκτούς όπως
ό Μανρέας, ό Γ. Γαβριηλίδης, ή Νίνα Άφεντάκη, ό Π. Κυριακός, ή Βερώνη, ό χο-
ρευτής Σταύρος Σπυροπούλος με έξαιρετι-
κό μπρίο και άδιάπτωτον εύθυμίαν. Ό

Ο ΘΕΑΤΗΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Τι συμβουλεύει η Σύλβια Σίντνεϋ.

Η Frances Dee λέγει:

Όταν ξεσκεπάσετε τ' αὐτιά σας, ἢ όταν φορέσετε σκουλαρίκια μὴ λησμονήσετε νὰ τὰ περιποιηθῆτε ἰδιαιτέρως.

Ἀλείψετε τὰ μὲ λίγη κόλντ-κρέμ πού θὰ τὰ κάνη νὰ φαίνονται μαλακά καὶ νεανικά.

Ἐγὼ χρησιμοποιῶ γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὴν κρέμα τῶν νυχτιῶν πού εἶναι ἐλαφρὰ ροζέ.

Τὸ νὰ περιποιηθῆτε κανεῖς τὰ χέρια του δὲν εἶναι μόνο νὰ κάμῃ μανικιούρ.

Πρέπει καὶ νὰ τὰ ἀλείβετε κρέμα καὶ νὰ τὰ πουδρῶτε καθημερινῶς.

Θὰ γνωρίζετε ὅμως ἴσως, πὼς όταν πρόκειται νὰ χιρῆψετε τὰ χέρια σας δὲν πρέπει νὰ εἶναι πουδραρισμένα ἐνῶ τὸνναντιὸν πρέπει νὰ τὰ πουδράρετε μὲ μιὰ ὑγρὴ πούδρα πρὶν πᾶτε σὲ γεῦμα ἢ στὸ θέατρο. Προσοχὴ ὅμως μὴ ξεχωρίσῃ τὸ χρῶμα τοὺς ἀπ' αὐτὸ τοῦ λοιποῦ δέρματος.

Ἴδου πὼς πρέπει νὰ κάμετε:

Ἀφοῦ τὰ πλύνετε μὲ νερό καὶ σαποῦνι, ἀλείψτε τὰ μὲ λίγη κρέμα καθαρίσματος γιὰ νὰ μαλαώσουν.

Ἀφοῦ βγάλειτε δὲ αὐτὴ τὴν κρέμα μ' ἕνα πανάκι περᾶστε τὰ μὲ μιὰ καλὴ λοσιὸν γιὰτὰ χέρια κι' ἐπειτα τὰ πουδράρετε.

Πρὶν βγῆτε ἔξω μὴ λησμονεῖτε νὰ κυταχθῆτε καλὰ στὸν καθρέπτη γιὰ νὰ ἰδῆτε ἂν τὸ μακιγιάζ σας εἶναι τέλειον, πρὸ παντὸς σ' ἕνα φωτεινὸ μέρος γιὰ νὰ μὴ σᾶς δαφύγῃ κανένα ἐλάττωμά σας.

Καὶ ποτὲ μὴ σκεφθῆτε ἂν ἀντιληφθῆτε πὼς εἴσθε μακιγιαρισμένη ἢ παρφομισμένη περισσότερο ἀπ' ὅτι πρέπει:

— Δὲν πειράζει σὲ λίγη ὥρα θὰ φύγῃ τὸ πολὺ μακιγιάζ καὶ θὰ ἐξατμισθῇ ἢ μυρωδίᾳ. Μπορεῖ νὰ συαντήσετε τὸν ἄνδρα πού σᾶς ἀγαπᾷ ἀκριβῶς μὲ τὴν βγῆτε ἀπ' τὸ σπίτι σας.

Τὸ μακιγιάρισμα εἶναι στὴν ἐποχὴ μας καὶ τόσο ἀτομικὸ, πού ἀμφιβάλλω ἂν τὰ μυστικὰ μου περὶ καλλωπισμοῦ μποροῦν νὰ ἐνδιαφέρουν ἄλλες γυναῖκες.

Ἄλλοτε ὅλες οἱ ὥραιες γυναῖκες ἔμοιαζαν ἀναμεταξύ των. Ἄν ἡ μόδα ἦταν νὰ ἔχουν λευκὸ δέρμα, ὅλες φρόντιζαν νὰ εἶναι λευκές.

Ἄν πάλι ἦταν τῆς μόδας τὰ πολὺ σκοῖρα δέρματα ὅπως πρὸ δυὸ καὶ τριῶν ἐτῶν ὅλες προσπαθοῦσαν νὰ μαρτίσουν στὸν ἥλιο εἴτε αὐτὸ τις κολάκευε εἴτε ὄχι. Ὅπως ἀκολουθοῦσαν μιὰ ὁρισμένη μόδα στὰ φουστάνια ἀκολουθοῦσαν καὶ στὸ πρόσωπο.

Ἄλλὰ σήμερὰ τὰ πράγματα ἄλλαξαν.

Ἐκεῖνο πού κάνει μιὰ γυναῖκα γοητευτικὴ εἶναι ὅσο τὸ δυνατόν νὰ ξεχωρίσῃ στὴν ἐμφάνισή της, στοὺς τρόπους της καὶ στὸ ντύσιμό της ὅσο δυνατόν, ἀπὸ τις ἄλλες.

Ἐκεῖνο πού ἀπασχολεῖ αὐτὴν τὴν ἐποχὴ τῆς γυναῖκες εἶναι ἡ ἡλιοθεραπεία.

Υπάρχουν δέρματα πού μαυρίζουν καὶ ἄλλα πού δὲν τὰ πιάνει, καθόλου ὁ ἥλιος. Κάθε γυναῖκα π' εἶπει μὴν της νάκανοῖσι ἂν τὴν συμπερὴν νὰ ἴδῃ νὰ ἔκτῃται στὸν ἥλιο.

Πάντως ἂν πρόκειται νὰ κάμετε μιὰ μεγάλη διαμονὴ στὴ θάλασσα ἢ στὸ βουνὸ καλλίτερον εἶναι νὰ φροντίσετε νὰ ἡλιοκαθῆτε.

Ἄν πάλι πηγᾶντε μόνο τὰ σαββατοκύριακα γιὰ week-end στὴν ἐξοχὴ σᾶς συμβουλεύω νὰ ἀποφύγετε τὸν ἥλιο.

Ἡ ἡλιοθεραπεία πρέπει νὰ γίνετ' ὅπως θὰ ἐξέρετε συστηματικὴ ἀρχίζοντας ἀπὸ πολὺ λίγα λεπτά καὶ φθάνοντας ὡς μιὰ ὥρα καὶ περισσότερο.

Μὴ λησμονήτε νὰ ἀλείψετε μὲ λάδι ἢ ὅτι δῆποτε ἄλλο πρὶν ἐκτεθῆτε στὸν ἥλιο.

Τὸ καλοκαίρι πρέπει νὰ περιποιηθῆτε ἐπίσης ἰδιαίτέρως τὰ μαλλιά σας.

ΦΑΓΗΤΩΝ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

ΕΝΤΟΣΘΙΑ ΡΗΓΑΝΑΤΑ. — Πλένομε καλὰ μὲ νερό ἐντόσθια ἀρνιού τοῦ γάλακτος, δηλαδὴ: σηκότι, σπλήνα, καρδιά, νεφρά, λίγα γλυκάδια καὶ λίγο πάχος (μπόλια), τὰ κόβουμε μικρὰ κομμάτια καὶ τὰ βάζουμε σ' ἕνα μικρὸ ταψί.

Ἐπειτα βάζουμε σὲ μιὰ λεκάνη 3-4 κουταλιές τῆς σούπας λάδι καλὸ, τὸ ζουμὶ 3 λεμονιῶν, μιὰ κουταλιά ψηλὴ ὀϊγανή, λίγη τομάτα καὶ ἀνάλογο ἀλάτι πτόπιπερο. Τ' ἀνακατεύουμε καλὰ καὶ τὸ ρίχνουμε στὸ ταψί ὅπου ἔχομε τὰ ἐντόσθια. Τ' ἀνακατεύουμε καὶ πάλι καὶ τὰ στέλνουμε στὸ φούνο. Μετὰ τρία τέταρτα εἶναι ἑτοιμα. Ἄν θέλωμε τὰ ἔντερα, τὰ κάνουμε πλεξοῦδες καὶ τὰ βάζουμε μαζί μὲ τ' ἄλλα.

ΓΙΑΛΑΝΤΖΙ ΝΤΟΛΜΑΔΕΣ. — Κόβουμε πολὺ ψιλά καὶ καβουρντίζουμε στὴν κατσαρόλα μὲ λάδι, χωρὶς νὰ ξανθίσουν, 300 δράμια κρεμμύδια. Ἐν τῷ μεταξύ μουσκεύουμε 125 δρ. ρύζι σὲ νερό, τὸ στεγνώνουμε καὶ τὸ ρίχνουμε κι' αὐτὸ στὴν κατσαρόλα, ἀνακατεύοντας λίγα λεπτά. Ὑστερὰ ρίχνουμε σιγά-σιγά ἐνῆμισον ποτῆρι νερό, πάντοτε ἀνακατεύοντας μὲ ξύλινο κουτάλι. Τ' ἀφίνομε ἔτσι νὰ σιγοβράσῃ ἕως ὅτου ἀπορροφηθῇ τὸ νερό καὶ μισοψηθῇ τὸ ρύζι, ὅπου ρίχνουμε ἄνηθο, μαϊντανό (ἢ καὶ διόσμο) ἕνα λεμόνι καὶ ἀλάτοπιπερο. Ἐπειτα κατεβάζουμε ἀπὸ τὴ φωτιὰ τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφίνομε νὰ μισοκορμίσῃ. Ἐπειτα πέρνομε ἕνα ἕνα τὰ κληματόφυλλα (ἔχομε ζεματίσει 100 δράμια), τοῦ βάζουμε μιὰ κουταλιά γέμιση καὶ τὸ τυλίγομε ὅχι σφιχτά. Ἐτσι ἕναν-ἕναν πού ἑτοιμάζουμε τὸν βάζουμε στὴν κατσαρόλα κατὰ στρώσεις καὶ τοὺς ἀλάτο-

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Βράδυ

Κρέας κολοκυθάκια
Τυρί—Φρούτα

Ἐντόσθια ρηγ
Τυρί—Φρούτα

Γαλαντζή ντολμ.
Ἐ' η'ες—Φρούτα

Παιάτες γιαχ.
Ἐληές—Κομπόστα

Ψάρι σχάρας
Χόρτα—Φρούτα

Ὁμελέτια τυρί
Πιλ-φι—Φρούτα

Γουρουνόπουλο φασόλια
Τυρί—Σαλάτα

Ποιζόλες Χοιρινές
Σαλάτα—Λάχανο

Μπακαλιάρος πλακί
Μακαρόνια—Φρούτα

Σπινάκι γιαχνί
Χόρτα—Φρούτα

Γιουβαρλάκα
Πατάτες τηγ.—Τυρί

Παστίσιο
Λυγὰ—Φρούτα

Μπακαλιάρος πλακί
Πατάτες βρ.—Φρούτα

Σπανόκι γιαχνί
Ἐληές—Κομπόστα

τὰς κόπτετε σὲ τεμάχια, προσθέτετε 2 κρεμμύδια ψιλοκομμένα λαδί, ἀλάτοπιπερο, ἀνακατώνετε καὶ ἀφίνοτε ἐπὶ μίαν ὥραν. Κατὰ πιν προσθέτετε μιὰ μισὴ κουταλιά ξίδι καὶ σερβίρετε.

πιπερίζομε. Ρίχνω μὲ ἕνα ποτῆρι νερό καὶ βάζομε ἐπάνω τοὺς ἑ ἀναποδο γυρισμένο πιάτο γιὰ νὰ μὴν ἐππλέουν καὶ ἀφίνομε νὰ σιγοβράσῃ ἕως ὅτου ἀπορροφηθῇ τὸ νερό. Τὸ πτόνεται κρύο. Ἄν τι κληματόφυλλα τὸ χειμῶνα, βάζομε λάχανο. Ἄλλὰ τότε δὲν βάζουν μαϊντανό καὶ δυόσμο. Ξανθίζουν τὸ κρεμμύδι περισσότερο καὶ πρόσθέτουν σταγίδα, κλωνοκάρια καὶ κανέλλα σκόνη.

ΤΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ ΦΑΣΟΛΙΑ. — Βάζομε τὰ φασόλια ἀπὸ τὸ βράδυ σὲ κρύο νερό. Τὸ πρωτὶ τὰ βάζομε σὲ νερό μὲ λίγο ἀλάτι νὰ βράσουν. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ πέρνομε τὸ κρέας (μιὰ ὁκὰ γιὰ 8-10 άτομα) τὸ κόβουμε μικρὰ κομμάτια, τὸ καβουρντίζομε μ' ἀνάλογο βούτυρο καὶ 3-4 κρεμμύδια ψιλοκομμένα. Ὅταν ξανθίσουν ρίχνομε μιὰ κουταλιά τῆς σούπας ἀλεῖρι, τὰ ταράσσομε νὰ ἀνακατωθοῦν καὶ ρίχνομε τόσο νερό ἕως νὰ σκεπασθῇ τὸ κρέας. Συγχρόνως ρίχνομε ντομάτα, ἀλάτι, πιπέρι. Σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφίνομε νὰ σιγοβράσῃ τὸ κρέας. Τότε ἔαν ἔχουν γίνῃ τὰ φασόλια, τὰ στραγγίζομε καὶ τὰ ρίχνομε μέσα στὴν κατσαρόλανε βράσουν μαζί μὲ τὸ κρέας ἕως ὅτου ψηθῇ κι' αὐτὸ, καὶ ἡ σάλτσα πῆξει καλὰ. Ἐάν τὰ φασόλια δὲν εἶναι λιωμένα, τ' ἀφίνομε νὰ γίνουν πρῶτα καλὰ.

ΣΑΛΑΤΑ ΠΗΠΕΡΙΕΣ. — Ἐκλέγετε σκληρὸς καὶ γυαλιστὸς πιπεριές πράσινες, τὰς κόπτετε σὲ τεμάχια, προσθέτετε 2 κρεμμύδια ψιλοκομμένα λαδί, ἀλάτοπιπερο, ἀνακατώνετε καὶ ἀφίνοτε ἐπὶ μίαν ὥραν. Κατὰ πιν προσθέτετε μιὰ μισὴ κουταλιά ξίδι καὶ σερβίρετε.

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Φ. Π. α. σ. χ. Δυστυχῶς ἡ στενότης τοῦ χώρου, δὲ μοῦ ἐπέτρεψε τὸν τελευταῖο καιρὸ νὰ ἐξυπηρετήσω τοὺς φίλους μας «Νέους Λογοτέχνες» ὅσο ἐπιθυμῶ. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι ἀπὸ δῶ καὶ πέρα δὲν θὰ ὑπάρξῃ κανένα πυράπονο. Β. Μ. S a r k i s s i a n. Οἱ διήλογοι πού τόσο σᾶς ἄρεσαν, ἔχουν μεταφρασθῇ ἀπὸ σπανίως Γαλλικὰς ἐκδόσεις, τῶν ὁποίων οὔτε καὶ τοὺς τίτλους σήμερὰ θυμούμεθα. Ἐφ' ὅσον ὅπως γράφετε τόσο καλὰ τὴν Ἑλληνικὴν, μπορεῖτε νὰ ἀποδώσετε στὴ γλώσσας σας ἀπ' τὸ κείμενο τοῦ «Πανθέου» μὲ τὴν ἀπόλυτη πεποίθησιν πὼς δὲν ἔχουν χάσει τίποτε ἀπ' τὴν χάριν τοῦ πρωτοτύπου. Ἀπ' ἐναντίας ἔχουν πάρει νέα χάριν καὶ γλαφυρότητα. Θ. α. λ. Τ σ ι κ α ν δ υ λ ᾱ κ η. Ἄν ὅπως μᾶς γράφετε, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ἀσχολεῖσθε μὲ τὴν ποίησιν, πολὺ γρήγορα θὰ μπορέσετε νὰ

μᾶς στείλετε στίχους ἀξίους νὰ δημοσιευθοῦν. Πρέπει ὅμως προηγουμένως νὰ διαβάσετε μερικές ποιητικές συλλογές ὅπως τοῦ Παλαμά, Πορφύρα, Μαλακάση, Γρυπάρη, γιὰ νὰ δῆτε πὼς ἐκφράζουν τὰ συναισθήματά τους καὶ ἰδέουν τις εἰδόνες τους. Μελετήστε καὶ μᾶς ξαναγράψετε. Ἐ λ ε υ θ. Μ α ν δ ρ ι ὡ τ η ν. Τὸ «θεᾶ Ἐκδίκησις» θὰ δημοσιευθῇ, ἂν περιορίσετε λίγο τὸν πρόλογο πού εἶναι λίγο τραβηγμένος. Ἐ. Ρ ὁ δ η. Καλὸ, ἀλλὰ ὑπερβαίνει τὴν μέση σελίδα μας. Μήπως σᾶς εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ συντομώσετε λίγο; Ἄν ὄχι στείλτε μας τίποτε ἄλλο. Β. Μ υ λ ν ᾱ ν. Καλὰ καὶ τὰ δύο. Π ἔ τ ρ. Τ σ ι κ. Ὅχι καὶ τόσο καλὰ. Καὶ τοῦτο ὄχι ἀπὸ ἀγνοία, ἀλλ' ἀπὸ βιασύνη νὰ γράψετε πολλὰ. Δώστε μεγαλύτερα προσοχὴ στὴν ποιότητα κι' ὄχι στὴν ποσότητα. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΜΑΣ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ Κ. ΣΜΙΘ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΝΤΕ ΜΠΕΡΝΑΡ

ἸΔΟΜΕ εἰς τὸ σημερινὸ φύλλο τὰς λύσεις τῶν 4ου καὶ 5ου ἀστυνομικοῦ διαγωνισμοῦ μας, τὴν δημοσίευσιν τῶν ὁποίων καθυστέρησαμε λόγω τῆς ἀργίας ἀφίξεως τῶν ξένων περιοδικῶν ἐξ ὧν τ' ὕσπα-ρελάβομεν.

Ὁ δόρατος τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς κλοπῆς πρέπει νὰ ζητηθῇ ἀνάμεσα στοὺς συγγενεῖς τοῦ θύματος. Ὁ κ. Σμιθ δὲν ὑπέφερεν ἀπὸ ἀϋπνία (τὸ φῶς ἔσβυνε πάντα στὶς 9.30) κι' ὡς ἐκ τούτου τὸ ναρκαωτικὸ πού βρέθηκε σὶδ ποτῆρι

τὸ εἶχε βάλεϊ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας. Ὁ κλέφτης γύρισε σὶδ σπίτι κατὰ τις 8, ἐχτύπησε τὴν πόρτα γιὰ νὰ δῇ ἂν ὁ γέρος κοιμόταν κι' ὕστερα, μὲ τὸ κλειδί πού εἶχε κλέψῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεως, μπῆκε σὶδ διαμέρισμα. Ἐνῶ λοιπόν ἦταν ἑτοιμος νὰ διαρρήξῃ τὸ χρηματοκιβώτιο ὁ κ. Σμιθ εὔπνησε γιὰτὶ ἡ δόση τοῦ ναρκαωτικοῦ δὲν ἦταν μεγάλη.

Ἄμεσως ἔλαβε χώραν τὸ ἐγκλημα κι' ἀμέσως ὁ δολοφόνος ἀφῆκε τὸ διαμέρισμα. Ἐξ αἰτίας ὅμως τοῦ ἀτυχήματος πού συνέβη στὸν θυρωρὸ, πού ἔσπασε τὸ κλειδί στὴν ἐξώθυρα, ὁ δολοφόνος δὲν μπόρεσε νὰ φύγῃ. Ξαναγύρισε σὶδ διαμέρισμα, ἀνοίξε τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας κι' ἐπήδησε σὶδ κήπο. Ἀργότερα προχώρησε κατὰ μήκος τοῦ πεζοδρομίου πῆδησε τὸ περίφραγμα καὶ γυρίζοντας τὸν περιφερειακὸν τοίχον ἐσηνοθέτησε τὸ «κόλπο» τῶν κατευθυνόμενων βηματῶν πρὸς τὸ παράθυρο γιὰ νὰ νομίσουν κατόπιν, οἱ ἀστυνομικοὶ πὼς ὁ δολοφόνος εἶχε ἀκολουθήσει ἐκεῖνον τὸν δρόμο.

Ὁ δολοφόνος δὲν εἶναι ὁ γιατρός γιὰτὶ αὐτὸς δὲν θὰ ἔκανε τὸ λάθος νὰ ρεῖν σὶδ ποτῆρι ἀνεπαρκεῖ δόση ναρκαωτικοῦ. Οὔτε κι' ὁ δ κηγόρος Πέττερσον, μποροῦσε νὰ εἶναι ὁ δολοφόνος γιὰτὶ μὲν εἶχε ἐπιστεφῇ ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ καὶ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ φτιάξῃ τὸ ψεῦδος κλειδί τῆς ἐξώθυρας.

Ἐντελῶς ἀκριβῇ λύση μᾶς ἀπέστειλαν οἱ κ. κ. Β. σ. Πανταπίδης, Ἀστυδάμαντος 71 καὶ ὁ Ζήσης Ζάχος Ἀπολλοδώρου 35. Γενόμενης κληρώσεως ἐκέρδισεν δρχ. 200 ὁ κ. Πανταπίδης καὶ ὁ κ. Ζήσης ἕναν τόμον «Πανθέου».

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΠΟΤΗΡΙ

Παίρνετε ἕνα φελλὸ ἀπὸ μπουκάλι καὶ σὲ μιὰ ἀπὸ τις δύο του ἴσως ἐπιφάνειας τοποθετεῖτε μιὰ καρφίτσα ἀνάποδα (δηλαδὴ τὸ κεφάλι τῆς μέσα σὶδ φελλὸ καὶ ἡ μύτη τῆς πρὸς τὰ ἐπάνω κι' ἐλευθερῇ). Σ' αὐτὴ τὴ μύτῃ τῆς καρφίτσας καρφώνετε δυὸ κομματάκια χαρτί σὲ σχῆμα σταυροῦ, ὅπως δεικνύει ἡ εἰκόνα πού παραθέτομε. Ὑστερὰ, παίρνετε ἕνα ποτῆρι κι' ἀφοῦ τὸ σκουπίσετε καλὰ τότε σκεπάζετε τὸν φελλὸ, τὴν καρφίτσα καὶ τὸν σταυρὸ. Παίρνετε ἀκολουθῶς ἕνα κομμάτι φανέλλα καὶ τοίβετε τὸ ποτῆρι ἀπὸ τὸ μέρος πρὸς ὁποῖο διευθύνετε ἡ μιὰ ἀπὸ τις ἄκρες τοῦ σταυροῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ μπορέσετε νὰ κάνετε τὸν σταυρὸ νὰ γυρίσῃ ὅπως τὸν θέλετε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

για πόρτα χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ ὁ θυρωρός.

Τὴ νύχτα, ὁ Ἰωσήφ Ριμολντιέ μπῆκε σὶδ σπίτι ἀπὸ τὴ μικρὴ αὐτὴ πόρτα κλείνοντάς τὴν ἀμέσως. Ὅταν ἔφθασε σὶδ διαμέρισμα τῆς θείας του, μ' ἡ κλειδί πού εἶχε κλέψῃ τὴν προηγούμενην ἡμέρᾳ, χτύπησε τὴν γυναικα σὶδ μέτωπο, βάζοντάς τῆς κατόπιν τὸν σωλήνα τοῦ γκαζοῦ σὶδ στόμα. Ἀργότερα, ἀφοῦ διέπραξε τὴν κλοπὴν, βῆκε ἀπὸ τὴν ἐξώθυρα. Μόνον ὁ Ἰωσήφ Ριμολντιέ μποροῦσε νὰ εἶναι ὁ δολοφόνος γιὰτὶ αὐτὸς εἶχε κλέψῃ τὸ τηλεγράφημα πού ἡ γρηὰ κυρία εἶχε λάβῃ τὴν προηγούμενην τῆς νύχτας τοῦ ἐγκλήματος. Πράγματι τὸ τηλεγράφημα εἶχε σταλῇ στὶς 3 Μαΐου ἐνῶ τὸ ἐγκλημα διεπράχθη κατὰ τὴν μιὰ τὸ πρωτὶ Δευτέρας 5 Μαΐου.

Ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου, δυστυχῶς οὐδεὶς ἀπέστειλεν ὁρθὴν λύσιν.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐπεκράτει ἄλλοτε ἡ πρόληψις, ὅτι, ἂν ἔρριπτε κανεῖς ἀλάτι εἰς τὰ ρούχα του κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, θὰ τοῦ συνέβαινε ἀφεύκτως μεγάλο κακὸ. Οὕτω ὁ Γάλλος στρατάρχης Μονρεβέλ, γευματίζων κάποτε εἰς τὸν στρατάρχου Μπρόν, ἀνέτρεψε τὴν ἀλάτιν ἐπάνω εἰς τὴν σκελεάν του. Ἐτρόμαξε τόσο ἀπ' τὸ δυστύχημα ἐκεῖνο σημεῖον, ὥστε ἐφώνησε:

—Εἶμα χαμένος! Θὶ πεθάνω.

Καὶ πράγματι, ἐλιποθύμησε ἀμέσως. Τὸν πῆγαν σπίτι του εἰς κακὴν κατάστασιν, δυνὸ κατελήφθη ὑπὸ σφιδροῦ πυρετοῦ.

Ἄλλὰ τὸ ἀλάτι τάχα ἐπ' αἰεὶ ἡ ἀμαθὴς πρόληψις, ἡ ὁποία ἔφερεν εἰς τὸν ὄγινισμόν του ἀληνέκειν τὴν ταραχὴν; Ἴδου ἕνα πρόβλημα ἀξίον ἐπιστημονικῆς ἐξετάσεως.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΦΕΞΗ

ΒΙΒΛΙΑ ΕΠΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙ

Ἀθήναι

ΠΑΝΡΩΜΗ ΕΙΣ ΔΕΚΑ ΔΟΣΕΙΣ

Ἡ ἀγοραστὴς καταβάλλει τὴν α' δόσιν διὰ τὰς 9 δόσεις ἐπογράφει γραμμάτια

JELLINEK. Εἰδικὴ πολιτειολογία Δρχ. 150	ΠΟΛΥΓΕΝΟΥΣ Κ. Γερὶ προικός. Δρχ. 250
ΡΟΓΓΙΟΥ ΓΕΩΡ. Περί παραγραφῆς. 200	» Δωρεὰ μεταξὺ συζύγων 75
ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ. Κείμενα Συντ. Δικ. 200	GLASSON. Πολιτικὴ Δικονομία. Μετ.
HATSCHEK. Δημόσιον δίκαιον. 175	Γ. Ράμμο. καθηγ. Ἐθν. Πανεπ.
VAN WETTER. Ἑνοχικὸν Δίκαιον. Μετ.	Τόμοι 6. Ἐκαστος δρχ. 350. 2100
N. Γιαννουλάτου Συγγραμ. Μοίρα	ΡΑΜΜΟΥ ΓΕΩΡ. Περί ἀποδείξεως. 50
καὶ Γιαννακοπούλου. Τόμοι δύο. 800	ΖΕΠΟΥ. Jus Graecoromanum Τόμ. 8. 2000
ΜΑΡΚΕΖΙΝΗ ΣΠ. Τὸ διαζύγιον. 200	» Ἰδιοκτησίαι κατ' ὁρόφους 100
WINDSCHEID-Πολυγένης Ἑνοχ. Δίκ. 800	» Συλλογὴ Ἑλλ. Ἑθιμῶν 100
» Κληρ. δίκαιον. 300	ΜΟΜΜΣΕΝ-Φουρξιώτου Ὑπερημερία 250
ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ. Ὁλόκληρον τὸ σύστημα, τόμ. 5, συγχρονισθὲν ὑπὸ τῶν κ.κ. Φουρξιώτου, Ζέπου, Πίντου, Βισβίτη καὶ Παπαμήτρου. 2000	» Ἀδυναμία παροχῆς 250
DERNBURG. Ἡ διδασκαλία περὶ συμψηφισμοῦ. Μετ. Κ. Φουρξιώτου. 350	» Περί διαφέροντος. 200
ΚΑΛΑΓΙΑ Π. Σύστημα Ῥ.Δ. τόμ. 5. 1000	LYON CAEN. Ἐμπορικὸν δίκαιον. Μετάφρασις Ε. Καραθάνου, Συγχρονισθὲν ὑπὸ Ἡλία Ἀναστασιάδου, Γ. Σημίτου, Κ. Καραβᾶ, Κ. Σούρλου καὶ Βασιλ. Δουρδοῦμα.
ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΥ. Σύστημα Ῥ.Δ. τόμ. 3. 1000	Τόμ. α'. Περί ἐμπορικῶν πράξεων. 350
ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ. Πανδέκτης. Τόμ. 6. 1000	» β'. Μέρ. α' Περί ἐταιρειῶν. 350
» Ἀγόρας. 100	» β'. » β' Περί ἀγών. ἐταιρ. 500
ΚΡΑΣΣΑ ΑΛΚ. Κληρονομικὸν Δίκαιον, συγχρον. ὑπὸ Γ. Ρεῖλου, Τόμοι δύο 400	» γ'. Περί ἐμπορ. συναλλαγμάτων 400
ΘΗΒΑΙΟΥ Ν. Περί διαφέροντος Δρχ. 125	» δ'. Περί συναλλαγματικῶν κτλ. 400
ΠΕΡΔΙΚΑ Π. Ἑρμηνεία Ἑμπ. Νόμου. 150	» ε'. καὶ στ' Περί ναυτιλίας. 700
ΦΡΑΓΚΙΣΤΑ Χ. Περιορισμὸς ἀποδείξεως 150	» ζ'. καὶ η' Περί χρεωκοπίας. 700
	Ἐν ὅλῳ 3400

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέρους τοῦ σώματος, χρησιμοποίησατε τὸ παγκοσμίον φήμης Βιεννέζικον καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν RAPI-DENTH τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ παντὸς μετὰ τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν τρίχωμα Συγχρόνως δέ, λόγω τῶν ἐκλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δέρμα τὴν ἀπαλότητα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα.

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στοὰ Φέξη 59 Ἀθῆναι
(Πρώτος ὄροφος)

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Ἀνελλιπὴς χρῆσις ἐκλεκτῶν καλλυντικῶν.

Ἀτμόλουτρα καὶ μασάζ.

Τὰ ἀγνὰ καὶ ἐκλεκτὰ καλλυντικὰ τονώνουν καὶ τρέφουν τὴν ἐπιδερμίδα.

Τὰ ἀτμόλουτρα ἀφαιροῦν τὶς τοξίνες, τὸ μασάζ ἐπαναφέρει τὴν κανονικὴν κυκλοφορίαν, δυναμώνει τοὺς μύς, τρέφει τοὺς ἰστούς καὶ ἔτσι ἡ ἐπι-

δερμὶς δὲν μαραίνεται ποτὲ καὶ ἄς περνοῦν τὰ χρόνια.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς 29 μεταφερθὲν καὶ τελείως ἀνακαινισθὲν Ἰνστιτούτον.

VILLIAMS

Θὰ εὑρητε τὰ ἀγνὰ καὶ φημισμένα καλλυντικὰ τευ καὶ θὰ κάμετε τὸ τελειότερο ἐπιστημονικὸ μασάζ.

Ἀτμόλουτρα γενικὰ ἢ μερικὰ μετὰ μοναδικὰ μηχανήματα.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἱατρὸς

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532

Ἰδιαίτερον διαμερίσμαδι ἑκαστον ἀσθενῇ

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος — Παιδίατρος

Ὁρφῆως 47 — Τηλ. 26,560

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΝ ΠΕΙΡΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
ἐπιτυγχάνετε ἂν δοῦναι μόνον
σας τὰ φορέματά σας μετὰ
τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς
Θὰ γίνονται καὶνούργια καὶ μό-
δερνα. Πωλονται ἐν τῇ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
καὶ ΕΜΠΟΡΙΚῇ Τῇ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΕΛΛ.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

τοῦ περιοδικοῦ

ΠΟΛΙΤΕΥΕΘΩ

Ἀριθ. 27

1 Νοεμβρίου 1935

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡΩΝ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑ
Κάθε ἀναγνώστης τοῦ

“ΠΑΝΘΕΟΥ,”

ποῦ θὰ στείλῃ στὰ γραφεῖα
(Πολυκλείτου 18)

ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ

ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ δημοσιεύονται
στὴ “ΣΕΛΙΔΑ ΤΩΝ ΡΕΚΛΑΜΩΝ”
ὁποιασδήποτε ἡμερομηνίας καὶ
ἂν εἶναι—θὰ πέρνῃ ἓνα ἀπὸ
κάτωθι βιβλία:

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΓΚΑΙΤΕ ΒΕΡΘΕΡΟΣ Σελ. 1
ΗΡΣΚΙΝ Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ » 1

ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ » 1
(Ταχυδρ. δρχ. 1.50)

ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΙΜΙΛ ΖΟΛΑ ΝΑΝΑ Σελ. 2
ΒΙΚΤΩΡΙΕΝ ΣΑΡΔΟΥ ΤΟΣΚΑ » 2
ΟΛΣΤΑΪΝ Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ » 2
ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΚΟΖΑΚΟΣ » 2
ΑΤΤΙΚΟΥ ΑΙΔΥΟ ΚΑΡΔΙΑΙ » 2
ΠΡΕΒΑΛΙΟ Ο ΦΡΑΔΙΑΒΟΛΟΣ » 2
ΜΟΥΖΑΦΕΡ 30 ΧΡ. ΕΥΝΟΥΧΟΣ » 3
ΚΟΥΡΣΕΛ ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ » 3
ΕΔΜ. ΔΑΝΤΕΛ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ » 3
ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ ΧΕΙΜΑΡΙΩΤΙΣΑ » 3
ΑΤΤΙΚΟΥ ΣΙΔΕΡ. ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ » 2
ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ » 2
(Ταχυδρ. δρχ. 3)